

Dã Phượng

Contents

Dã Phượng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6	42
7. Chương 7	45
8. Chương 8	59
9. Chương 9	63
10. Chương 10	73

Dã Phượng

Giới thiệu

Chắc chắn! Cô gái này thật sự không thể nói lý mà! Ý vào nhan sắc kiều diễm khiến đàn ông hâm m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-phuong>

1. Chương 1

Nàng, trời sinh chói mắt, rực rỡ hào quang, giơ tay nhắc chân đều thu hút ánh mắt của mọi người, nhẵn trán nhú mào sẽ khiến người ta nín thở, kinh hãi trầm trồ. Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ là đôi mắt sáng như sao, liếc mắt sẽ khiến người hồn xiêu phách lạc. Môi đỏ mọng khẽ nhếch, như cười như không, dáng người tha thướt nhẹ nhàng, mỗi khi nàng vừa xuất hiện, chỉ thấy động vật giống đực ngả nghiêng, không một ai may mắn thoát khỏi.

Nàng như một ngọn lửa, một ngọn lửa cháy mãnh liệt thiêu đốt đàn ông đến xương cốt cũng không còn.

Nhưng đám đàn ông ấy đều bất chấp hết thảy, dường như có thể bị lửa nóng của nàng thiêu đốt là thời khắc may mắn nhất, người người cam tâm tình nguyện lao vào, chết không hối tiếc.....

Đây là mị lực của nàng, quyến rũ mà không lẳng lơ, diễm lệ mà không dung tục, cả người tràn ngập hấp dẫn trí mạng, một thứ yêu mị có một không hai ở chốn nhân gian.

Nàng tên Lí Tùy Tâm, tuổi không rõ, lai lịch không rõ, nhưng con mắt thắm mỹ thời trang độc đáo của nàng, đã khiến nàng trở thành mục tiêu của các nhãn hiệu thời trang toàn cầu, những nhà thiết kế hàng đầu trên thế giới đều giành giật nàng làm tư vấn, dường như chỉ cần là ý kiến của nàng, thế nào cũng sẽ trở thành xu thế phổ biến trong tương lai, tạo nên một cơn sốt thời trang.

Đêm nay, nàng nhận lời mời tham gia buổi giới thiệu sản phẩm mới của nhãn hiệu nước hoa cao cấp “Tuyệt Nại Nhi”[2] , vừa tiến vào đại sảnh đã gây ra một luồng chấn động mãnh liệt, như sao băng rơi xuống trần gian, vừa xuất hiện liền làm lu mờ hết thảy.

Những ai quen biết nàng đều hiểu rõ: Địa vị nàng trong giới thượng lưu tựa như một “Nữ vương”, phải là kẻ có vai vế cực cao có mới có thể mới được người kiêu ngạo như nàng đến.

Mà người không biết nàng, thì lại kinh sợ trước bề ngoài diễm lệ v

ô song của nàng, và sự ý vị độc đáo khó ai sánh bằng.

Mắt hạnh mây liễu, môi đỏ mọng ngọt ngào, mái tóc dài đen mượt búi cao, bao lấy khuôn mặt duyên dáng, vài sợi tóc cổ tình rủ xuống chiếc cổ trắng ngần dong đưa, càng thêm lay động lòng người.

Làn da tuyết trắng mịn màng, thân hình yếu điệu xinh đẹp, mặc một bộ lễ phục bằng gấm đen hở lưng khoét sâu đến tận eo, vừa vặn ôm lấy thân người, lộ ra toàn bộ tấm lưng trần tuyết mỹ, chuyển động uyển chuyển theo từng bước chân nhẹ nhàng của nàng, những đường cong làm những người phụ nữ khác ghen tị như ẩn như hiện, cơ hồ muốn bóp chết trái tim đang đập mãnh liệt của cánh đàn ông.

Vẻ đẹp cuồng dã không hề giấu giếm, hoàn toàn khác biệt với nữ tử Phương Đông nội liễm dịu dàng, nàng không chút bẽn lẽn phô bày những đường cong cơ thể, tác phong lớn mật, tình sử đầy đặc scandal, thường xuyên khiến cho giới thượng lưu bàn tán, tuy nhiên, những lời bàn tán đó hơn phân nửa là do kinh diễm hơn là chỉ trích.

Đi đầu trong phổ biến xu hướng trào lưu mới, lại có đủ năng lực mà cao ngạo, đủ tư cách để vênh váo rêu rao, hơn nữa đáng vẻ đủ quyến rũ đủ xinh đẹp, khiến ọi người không thể không bao dung những hành động, lời nói kì dị nàng thốt ra, mà còn tán thưởng phong cách thời trang của nàng, thậm chí có vài nữ nghệ sĩ còn vụng trộm bắt chước cách ăn mặc của nàng, coi nàng như giáo chủ của trào lưu.

Nàng chính là người đàn bà khiến người ta không thể quên được, mặc kệ mọi người thích hay không thích, nàng vĩnh viễn là nhân vật trọng tâm trong những đề tài xôn xao bàn tán.

Nhưng mà, mặc kệ người ngoài soi mói nàng thế nào, từ trước đến giờ nàng vốn không để ý, nói rằng nàng chỉ làm theo ý mình cũng được, nói rằng nàng không coi ai ra gì cũng được, tóm lại, Lí Tùy Tâm chính là Lí Tùy Tâm, nàng chỉ cần sống được “Tùy Tâm sở dục, vô câu tự tại” [3] , người khác nhìn nàng ra sao, một chút cũng không quan trọng.

Giống giờ phút này, đám đàn ông anh tuấn tiêu sái vây quanh nàng như muôn ngàn vì sao xoay quanh mặt trăng, nàng vẫn như cũ có thể bình thản ung dung tự nhiên cười đùa cùng bọn họ, hoàn toàn không nhìn tới những ánh mắt bất bình của đám phụ nữ khác, cứ cho là nàng vì thế mà trở thành kẻ thù chung của phụ nữ đi, nhưng vậy thì sao?

Đám đàn ông kia, cũng không phải nàng buộc họ làm điều đó, có bản lĩnh, thì tới cướp đoạt a!

Liếc nhìn về mặt bày phụ nữ hậm hực ghen tị, Lí Tùy Tâm âm thầm cười lạnh.

Đàn bà vẫn hy vọng đàn ông có thể dùng ánh mắt vĩnh viễn trên người họ, lại không dám chủ động đi tranh giành thứ mà bản thân vẫn luôn ao ước, cứ nghĩ lẳng lặng chờ đợi tình yêu từ trên trời rơi xuống, thật sự là vừa ngây thơ lại vừa ngu xuẩn.

Cho rằng không phải nỗ lực mà vẫn có được tình yêu, vậy đừng oán thán vì sao bản thân bỏ qua quá nhiều cơ hội, chỉ biết đổ vin vào cái có “Vô duyên”, sau đó lại hối hận tự trách.....

Hừ, phàm nhân thật sự quá buồn cười.

Lí Tuyền Tâm nhấp một ngụm rượu cốc tai được người đàn ông bên trái bưng tới, khóe miệng cong lên cười cợt. “Lí tiểu thư, gần đây tin tức về em thật là âm ỉ đó.....” Quý công tử bên phải phía trước lên giọng chất vấn.

“Thế nào? Mọi người đều biết?” Sóng mắt Lí Tuyền Tâm liếc về phía phải, nhìn chằm chằm vào quý công tử anh tuấn kia.

Tiểu Khai, xí nghiệp Đông Ba, hai mươi chín tuổi, chưa kết hôn, con người giá trị năm con số, cá tính phong lưu tự phụ, khoa trương không thành thật.

Không đủ tiêu chuẩn!

Trong lòng lập tức nàng tính xong điểm số cho hắn, một loạt dấu “trừ” trên người đối tượng bên cạnh.

“Vị vương tử Arab kia còn sôi sùng sục trên tivi, ai mà chẳng biết?” Đứng phía sau bên trái nàng, một gã cười giễu.

Nàng quay đầu, nhìn mặt gã trai ngả ngớn kia, có chút thất vọng.

Nhị thiếu gia tập đoàn Đại lực, có tiếng hoa hoa công tử, danh sách bạn gái có thể đủ để in thành một quyển sách, người này cũng không phải người nàng muốn gặp.....

“Nghe nói vị vương tử kia mua hết quảng cáo của các kênh hàng đầu, liên tục ba ngày, trên tivi tỏ tình với em.....” Một gã đàn ông đẹp trai khí phách đứng ngay trước mặt nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng dời ánh mắt về phía hắn, vị danh nhân giới truyền thông này có vẻ thú vị đây! Hắn tựa hồ rất thích nàng, nhưng làm sao bây giờ?

Nàng đối với hắn một chút hứng thú cũng không có, loại đàn ông đã kết hôn này luôn bị nàng liệt vào hạng cự tuyệt lui tới.

“Em và vị kia vương tử là đùa thật sao? Em có thật sự tính gả cho hắn không?” Một gã vô lại khác ăn mặc nhả nhận xen mồm hỏi.

Không hổ là con trai độc nhất mỗ Lập Ủy, vừa mở miệng liền hỏi về đời tư người khác.

Nàng liếc mắt nhìn hắn, quyển rũ mỉm cười.

“Ai, vương tử A Đề Tư khoa trương như vậy.....” Nàng nheo mắt, khe mím đôi môi đỏ mọng, trên mặt phẳng phát tươi cười yêu kiều tựa nụ hồng sớm mai.

Cười khuyếch thành, đại khái chính là thế này!

Những người đàn ông vây chung quanh nàng hai mắt nhìn đến trừng trừng, bị nụ cười của nàng làm cho hồn phách mê man, người người nín thở nói không ra lời.

“Kỳ thật, tôi chỉ là đùa với A Đề Tư, anh ta cứ khẳng khẳng mời tôi tới hành cung anh ta, tôi không lay chuyển được anh ta, bèn thuận miệng nói, chỉ cần anh ta trên truyền thông cầu xin tôi, tôi sẽ miễn cưỡng đi, ai biết anh ta thật sự làm.....” Giọng nàng mang vẻ biếng nhác, nụ cười khêu gợi giải thích sự kiện khoa trương đã đẩy nàng vào vực sâu của những lời xì xầm kia.

Một vị vương tử Arab sau lần chạm mặt nàng bên Mỹ liền theo đuổi không ngừng, từ Mỹ đuổi thẳng tới Đài Loan, thề thốt không phải là nàng không lấy, thậm chí còn mua đứt tám giờ quảng cáo để cầu hôn nàng!

Hừ, buồn cười, gả cho hắn trong khi hắn đã có mười bốn vị phi tử?

Lí Tuyền Tâm nàng không đề tiện đến vậy, cứ nghĩ tùy tiện dùng tiền như thế là mua được nàng? Đàn ông nào trên thế gian này ai mà chả giống nhau? Luôn cho rằng tiền có thể mua được tình yêu.

Nếu, dùng tiền có thể dễ dàng có được, nàng sẽ không phải dùng mấy ngàn năm tìm kiếm kiếm mồi mòn.....

“Như vậy, em và hắn không có gì ?” Tiểu Khai xí nghiệp Đông tam dùng một loại nóng cháy ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

“Đương nhiên, tôi chỉ đi thăm quan hành cung của hắn vài ngày là về.” Nàng cười dài nhìn lại hắn.

“Vương tử có tiền như thế cũng không thể làm em động lòng, đến tột cùng em thích loại đàn ông thế nào?” Nhị thiếu gia tập đoàn Đại Lực lập tức hỏi.

“Tôi thích dạng đàn ông thế nào nhỉ ? Đơn giản thôi, chỉ có một điều kiện phù hợp là có thể.....” Nàng nheo mắt, nửa cười nửa không nói.

“Điều kiện gì?” Các vị nam sĩ đồng loạt hỏi.

“Không sợ chết.”

“Cái gì? Chỉ cần là người không sợ chết là em thích?” Bọn họ đều sửng sốt một chút, cho rằng nàng đang đùa giỡn.

“Đúng vậy!” Nàng cười.

“Thiệt hay giả? Tôi đây không sợ chết, em sẽ thích tôi?” Con trai độc nhất của Lập Ủy tùy tiện nói.

“Đúng, nếu anh bây giờ dám vì tôi từ lâu mười hai nhảy xuống, tôi sẽ thích anh, chỉ là, anh dám sao?” Nàng dịu dàng nhìn hắn, giọng nói tràn ngập khiêu khích.

Hắn ngẩn ra, nhất thời không nói tiếp được.

“Ha ha, Lý tiểu thư, em đang nói đùa phải không?” Tiểu Khai của xí nghiệp Đông tam cười gượng.

“Không, tôi nói thật, muốn yêu tôi, phải có dũng khí không sợ chết.”

Nàng nghiêm sắc mặt, đưa mắt sang đám người chung quanh đang nhìn nàng như con mồi, gương gương mắt hổ.

Nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, một đám háo sắc nhất gan, tuyệt đối không thể cho nàng thứ tình yêu mà nàng mong muốn, bởi vì, bọn họ ngay đến tình yêu là gì cũng còn không biết.

“Vì sao? Chẳng qua chỉ là nói chuyện luyện ái băng qươ, làm gì mà nghiêm trọng như vậy?” danh nhân giới truyền thông Ninh Trứ Mi hỏi.

“Bởi vì.....” Nàng đẩy ly rượu ra ngoài, lập tức có người đón lấy, nàng mỉm cười với người nọ, mới chậm rãi nói: “Người yêu của tôi..... Đều không sống lâu.”

Mọi người biến sắc, không khí náo nhiệt lập tức ngưng kết.

Nàng nhìn về mặt kính ngọc của bọn họ, sau một lúc lâu, xoay mình cười to.

“Ha ha.....”

Những con người sợ chết này sẽ không bao giờ hiểu nổi.....

Mấy ngàn năm qua, nàng đã bị tình yêu hại đến thâm thối, chỉ cần nàng động tình với ai, chìm vào tình yêu cuồng nhiệt, thân thể sẽ tự động bốc cháy, giống như phượng hoàng tắm mình trong biển lửa, trải qua giày vò và tàn phá trong luồng nhiệt nóng kinh hoàng, chìm vào cõi chết, sau đó lại lần nữa tái sinh.

Đó là lời nguyện rửa đáng sợ, tựa hồ từ khi nàng có ký ức tới nay, chỉ cần nàng còn sống một ngày, thì lời nguyện rửa này vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Nhưng châm chọc là, nàng lại là một phượng hoàng bất tử!

Nàng chỉ là một loài chim đáng thương, sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng số phận đã định sẵn phải chịu cảnh cô độc.

Bởi vì, người yêu nàng..... Luôn miệng nói yêu nàng, nhưng đều trở mặt nhìn nàng bị liệt hỏa đốt cháy, bọn họ hoảng loạn, sợ hãi, thậm chí bỏ chạy, không một ai dám cùng nàng chìm trong hỏa luyện, không một ai tình nguyện bước vào biển lửa, cùng nàng da tróc thịt bong, xương cốt thành tro.....

Không ai, có thể yêu nàng, yêu đến không sợ vong mạng.

Cho nên, trải qua trăm năm ngàn thág, nàng sớm nhìn thấu, khi tình cảm mãnh liệt tiêu tan, lưu lại, chẳng qua chỉ là chút tro bụi không thể nắm giữ. Vậy nên, nàng đùa bỡn với nhân gian, cười nhạo lòng người.

Vậy nên, nàng bắt cần đòi, không bao giờ lại tin vào cái gọi là tình ái.

“Em cố ý dùng những lời này để đe dọa những người theo đuổi em?” Nhị thiếu gia Tôn Nam Vinh tập đoàn Đại lực nhìn nàng, đột nhiên hỏi.

“Làm sao, các người bị dọa ư?” Nàng cười duyên hỏi lại.

“Không có. Nhưng, nếu đây là lời khiêu chiến của em, tôi rất muốn thử một lần xem.....” Hắc nói xong, đột nhiên đi về phía cửa sổ, mở cửa thông ra ban công, bước lên lan can.

“A, anh muốn làm gì?” Những người trong buổi tiệc nhìn thấy hành động điên rồ của hắc, lập tức hét lên kinh hoàng.

“Trời ạ! Tôn thiếu gia hình như muốn nhảy lầu –” Mọi người vây lại, kinh ngạc đến cực điểm.

“Lí Tuyền Tâm, nếu tôi nhảy xuống, em sẽ cùng tôi kết giao phải không?” Tôn Nam Vinh chân dẫm lan can, hai tay dang ra, thân người lung lay như sắp sửa rơi xuống, quay đầu nhìn nàng.

Nàng nở một nụ cười, thong thả bước tới gần cửa sổ, dựa vào bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, dùng giọng nói quỷ mị mê hồn, thì thầm với hắc: “Được! Chỉ cần anh dám nhảy xuống.”

“Lí Tuyền Tâm, cô....” Vài lệnh ái che miệng hoảng hốt kêu, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Thật vậy chăng? Em thật sự đồng ý?” Tôn Nam Vinh lớn tiếng quát hỏi.

“Thật sự.” Trong nụ cười nàng lộ ra một tia tà mị.

“Tôi nhảy đây.....” Hắc lại hét một tiếng.

“Nhảy đi ! Mau nhảy đi!” Nàng còn khiêu khích thêm.

Tất cả mọi người đều bị thái độ của nàng làm cho sợ hãi, chủ nhân bữa tiệc – tổng giám đốc “Chanel” sắc mặt càng đại biến, vội vàng đi tới gần Tôn Nam Vinh, nôn nóng gọi : “Tôn thiếu gia, anh đừng náo loạn, mau xuống dưới!”

“Đừng lại gần, tôi muốn nhảy xuống vì Lí Tuyền Tâm.....” Tôn Nam Vinh như điên dại vừa cười vừa nói.

“Lí tiểu thư, cô mau khuyên anh ta xuống đi! Thế này có thể dẫn đến tai nạn chết người” Tổng giám đốc găm nhẹ với Lí Tuyền Tâm.

“Yên tâm, hắc sẽ không nhảy, bởi vì hắc không phải loại người đó.” Lí Tuyền Tâm lạnh lùng cười.

“Cô.....” Ông tổng giám đốc quả thực không thể tin được, người phụ nữ này có thể nói những lời như thế.

“Lí Tuyền Tâm, tôi là thật lòng!” Tôn Nam Vinh mất hứng nhìn chằm chằm vào nàng, cường ngạnh tuyên bố.

“Phải không? Vậy sao còn chậm chạp không nhảy? Anh nhảy đi! Nhảy xuống đi! Mau đi!” Nàng lại gần hắc, mỗi một câu nói đều là thúc giục bức ép.

“Cô.....” Lưng hắc thoáng lạnh.

“Nhảy đi! Tan xương nát thịt vì tôi, tôi sẽ yêu anh, mau nhảy đi!” Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt rạng rỡ không hề giống như muốn khuyên can người đang đi tìm chết, ngược lại tựa phần khích chờ màn biểu diễn đặc sắc gì đó.

Tôn Nam Vinh vốn tưởng hù dọa được nàng, muốn nàng thất kinh đến cầu xin hắn bước xuống, sau đó bị hành động của hắn lay chuyển, không ngờ nàng lại mặt không đổi sắc, thậm chí còn như tử thần cười cợt nhìn hắn, nhìn hắn sờn cả gai ốc, thất thần ngây ngốc.

Nàng..... Chẳng lẽ thật sự hy vọng hắn nhảy xuống dưới?

“Sao còn không nhảy? Hay là, muốn tôi giúp anh?” Nàng nói xong, vươn bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đẩy hắn.

“A.....” Mọi người sợ tới mức thét lên chói tai kinh hồn.

“Đừng mà –” Tôn Nam Vinh cũng hoảng sợ hít một hơi thốt ra, trước khi mất thăng bằng vội vàng khom người nắm chặt lan can.

Nàng ngửa đầu, quan sát vẻ mặt trắng bệch của hắn, khinh thường hừ nhẹ, “Xem đi! Tôi đã nói anh không phải loại người đó.”

Chân hắn lẩy bẩy nhũn ra trượt theo lan can, ngã ngồi ở ban công, tim đập liên hồi, căn bản không thể thốt ra lời.

“Không có quyết tâm tất yếu phải chết, cũng đừng mong yêu tôi.” Nàng như nữ vương cao cao tại thượng, liếc nửa mắt nhìn hắn một cái, bỏ lại những lời này rồi xoay người đi ra.

Đám người đang xúm lại tự động tránh ra tạo thành một lối đi, trên mặt nàng hiện lên ý cười trào phúng, ngang nhiên rời khỏi hội trường buổi tiệc.

Mọi người sững sờ nhìn bóng nàng uyển chuyển bước đi, trong lòng đồng thời hiện lên tám chữ –

Đẹp tựa thiên tiên, tâm như rắn rết!

Lí Tuyền Tâm biết, sau đêm nay, diêm danh và ác danh của nàng sẽ càng thêm vang dội.

Nhưng thế thì sao?

Hù dọa cho những gã đàn ông đáng ghét dai dẳng kia cao chạy xa bay, để tai nàng có chút thanh tịnh, vốn là, nàng đã không còn hy vọng gì vào tình yêu.

Không muốn hy vọng nữa.....

Đêm khuya, trời lâm tẩm mưa, tiếng sấm rền vang, từng tia chớp loang loáng như xa như gần, cắt nát cảnh rét buốt đều hiu nơi ngã tư đường.

Một người đàn ông cao lớn chậm rãi bước trên vỉa hè, bước chân hắn trầm ổn, đôi ủng dẫm qua một vũng nước trên mặt đất, nhưng không có một giọt nước văng lên, thậm chí, mặt nước hoàn toàn phẳng lặng, phẳng phất như chưa có ai từng đi qua.

Một gương mặt cá tính góc cạnh, lông mày như đao, hai mắt như kiếm, mũi thẳng mà cao, đôi môi khe nhếch, khóe miệng hơi cong khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng càng thêm vẻ nghiêm khắc. (Ồi cuối cùng anh cũng đã lên sân, tung bông tung hoa tung dép ~~)

Ngũ quan sắc sảo như được chạm trổ, đường cong bờ vai lộ qua lớp vải áo vừa rộng vừa rắn chắc, cả người tản ra khí thế sắc bén dũng mãnh.

Người qua đường gặp thấy hắn, chỉ cần liếc mắt một cái bất giác sẽ lẩn tránh, không dám đối mặt, dù trên mặt hắn không có biểu hiện gì, nhưng dáng vẻ không giận mà uy vẫn khiến người ta không nhìn được mà thối lui 3 bước.

Không hề liếc mắt ngang dọc, thẳng tắp một đường, tới chỗ ngã rẽ đến pub bước chân mới dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn biển hiệu, hai chữ “Hong Hoa” được đèn nê ông chiếu rọi lóe lên những tia sáng đỏ rực, chiếu vào bức phù điêu phượng hoàng ngay lối vào, càng làm tăng thêm vài phần sắc thái yêu diễm thần bí.

“Hồng Hỏa” là pub cao cấp nhất Đài Bắc, nhờ vào thiết kế mới mẻ độc đáo, nên sớm trở thành nơi tụ hội của rất nhiều nhân vật nghệ sĩ nổi tiếng, bình thường luôn được bao trọn suốt đêm, người bình thường không bao giờ nghĩ đến chuyện đến đây phí tiền!

Đêm nay, nơi này lại được bao hết, trên cánh cửa treo cao hai chữ “Bao hết!”, hần lại như không thấy, thản nhiên bước vào cổng lớn sáng lóa.

Nhân viên tiếp tân mặc áo sơ mi đỏ đứng trước cổng lập tức ngăn hần, khách khí hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi anh có phải là khách của Hạ tiên sinh không?”

“Không phải.” Giọng hần trầm thấp như từ mộ cổ, âm lượng không lớn, lại rung động rất lâu trong màng nhĩ người ta.

“Thật xin lỗi, đêm nay nơi này đã được Hạ tiên sinh bao trọn, chỉ có khách của Hạ tiên sinh mới có thể vào.....” Tiếp tân nói.

Hần không chờ nhân viên nói hết, đã đẩy kẻ kia ra, tiến thẳng vào.

“Tiên sinh, đợi chút, không thể.....” Nhân viên kia thất kinh, lập tức tiến lên giữ chặt hần.

Người đàn ông quắc mắt xoay người, nắm lấy cổ áo nhân viên tiếp tân, dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh[1] áp sát cậu ta, lạnh lùng nói: “Đừng căng thẳng, nhóc con, tôi chỉ tới tìm một người thôi.” Nhân viên tiếp tân bị ánh mắt có thể đông chết người của hần dọa tới mức toàn thân cứng ngắc, ngay cả tim phổi cũng đóng băng, không thể hô hấp, tay chân cũng không động đậy nổi.

Hần đẩy nhẹ, buông cậu nhân viên, xoay người kéo cánh cửa cách âm rất nặng ra, tiến vào pub.

Bên trong pub đang có một vũ hội nhỏ, những ngọn đèn mờ ảo nhấp nháy không ngừng, tiết tấu mãnh liệt dữ dội làm người ta sợ hãi, màng tai sung huyết, toàn bộ không gian nồng đậm mùi khói thuốc, hương rượu, hòa cùng với những tiếng cười ha hả xen lẫn kêu gào mang âm lượng đề-xi-ben cỡ lớn.

Hần nhíu mày, thật sự không hiểu vì sao mấy người kia có thể thích một nơi ồn ào huyền ảo khiến người ta phải nhức đầu thế này.

Đột nhiên, những tiếng huýt sáo nổi lên khắp bốn phía, những người có mặt giống như phát điên, đồng loạt nhìn về sân khấu gào thét. Hần giương mắt nhìn lên, một cô gái đang đứng trên sân khấu nhảy nhót, mặc quần jean thêu bó sát người lộ ra vẻ xinh đẹp kiều diễm, thân trên chỉ diện độc nhất một chiếc áo yếm gợi cảm bao lấy khuôn ngực đầy đặn. Theo nhịp điệu của âm nhạc Latin, nàng giơ cao hai tay, cuồng dã lắc eo, mái tóc dài cuộn sóng cũng tung bay theo điệu nhảy, kỹ thuật nhảy múa bốc lửa và thân hình mê người, khiêu khích những người đàn ông ở đây miệng đắng lưỡi khô, mắt hoa hồn choáng.....

Hần trừng mắt nhìn cô gái kia, lông mày nhíu lại tỏ vẻ chán ghét, khuôn mặt lạnh lùng càng thêm lạnh lẽo.

Sáu phút sau, vũ khúc chấm dứt, cô gái đi xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay và huýt sáo tiếc nuối, một người đàn ông tao nhã chừng bốn mươi tuổi đón nàng, như một bá tước quý tộc đỡ lấy tay nàng, sủng ái nhìn nàng.

“Em nhảy thật đẹp, Tùy Tâm.” Nam tử kia cười nói.

“Thật sao, chỉ là tùy tiện múa may, phát tiết một chút.....” Lý Tùy Tâm thở gấp, liếc hần một cái, quyến rũ nở nụ cười.

“Tùy tiện múa may mà khiến máu huyết mỗi người như vỡ tung.” Anh ta chòng ghẹo liếc mắt quanh quất, không ít đàn ông bị điệu nhảy của Lý Tùy Tâm làm đầu óc nhộn nhạo, mắt dán vào nàng không rời.

“Có sao?” Mị nhãn nàng chuyển động, phóng điện với bọn họ.

“Em không phát hiện sao? Em đã khiến cho bằng hữu này của tôi bị mê hoặc.” Đám đàn ông đó rõ ràng đã hoàn toàn bị ma lực của nàng quyến rũ.

“Vậy thì làm sao bây giờ? Anh lại thêm nhiều rất nhiều kình địch nha!” Nàng nũng nịu liếc mắt một cái nhìn hần, trở về chỗ ngồi, giống như con mèo ngồi xuống cạnh hần.

Nam tử ôm lấy vai nàng, cười nói: “Không sao, nhiều kình địch nữa tôi cũng không sợ.”

“Vì sao?” Nàng quay đầu nhìn hắn, đá lông nheo.

“Bởi vì bọn họ đều không đuổi kịp em, rồi họ cũng giống như tôi.” Người nọ ngẫm ám chỉ.

Nàng yên lặng nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia tối tăm, giờ phút này, nàng thật muốn uống cạn một ly rượu mạnh, làm tê liệt sự thê lương cất giấu tận đáy lòng.

Đúng vậy, hắn nói không sai, không ai có thể có được nàng, bao gồm anh ta.

Nhưng nàng không hiểu, vì sao nàng không thể yêu thương người đàn ông tên Hạ Vũ Hoa này?

Có tiền, nhân hạ, yêu nàng, sủng nàng, bộ dạng lại không khó coi, quan trọng là anh ta hiểu nàng, hiểu nàng trong nóng ngoài lạnh, hiểu nàng kiên cường yếu ớt, hiểu nàng kiêu ngạo tự ti, hiểu sự mâu thuẫn và thống khổ khi nàng muốn yêu mà yêu không được.

Quan trọng hơn cả, là anh ta tuyệt đối không miễn cưỡng nàng.

Người đàn ông tốt như vậy, nghìn năm khó gặp một lần, nhưng, nàng lại không có cảm giác với anh ta, cứ như thế, dường như đối với người này sinh ra kháng thể, tâm, nhất định không chịu phản ứng, tình, nhất định không chút rung động.

Có người nói, lâu ngày sinh tình, nhưng nàng và anh ta lại như hai đường thẳng song song, vô luận thế nào cũng không thể giao nhau, cho dù hai người quen biết gần ba năm, anh ta vẫn không sao làm lòng nàng xúc động.

Hay là, nàng đã mất cảm giác rồi?

Cũng có thể, bởi nàng không hề tin tưởng đàn ông, bởi vì không muốn lần nữa trải qua dày vò trong sinh tử, cho nên đối với thứ như tình yêu, không còn muốn nghiêm túc, không còn muốn cưỡng cầu.

Có điều, Hạ Vũ Hoa rõ ràng biết tâm tình của nàng, mà vẫn kề cận bên nàng, mặc kệ người ở nơi đâu, vẫn thường gọi điện thoại cho nàng, hơn nữa chỉ cần rảnh rỗi, nhất định sẽ tìm nàng, cùng nàng chơi bời, cùng nàng náo nhiệt, không đòi đáp lại. Dường như, chỉ cần nhìn nàng như thế đã cảm thấy thỏa mãn.....

Nàng kỳ thật cũng từng tự nhủ bản thân, anh ta không như những gã đàn ông khác, bỏ qua anh, nàng nhất định sẽ hối hận, ngẫm lại, cho dù không tìm được cái gọi là tình yêu, nhưng chỉ cần có người bầu bạn, chung quy cũng dễ chịu hơn ngàn năm tịch mịch.

Nhưng, nếu nàng dễ dàng thỏa hiệp như vậy, thì sẽ không trượt ngã cho tới hôm nay, trong những năm tháng đông dài không thuộc về mình, quá trình truy tìm tình yêu tựa như dùng ma túy, càng không chiếm được, mức độ nghiện lại càng thêm nặng, càng muốn ngừng càng không ngừng được.....

Cho nên, nàng mới có thể rơi xuống cục diện hiện tại này, đau thương thấu tâm, lại thủy chung không tìm được tình yêu nàng mong muốn.

Khát vọng, nhưng vĩnh viễn không chiếm được.....

“Chúng ta làm bằng hữu là được rồi, đừng nói chuyện yêu hay không yêu, tầm thường lắm.” Nàng nâng ly rượu, cụng khê vào ly anh ta, rồi một hơi uống cạn.

“Được, không nói nữa.” Hạ Vũ Hoa thở dài một hơi, cười khổ.

“Đàn ông và phụ nữ, chỉ cần có vậy, chỉ cần giữ được khoảng cách, sẽ không sẽ có việc gì, hiểu không? Tôi không muốn ngay cả bằng hữu như anh mà cũng mất đi, Hạ Vũ Hoa.” Nàng buông mái tóc dài, môi cong lên trào phúng.

“Tôi biết.....” Anh ta gơ chén rượu lên, cùng nàng cạn chén

Chẳng qua, tuy hắn ta đủ lý trí, nhưng đám nhóc kia đã bị Lí Tùy Tâm trêu chọc đến mức lòng dạ ngựa không thể kiềm chế được.

Vài thanh niên trẻ tuổi ăn mặc đúng mốt, vẻ mặt thèm thuồng nhỏ dãi nhìn chằm chằm vào nàng, liên tiếp yêu cầu nàng nhảy.

“Ông chủ Hạ, đừng độc chiếm Lý tiểu thư không rời như vậy, để cô ấy nhảy một khúc với chúng tôi đi!” Một gã người trẻ tuổi khiêu khích nói.

Hạ Vũ Hoa nhú mào, đang muốn thay Lý Tỳ Tâm từ chối, Lý Tỳ Tâm lại đứng lên.

“Được! Nhưng, tôi chỉ nhảy với một người, hơn nữa chỉ một bản, các người ai muốn khiêu vũ với tôi?” Nàng quăng ra nụ cười mỉm với đám người mê muội, nhìn bọn họ chằm chằm.

“Tôi! Tôi.....” Những kẻ kia lập tức phía sau tiếp trước hét to, nhao nhao không dứt .

“Ôi chào, quyết định nhanh chút được không?” Hai tay nàng khoanh trước ngực thúc giục, chiếc áo cổ trễ không che được bộ ngực đầy đặn làm người ta phun huyết, càng kích thích bọn họ thấp thỏm, mỗi người đều muốn kẻ cận dung nhan, ai cũng không nhường ai, nhất thời, đám người chẳng biết thế nào lại chuyển thành đấu vô môn.

“Là tôi mở miệng mời, đương nhiên phải là tôi nhảy với cô ấy.....”

“Sao có chuyện đó được, phải là tôi.....”

“Là tôi mới đúng.....”

Chỉ thấy bọn họ càng cãi càng hăng, sau đó, cũng không biết ai động thủ trước, đột nhiên bắt đầu quần áo, đánh nhau.

“Các người đừng đánh nữa, cẩn thận nào.....” Lý Tỳ Tâm gọi khẽ, nhưng lại vụng trộm che miệng cười mỉa, vui sướng.

Nàng thích nhất là nhìn mấy màn này, những gã đàn ông ngu xuẩn đó thật sự dễ dàng kích động, chỉ cần nhẹ nhàng trêu chọc, liền biến thành một đám vũ phu, chỉ biết tranh giành người tình, quả là vừa buồn cười lại vừa nhàm chán.

Sau đó, không biết vì sao, từng người dần mất đi lý trí, mọi người đều người đung ta, ta đánh người. Phạm vi ẩu đả nháy mắt lan rộng, toàn bộ pub lâm vào cảnh hỗn loạn, Hạ Vũ Hoa lắc đầu, giữ chặt tay nàng lớn tiếng nói:

“Quá rối loạn, chúng ta đi thôi!”

“Cái gì? Coi rất vui mà, tôi không đi đâu.....” Nàng rút tay ra khỏi bàn tay hắn, cười.

“Tỳ Tâm, em thật sự là.....” Hạ Vũ Hoa nhăn mày.

“Tôi có làm gì đâu!” Nàng chớp chớp đôi mắt to vô tội.

“Tỳ Tâm! Đừng như vậy.....”

“Tôi thế nào? Tôi rất xấu sao? Nếu không thích, thì cách xa tôi một chút.” Nàng khe khẽ hờn dỗi, vòng eo dong đưa không coi ai ra gì, làm điệu làm bộ, giữa màn kịch đánh nhau nháo loạn phía sau, điên cuồng nhảy múa

Nhân Gian hỗn loạn! Nhân tâm (phần người) đã buông, nơi này làm gì còn “người”? Đám người đang mãi miết hỗn chiến này, tất cả đều là dã thú lột người, cũng giống như nàng thôi.

Hạ Vũ Hoa nhìn thẳng vào nàng, quả thực bây giờ không biết nên làm sao để đưa nàng ra khỏi đây.

Đúng lúc này, một tiếng hét trầm mạnh vang lên, át đi âm thanh đánh nhau huyền ảo –

“Yêu nghiệt to gan, dám chạy đến nhân gian dâm loạn trần thế, ngang ngược khắp nơi!” Lý Tỳ Tâm kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn uy vũ, thế như chẻ tre gạt từng người tiến tới, đi nhanh về phía nàng.

“Bình..... Bình Thường?!”

Nàng kinh hãi trừng lớn hai mắt, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, ngàn vạn không ngờ rằng ở giữa nhân gian lại gặp thủ hạ lãnh huyết nhất của Ngọc Hoàng – “Hữu Bật đại nhân”!

Càng làm nàng khiếp sợ là, hần nhận ra nàng, dung mạo con người mỹ lệ vô song này hần phải là không có chút sơ hở nào mới đúng, sao hần lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra nguy trạng của nàng?

“Người chỉ là một con phượng hoàng hoang dã khó thuần, ngoan ngoãn giờ tay chịu trói, theo ta trở về.” Ánh mắt Bình Thường lạnh như băng chăm chăm nhìn nàng, rảo chân tới gần, tay hần giờ lên, trường cung trên cánh tay như ẩn như hiện.

Vừa thấy trường cung khiến người ta mất hồn đó, nàng thở dốc vì kinh ngạc, hứng thú chơi đùa hoàn toàn biến mất, xoay người đẩy Hạ Vũ Hoa ra, chạy như điên tới cửa.

“Tùy Tâm?” Hạ Vũ Hoa ngơ ngác gọi nàng, hần chưa từng thấy nàng kích động đến vậy.

“Đừng hòng trốn thoát!” Bình Thường lập tức đuổi theo.

Mưa, không biết khi nào càng lúc càng nặng hạt, xen lẫn tiếng sấm rền, bao phủ mặt đất như tấm vải đen kín gió căng phồng. Âm thấp ử dội, mây đen đầy trời dường như muốn nuốt chửng ánh trăng, như dự báo một điềm xấu sắp xảy ra.

Lý Tùy Tâm chạy khỏi pub ồn ào hỗn loạn, trong màn mưa như trút nước chạy về ngã tư cuối đường, thỉnh thoảng nàng quay đầu, trái tim lồng lên điên cuồng, trước kia thân phận Bình Thường và chủ tử Tông Dung của nàng cơ hồ chẳng phân biệt được cao thấp, là ai mới mới được hần hạ phạm, truy bắt một con phượng hoàng nho nhỏ như nàng?

Mãi phân tâm nghĩ ngợi, bước chân chậm lại, thân ảnh Bình Thường đã như tia chớp lại gần, bàn tay to như móc câu, ụp xuống đầu nàng.

Nàng rung mình, nhảy sang một bên, nhẹ nhàng lộn một vòng, nhảy lên cây đại thụ nơi ngã tư đường, vắt vào trên chạc cây.

“Quả là quá sức vinh hạnh cho ta! Nhọc công đến cả ‘Hữu Bất đại nhân’ ngài tự mình hạ phạm đến đối phó ta, chẳng hay là có chuyện gì? Từ khi nào ngài đã thành lâu la của Tông Dung đại nhân rồi.....” Nàng cúi đầu nhìn Bình Thường, cười lạnh châm chọc.

“Yêu nghiệt nhà ngươi! Còn dám làm càn! Lần trước đột nhập thiên đình, thừa dịp liệt hỏa mang đi hồn phách Bát Nhã và Cao Duệ, khiến Ngọc Hoàng thịnh nộ, ngươi tội càng thêm tội, Ngọc Hoàng khó có thể tha thứ, vì thế phái ta đến bắt ngươi trở về xét tội.” Bình Thường ngẩng mặt, những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt ngưng kết bức người không giận mà uy.

“Đột nhập thiên đình? Mang Cao Duệ và Bát Nhã đại nhân đi? Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!” Nàng hoang mang trừng mắt nhìn hần.

“Đừng giả bộ ! Súc sinh, Tông Dung phóng túng để ngươi bỏ trốn mấy ngàn năm, ta không từ bi như hần, lần này hạ phạm, không thể không bắt ngươi quy án.” Bình Thường lạnh lùng quát.

Lý Tùy Tâm bị hần trái một tiếng yêu nghiệt, phải một tiếng súc sinh làm cho lửa giận phùng phùng, nàng cao giọng giận dữ kêu: “Đủ, từ khi thoát khỏi lồng giam, ta đã thề không bao giờ về thiên đình nữa, làm sao có thể ngu xuẩn chui đầu vào lưới? Ngươi thấy thiếu cũng đừng có tùy tiện thêm tội danh bắt bạ cho ta.”

“Còn muốn nguy biện? Ta không muốn nghe những lời vô nghĩa của ngươi, xuống dưới cho ta!” Hần nói xong rút tên, nhắm bắn nàng.

“Hừ, ta xem các ngươi là muốn đem trách nhiệm của mình đổ lên đầu ta? Sao, nguyên lai các ngươi không bắt bớ được La Ẩn và Cao Duệ, vì thế liền tập trung trên người ta sao?” Nàng hừ lạnh một tiếng, âm thầm đề phòng.

“Tứ thú các ngươi vốn nghiệp chướng nặng nề, La Ẩn và Cao Duệ may mắn tránh được chế tài, rơi vào luân hồi sinh lão bệnh tử, luân vì phạm nhân, nhưng vương hoàng đối với tình huống như vậy hoàn toàn không tức giận, hần đã trừng phạt Tông Dung, cũng hạ lệnh ta cùng Thủ Kiếm tự mình đối phó ngươi và Điều Nhi, bây giờ, ngươi rốt cuộc cũng không thể nhơ nhớt ngoài vòng pháp luật, nhận mệnh đi!” Bình Thường thanh âm lãnh không chút xúc cảm, cũng giống như con người hần, cứng rắn, góc cạnh rõ ràng, cương mãnh như sắt.

“Hừ! Các người là những tên bảo thủ, trước giờ chỉ quen ra lệnh cho kẻ khác thế sao, luôn tự mình là đúng. Chẳng lẽ các người chưa từng phạm sai lầm ư? Người cho là người khác ta ư?” Nàng chán ghét trừng mắt nhìn Bình Thường vẻ mặt cao cao tại thượng kia.

“Chúng ta đương nhiên khác với phạm nhân súc sinh, các người vốn là một đám không để kẻ cường vào mắt, vì tư lợi, dễ dàng xúc động thành vô tri, nếu không có chúng ta giữ gìn qui tắc, các người đã sớm tự giết lẫn nhau, tan biến hầu như không còn. Cho nên, mới cần chúng ta nghiêm khắc canh giữ không chế.” Bình Thường ngũ quan sắc bén tràn ngập miệt thị.

“Thật buồn cười! Người cho là thiên đình rất thanh cao sao? Theo ta được biết, mấy tiết mục lực đực trong Thừa Thiên cung không ít, đem ra mà so sánh, các người so với yêu thú chúng ta còn dơ bẩn hơn!” Nàng lớn tiếng phản kích.

“Làm càn! Một yêu thú nhỏ nhỏ, dám phê bình Thừa Thiên cung, đáng chết!” Bình Thường mày rậm dựng ngược, kéo cung, mũi tên nhọn bắn về phía nàng.

Nàng nhảy bèn nhảy khỏi chạc cây, đảo một vòng trong không trung, vòng eo khẽ động, tránh được mũi tên.

Bình Thường không đợi nàng rơi xuống đất, bắn thêm một mũi tên, lực tay mạnh mẽ kéo tên bắn ra, mũi tên xé gió phóng tới, bay thẳng đến trước mặt nàng.

Nàng kinh hãi, lưng ngã ra sau, mạo hiểm tránh né, nhưng thân người mất thăng bằng, rơi thẳng xuống đất.

Tiếc rằng, Bình Thường sớm đã có chuẩn bị, kéo cung chờ đợi, thừa cơ đem tên bắn ra, nàng ở giữa không trung không thể tránh né, vì để tự bảo vệ mình, bất đắc dĩ, phải hóa nguyên hình. Trong phút chốc, toàn thân nàng lửa đỏ, thân hình yếu diệu biến thành một con phượng hoàng tiên diễm loá mắt, giương cánh bay cao, né tránh mũi tên đằng đằng sát khí.

Chính là, nàng vạn vạn không nghĩ tới, Bình Thường lần này lại song tên tề phát (bắn liền hai phát), thoát được một tên, nhưng lại tránh không khỏi một mũi tên kia, ngay tại thời điểm nàng lấy hết sức nhún người phi lên cao, tên đã đâm thủng cánh trái của nàng, đau đớn làm nàng hét lên thất thanh.

“A.....”

Một cơn ớn lạnh xuyên qua xương cốt khiến toàn thân đau nhức, nàng mất kiểm soát rơi xuống đất, ngã xuống thật mạnh, nằm gục bên chân Bình Phàm, hỏa diễm trên người đã tắt hơn nửa.

“Ta lấy huyền thiết thiên thượng tạo ra cung sắt này, phạm nhân bình thường trúng tên tất yếu mất mạng, yêu nghiệt nhà ngươi quả nhiên đạo hạnh thâm cao, lại vẫn có thể ngăn cản được nhuệ khí của huyền thiết.” Bình Thường lạnh lùng thốt, khom người chụp vào cổ nàng.

Nàng thu chút hơi tàn liếc mắt trừng hấn một cái, không cam lòng bị bắt như vậy, hít một hơi, đôi cánh đập mạnh.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng gào thét.

“Chắc, người còn muốn giấy dựa.....” Bình Thường hừ lạnh.

Nàng không chút do dự, đem hết khí lực cuối cùng, hỏa diễm lại lần nữa bốc cháy, đốt cháy bàn tay Bình Thường. Hấn vừa lui lại vài bước, nàng liền nhân cơ hội bay lên trời, chìm vào màn mưa.

Bình Thường ngẩn ra, khuôn mặt cứng rắn lãnh đạm không nhìn ra cảm xúc gì, hấn chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng liêu xiêu của nàng dần dần biến mất, vẫn chưa vội đuổi theo, bởi vì hấn biết nàng không thể trốn xa.

Con phượng hoàng ngu xuẩn này tự cho là có thể giãy giụa thoát khỏi trời buộc, tìm được tự do, nhưng không phát hiện, nhân gian này, chính là lồng giam lớn nhất của nàng.

Bất luận chạy trốn tới nơi nào, nàng vẫn như cũ, vĩnh viễn đều là tù nhân.

[1] Cách so sánh sức mạnh như núi Thái Sơn đè xuống

[2] Một nhãn hiệu nước hoa của Chanel, xem thêm chi tiết tại [linhperfume /p1123-chanel-chanel-no5-eau-de-toilette.html](http://linhperfume.com/p1123-chanel-chanel-no5-eau-de-toilette.html)

[3] Làm theo ý thích của mình, không để ý đến ánh mắt người khác

2. Chương 2

Lý Tùy Tâm trừng mắt nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, tóc dài hỗn độn rối bời, dáng vẻ vốn xinh đẹp đã trở nên tiêu tụy không chịu nổi, mắt to thâm quầng đen bầm nhấc nhở nằng, nằng đã ba ngày ba đêm không thể ngủ say, một mũi tên kia của Bình Thường lực bắn mãnh liệt, quả thực bức nằng không còn hình người.

“Bình Thường đáng chết!” Năm chiếc gối găm quăng thẳng vào mặt kính, nằng giận dữ gầm khè.

Vết thương trên cánh tay phải sâu đến tận xương, có thể thấy được sức lực Bình Thường có bao nhiêu mạnh mẽ, lòng có bao nhiêu ngoan độc.

Không hổ là kẻ quyết định kỷ luật trong cung Thừa Thiên – “Hữu Bất đại nhân”, Bình Thường lãnh huyết vô tình đã sớm có tiếng, chỉ hỏi đúng sai, không hỏi trắng đen. Trong mắt hắn, chỉ có pháp luật, không có nhân tình. Hắn tựa như một thanh thước thẳng, dùng độ chia chuẩn xác trên đó cân nhắc hành vi mỗi người, đúng cùng sai, phân rành mạch, không dung nổi một ly sai lệch.

Họ Bình tên Thường..... Hừ, một chút cũng không “Bình Thường”! Người kia, chẳng những mặt như cương, tâm lại như thiết, cả người cứng rắn tựa như đá hóa thành, vĩnh viễn lấy đúng sai phán đoán tình hình, ai phạm luật, ai phải xử phạt, tuyệt đối không có câu thứ hai.

Năm đó ở Tông Dung Vân Tiên động, nằng thường nghe vài thị nữ đàm luận về vị thần quan quân luật như núi này, mỗi người khi nhắc tới hắn, bất tri bất giác sẽ nao núng, dường như ngay cả tên của hắn cũng tràn ngập quyết đoán khiếp người, mỗi người đều lòng mang kính ý, vô cùng cẩn thận.

Thừa Thiên cung có bốn vị thần quan, “Tả phụ” Bát Nhã chủ quản chính sự, “Hữu Bất” Bình Thường chủ quản kỷ luật, “Vô khúc” Thủ kiểm thống lĩnh quân phủ, “Quan tinh” Tông Dung nhìn sao đoán vận, bọn họ là bốn thủ hạ Ngọc Hoàng tin cậy nhất, bốn người là bốn trụ cột của Thừa Thiên cung, quyền cao chức trọng, thân phận bất phàm.

Mà trong bốn người, mọi người kính sợ nhất chính là Bình Thường, làm việc có nề nếp, thái độ cương trực công chính. Hắn sở dĩ rất được Ngọc Hoàng coi trọng bởi vì hắn trung, trung với Ngọc Hoàng, trung với luật pháp, trung với nghĩa lý.

Nhưng với Lý Tùy Tâm, loại người càng tận trung với công việc, càng khó ngửi, vô tâm không can, vô huyết vô lệ, cùng so sánh với hắn, nằng cảm thấy chính nằng còn có vẻ giống người, có mùi “người” hơn!

Oán hận trào lên giường, vết thương đau đớn, khiến khuôn mặt nhăn nhúm khó coi.

Sau khi trúng tên, tốc độ thương thế chuyển biến xấu thật sự kinh người, nếu nằng không có năng lực tự hồi phục, chỉ sợ đã sớm mất mạng. Tuy nhiên, nằng vẫn nghĩ mãi không thông, Bình Thường làm sao có thể lại tìm tới nằng?

Tông Dung mới là chủ tử của nằng, nếu muốn động thủ, thì cũng phải là Tông Dung, vì sao Bình Thường xuất hiện?

Chẳng lẽ, Thừa Thiên cung xảy ra chuyện gì?

Đang trầm ngâm, một âm thanh rất nhỏ vang lên ở phòng khách, nằng cảnh giác bật dậy, vọt đến cạnh cửa, dán tai vào ván cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Có người xâm nhập.

Là ai? Gian phòng này của nằng ở trên tầng mười sáu của một khu chung cư cao cấp, không những lâu một quản lý được bảo vệ chặt chẽ, mà muốn đi thang máy lên lầu còn phải đọc vân tay, có thể từ, chưa kể là của

lớn đặc chế đã được chính bản thân nàng cài mật mã, ngay cả giọt nước cũng khó lọt, người bình thường chưa có sự cho phép của nàng không có khả năng đi vào, trừ phi.....

Trừ phi không phải phạm nhân!

Trong đầu nàng nhớ tới bộ mặt Bình Thường giống sai nha khoái bộ đi lòng bắt tù nhân, nét cười trầm xuống.

Là hần sao? Tôi thật mau, chẳng lẽ là muốn thừa dịp nàng bị thương đến truy bắt nàng?

Hừ lạnh một tiếng, chịu đựng cơn đau từ vết thương, nàng cẩn thận khê hé một khe cửa nhỏ, hòng xem xét thân ảnh vị khách không mời mà đến. Phút chốc, một bóng đen bên ngoài cửa vọt đến, đập rơi cánh cửa phòng ngủ, nàng cả kinh, giơ tay lên, lòng bàn tay hỏa diễm còn chưa kịp thoát ra, tay trái liền lập tức bị đối phương chế trụ.

“Lâu như vậy không thấy, đây là cách tiếp khách của người sao? Phượng Nhi.” Ngữ khí ngả ngớn, giọng nói quen thuộc, nàng ngừng đầu vừa nhìn, liền giật mình.

Trước mắt nàng là một dung nhan khôi ngô, nam tử đẹp trai tuấn tú này, không phải là một trong tứ thú, Phụng Thao Thiên từng bỏ chạy năm đó sao!(Anh Phụng Thao Thiết này là nhân vật chính của bộ Ác Điều rất hay, cũng là người kết thúc câu chuyện về số phận của tứ thú. Có ai có hứng ed bộ này cho bọn đọc không, bộ này hay lắm)

“Là người.....” Nàng kinh ngạc nhìn hần, nhưng lại nhất thời nói không ra lời.

Đã bao lâu rồi? Phải vài ngàn năm!

Dạo trước khi tứ thú trốn thoát hạ phạm, liền chia tách bốn phía, như là cố hết sức để tránh giáp mặt nhau, ngay cả ngẫu nhiên gặp lại cũng chưa từng, tuy rằng có chút tin tức, nhưng bọn họ chưa từng chủ động hỏi thăm nhau, tựa như chưa từng gặp nhau ở lồng giam đó, bởi chẳng ai muốn nhớ lại diện mạo chân thật của bản thân là gì. Trong lòng mỗi người đều biết, cho dù ở nhân gian gặp lại, cũng chỉ như người xa lạ.....

Nhưng lúc này, Điều nhi đột nhiên tìm tới cửa, khiến nàng dâng lên một nỗi mê man phảng phất đã cách mấy đời, một thứ cô tịch ai oán ngàn năm, như nỗi niềm khi gặp lại người thân, không duyên cớ mà trào dâng trong lòng.

“Làm sao vậy? Người bị hù dọa?” Phụng Thao Thiên nhú mày, một bên khóe miệng cong lên, ánh mắt thâm trầm lóe ra ánh sáng màu hổ phách.

Khuôn mặt tươi cười có chút tà khí làm cho nàng nhớ tới ngân điều thông minh tuyệt đỉnh lại xảo quyết khó chơi năm nào, hần không phải là người có thể kết bạn, hần đến, tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Người vào bằng cách nào?” Nàng lấy lại tinh thần, rút tay ra khỏi tay hần, bỗng nhiên cảnh giác.

“Cứ như vậy vào thôi! Lăn lộn ở Nhân Gian lâu như vậy, những khoa học kĩ thuật tiên tiến nhất này căn bản không làm khó được ta.” Hần cười tự phụ.

“Nhưng người thế này, rõ ràng là xâm nhập gia cư bất hợp pháp.” Nàng hừ lạnh.

“Hà, bạn cũ đến thăm, người sao lại lạnh nhạt như thế?” Hần nói khoa trương.

“Mấy ngàn năm không có một câu ân cần thăm hỏi, đây cũng coi như bằng hữu?” Nàng lạnh giọng khê gắt.

Tứ thú căn bản không có cái gọi là hữu nghị cùng giao tình, bọn họ cá tính dị biệt, đều đeo đuổi con đường và suy nghĩ riêng của bản thân, điểm duy nhất giống nhau, cũng chỉ là một đoạn kí ức cùng bị giam cầm trong chiếc lồng kim cương kia, chỉ như thế mà thôi.

“Nghe khẩu khí của người, dường như oán giận ta không đến thăm người?” Hần nửa đùa nửa thật trêu chọc.

“Được rồi, đừng nhiều lời, người tìm đến ta khẳng định là có việc, nói thẳng đi!” Nàng tập tễnh đi về sô pha da màu trắng, vô lực ngồi đổ xuống

“Chắc chắc chắc, nhìn người xem, thương thế ra thành thế này, gần đây đã xảy ra chuyện, đúng không?” Phụng Thao Thiên ngồi xuống đối diện nàng, nhìn chằm chằm vào vết thương trên cánh tay phải của nàng.

“Không có gì.....” Nàng không muốn nói nhiều.

“Ngay cả Hữu Bapt đại nhân thiết diện vô tư của Thừa Thiên cung cũng đã xuất thủ, người còn nói không có gì?” Hấn nhíp nhíp chân, cười lạnh.

Nàng rùng mình, nhìn chăm chăm hấn.“Người đã biết.....”

“Ta đương nhiên biết, từ khi La Ẩn gặp chuyện không may, ta bắt đầu chú ý động tĩnh bên Thừa Thiên cung, vì thế ta phát hiện, ‘Tả phụ đại nhân’ Bát Nhã tự mình hạ phạm chuyển sinh, ý đồ thuần phục Cao Duệ, mang hấn trở về, chỉ là không nghĩ tới hai người sau này lại vì thế mà yêu nhau, xúc phạm thiên luật, kết quả là cả hai đều bị Bình Thường bắt chết.....” Phụng Thao Thiên một tay xoa cằm, nói nhẹ nhàng băng quơ. (Đôi lời nhiều chuyện về hệ liệt, La Ẩn là bộ của Tuấn Hồ đã được nhà vô ảnh la sát ed, còn Bát Nhã và Cao Duệ là bộ Kiều Khuyển không biết có ai ed chưa ^^)

“Bình Thường ngay cả với Bát Nhã cũng.....” Nàng kinh hãi.

“Đúng vậy, hấn đối với người một nhà cũng không chút nào khoan dung.”

“Vậy Cao Duệ và Bát Nhã sau đó ra sao ? Bọn họ thật sự biến thành” Nàng vẫn rất muốn biết, tứ thú thân bất tử, một khi tan rã, hồn phách sẽ đi con đường nào?

“Sau? Người hấn là phải biết mới đúng, sau đó người xuất hiện, hơn nữa còn lấy trọng sinh chi hỏa của người cứu bọn họ, giúp bọn họ không bị hồn phi phách tán, có thể hạ phạm chuyển sinh làm người, lại tiếp tục tiền duyên.” Hấn hài hước nói.

“Ta?” Nàng ngẩn người.

“Đúng vậy, chính là người, chẳng lẽ người đã quên sao?”

“Người nói vậy bậy bạ gì đó? Từ khi chạy thoát khỏi nơi đó, ta không có trở về.....” Nàng vội la lên, nửa chừng chợt nhớ đến lời kết án mạnh mẽ khi này của Bình Thường, khuôn mặt thoáng chốc thay đổi.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ có người giả mạo nàng cứu Cao Duệ?

“Vậy chứng tỏ, có người giả mạo người ra tay cứu bọn họ! Nhưng, vấn đề là ai mới có bản lĩnh luyện ra ‘Phượng hoàng chi hỏa’?” Phụng Thao Thiên nheo mắt.

Nàng bị hỏi ngẩn ra, trong đầu hiện lên một khuôn mặt..... Một khuôn mặt thân nhiên tự tại, không giống như người phạm tội.....

“Người và ta, hấn là cùng nghĩ đến một người, đúng không?” Hấn sắc bén nhìn chăm chăm nàng.

“Nhưng, ta nghĩ không ra lý do hấn ta làm như vậy.” Nàng nghiêm nghị nói.

Chủ tử của bọn họ – Tông Dung, đến tột cùng là muốn làm gì?

“Còn cần lý do gì? Hấn ta biến chúng ta thành thứ quý đức hạnh này, khốn khổ trong hình hài súc vật này. Cho dù chúng ta chạy thoát, mấy ngàn năm hấn ta cố ý không truy không hỏi, cũng không phải là có hảo tâm gì, hấn chính là tra tấn chúng ta, muốn chúng ta sống trong nỗi sợ hãi bị không biết khi nào thì bị bắt về.....” Phụng Thao Thiết cười lạnh.

“Nhưng hấn ta lại cứu Cao Duệ cùng La Ẩn, thả bọn họ.....” Nàng lẩm bẩm, trong lòng cảm thấy một cơn ghen tị.

Cao Duệ và La Ẩn đã thoát khỏi bể khổ, còn nàng? Nàng sẽ phải chịu đựng bao lâu?

“Phóng thích? Đừng quá ngây thơ, Lý Tùy Tâm, người còn không hiểu sao? Hấn ta làm muốn trục xuất! Trục xuất bọn họ xuống nhân gian, vào vòng luân hồi, từ nay về sau, đừng bao giờ hồng bước vào thiên đình.” Phụng Thao Thiết hừ nhẹ.

“Điều đó, cũng không có gì là không tốt.....” Nàng yếu ớt thở dài.

“Người sao lại nói những lời ngu xuẩn như Cao Duệ ? Chúng ta khốn khổ mấy ngàn năm, cuối cùng còn phải cảm tạ hấn tha cho chúng ta sao?” Hấn quắc mắt đứng dậy, vẻ mặt âm lạnh.

“Bằng không thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn chống lại hần ta? Ngươi đủ năng lực sao?” Nàng châm chọc.

Phụng Thao Thiên cười lạnh, khom người cầm cánh tay phải của nàng, một luồng khói trắng nổi lên, bao lấy vết thương của nàng, không đến vài giây, miệng vết thương nhanh chóng kín miệng, chỉ để lại một vết sẹo nhàn nhạt.

“Ngươi..... Từ khi nào đã tu luyện được lợi hại như thế?” Nàng ngạc nhiên nhìn theo hần.

“Ta không tu luyện, ta chỉ gỡ bỏ một phần nguyên rửa, sau đó từng chút từng chút lấy lại pháp lực vốn có.” Hần buông nàng ra, cười lạnh.

“Pháp lực vốn có?” Nàng cam thấy mù mịt.

“Trước kia ta từng hoài nghi, vốn dĩ tứ thú chúng ta là con người, bị biến thành thú, đó chính là sự trừng phạt. Bây giờ, thân phận thật sự của Cao Duệ sáng tỏ, đã chứng thực phỏng đoán của ta.” Hần nói khẽ.

“Thân phận thật sự của Cao Duệ? Là cái gì?” Nàng ngẩn ra.

“Ngươi nhất định không thể tưởng tượng được, Cao Duệ nguyên là nhất phẩm đối đao hộ vệ trong Thừa Thiên cung của Ngọc Hoàng, hần lại là tổng quản toàn bộ cấm vệ quân thiên đình!” Hần nhìn về phía nàng, ngữ khí châm chọc.

“Cao Duệ là..... Tổng quản cấm vệ quân?” Nàng khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

“Đúng vậy, hần từng là tổng quản cấm vệ quân được coi trọng của Thừa Thiên cung, nhưng bị giáng hạ đến mức bị nguyên rửa, trở thành một con chó..... Ngươi chẳng lẽ không tò mò, năm đó đã xảy ra chuyện gì? Không hiểu kỳ thân phận thật sự của chúng ta là gì sao? Ngươi có từng tự hỏi qua, ta là ai? Ngươi là ai chưa?” Hần ánh mắt thâm trầm nhìn nàng.

Trong lòng nàng căng thẳng, người cũng giật mình.

Nếu theo như dựa theo lời suy đoán của Phụng Thao Thiên về tình huống này. Mấy ngàn năm trước, nàng cũng có thể là một “người” nào đó sao?

Như vậy, nàng..... Thực ra là ai? Là loại người nào?

“Chúng ta có lẽ chỉ là vật hy sinh, toàn bộ chuyện này ta tin rằng Tông Dung là kẻ rõ ràng nhất, mà ta nhất định sẽ bắt hần phải phun ra câu trả lời, tuy nhiên, trước tiên ngươi phải giúp ta.” Hần nở một nụ cười lạnh lùng.

“Giúp ngươi? Giúp thế nào?” Nàng nhìn hần chăm chú.

“Ngươi hãy giải quyết tên Bình Thường đầu óc không bình thường kia đi, sau đó cùng ta liên thủ đối phó với Tông Dung.”

“Bình Thường? Pháp lực hần quá mạnh mẽ, ta không phải là đối thủ của hần.....” Mày nàng khẽ nhú, theo bản năng xoa lên miệng vết thương đã khép lại, vẫn không quên được đau đớn đáng sợ của mũi tên bắn găm sâu vào xương tủy.

“Ngươi quá coi thường chính mình, Lý Tùy Tâm, nếu thật muốn tìm người có thể đối phó được Bình Thường, trừ ngươi e rằng không còn ai có thể!” Phụng Thao Thiên nghiêm mặt nói.

“Ta?” Nàng hơi ngây ngốc.

“Đúng vậy, ngươi đã quên ngươi là phượng hoàng bất tử sao?”

“Thì sao?” Nàng nhú mi hỏi lại.

“Ngươi có được sức mạnh phục sinh! Máu của ngươi cũng có tác dụng ‘tẩy hồn’, chỉ cần để Bình Thường uống máu ngươi, hồn phách tâm linh của hần toàn bộ sẽ bị tẩy trắng, Tông Linh Khai Thủy (bắt đầu từ số không)..... Ừ, chiếu theo cách nói nhân loại, chính là ‘Mất trí nhớ’.....” Khóe miệng hần cong lên.

“Phải không? Ngươi chắc chắn?” Mắt nàng lóe lên.

“Hoàn toàn chắc chắn.”

“Nếu hần đã quên hần là ai, vậy.....” Nàng hứng thú nở nụ cười.

“Nếu hần đã quên hần là ai, vậy hần sẽ không thể gây ra bất cứ đe dọa nào, hơn nữa có thể ngoan ngoãn mặc chúng ta định đoạt.” Hần độc ác cười.

“Người nói thì đơn giản, nhưng làm sao lại gần hần để ép hần uống máu ta?” Nàng cảm thấy đây mới là vấn đề đau đầu nhất, tiếp cận Bình Thường thật sự quá khó khăn.

“Yên tâm, chỉ cần có ‘Định tiên phần’ này, sẽ kim chân được hần.” Hần nói xong, đem bọc nhỏ bột phần giao cho nàng, lạnh lùng cười.

“Người còn có ‘Định tiên phần’?” Nàng kinh hãi, bột phần này là vũ khí lợi hại đã giúp tứ thú bọn họ năm đó có thể chạy thoát khỏi Vân Tiên động thiên! Chỉ cần một ít bột phần, có thể làm cho tiên nhân đứng bất động như đá, kim chế hành động của đối phương, tranh thủ thời gian.

“Năng lực Bình Thường, đại khái chỉ có thể kim được ba phút, nhưng ta nghĩ bằng ấy cũng đủ để người tiếp cận hần? Đến lúc đó, người phải phát huy mọi lực của người thật tốt, ta dám cam đoan, hần tuyệt đối trốn không thoát nổi lòng bàn tay người.” Phụng Thao Thiên cười nhẹ vì lời ám chỉ.

“Ta không dám chủ quan, cho dù hần bị tẩy hồn, muốn dụ hoặc khối đá cứng rắn kia sợ cũng không dễ dàng.” Nàng liếc mắt nhìn hần một cái, hừ lạnh.

“Càng khó khăn, càng có tính khiêu chiến, không phải sao? Hần tốt xấu gì cũng là một nam nhân, người chẳng lẽ không muốn nhìn bộ dáng hần quỳ gối ở dưới chân người?” Hần nhìn nàng, cười cợt nhả.

Thuần phục Bình Thường?

Nàng tưởng tượng ra vẻ mặt Bình Thường cao ngạo bị nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân, cầu xin nàng ưu ái, cảnh tượng kia xác thực quá sức hả hê.

Nhưng, dễ dàng sao?

Không, không dễ dàng, nhưng bởi vậy sẽ càng thú vị.....

“Được rồi! Hần để đó cho ta thuần phục, nhưng, người tốt nhất đừng giở trò bịp bợm, Phụng Thao Thiên.” Nàng biết rõ Phụng Thao Thiên cá tính khó dò, bản thân không thể không phòng bị.

“Yên tâm, chúng ta là đồng chí cùng chung lập trường! Ngẫm lại, năm đó ta đã cũng dốc hết sức suy tính biện pháp để mọi người chạy thoát khỏi nhà giam.....” Khuôn mặt tuấn tú của Phụng Thao Thiên nổi lên một nụ cười mỉm tranh công tà mị.

“Hừ, đừng cho là ta không biết, Phụng Thao Thiên, người lúc ấy chỉ ‘thuận tiện’ mà thả chúng ta, cũng không phải bởi vì hảo tâm, mà là muốn tạo ra hỗn loạn, để người càng dễ dàng đào thoát thôi, phải không?” Ánh mắt tuyệt đẹp của nàng ánh lên ý châm chọc.

“A..... Bất luận là gì đi chăng nữa, dù sao mọi người cũng đã tự do, không phải sao?”

Phụng Thao Thiên không trả lời thẳng vào vấn đề chính, nhưng trong lòng đã âm thầm khen ngợi Lý Tỳ Tâm sâu sắc.

“Tự do? Thoát khỏi nhà giam, liền thật sự tự do sao?” Nàng thần sắc vừa chuyển, lại có chút u oán.

“Người đó, đừng suy nghĩ quá nhiều, ta khuyên người nên hưởng thụ thật tốt những ngày tiêu dao này, đừng học Cao Duệ và La Ấn để tâm vào chuyện vụn vặt, tự làm khổ bản thân.” Phụng Thao Thiên nói xong bèn đứng dậy.

Sắc mặt nàng khê biến, ngẫm nghĩ câu nói của hần.

“Ta đi rồi, nhớ kỹ nhiệm vụ của người, một khi thu phục xong Bình Thường thì tìm cơ hội trừ bỏ hần, trăm ngàn lần đừng chần chờ.” Hần dặn lại một lần, xoay người chần chờ đi ra ngoài, đóng sầm cánh cửa nặng nề lại.

Trong phòng chỉ còn một mình Lý Tỳ Tâm, bốn phía yên tĩnh, phẳng phất như chưa hề có ai tới.

Nàng đơn độc ngồi ở sô pha, ngẩn ngơ nhìn bốn vách tường phòng khách, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn bực đến hít thở không thông.

Nơi đây... Dù nàng đã tỉ mỉ bài trí từng chút nhưng giờ phút này cũng chẳng khác là bao với lồng giam trước đây của nàng, chỉ có chút khác biệt, trước kia nàng bị giam cầm trong tù ngục, còn nay nàng bị giam cầm trong chính bản thân.....

Nàng sợ hãi co rúm lại, như sợ chính mình sẽ bị khoảng hư không vô tận này nuốt chửng, vì thế đứng dậy vọt vào phòng ngủ, ngồi phịch xuống trước tấm gương bàn trang điểm.

Tấm gương chiếu rọi hình ảnh tinh tế tái nhợt của nàng. Nàng nhìn vào chính bản thân trong gương, lẻ loi đơn độc, cho dù có vô cùng xinh đẹp, cũng không giấu được nỗi cô tịch tràn đầy.....

Đây hết thảy là lỗi của ai? Là ai hại nàng thê lương như thế?

Một cơn phẫn nộ thiên đình nhất thời cuộn cuộn dâng lên, không ngừng hoán chuyển trở thành hận ý với Bình Thường, bọn họ tự mình là tiên nhân luôn luôn đứng, bây giờ cũng nên chịu một chút giáo huấn .

Chờ coi, lần này, nàng tuyệt đối không dễ dàng hãy bỏ qua Bình Thường, lần trốn mấy ngàn năm nay, nàng không hề chạy thoát. Nhưng bây giờ nàng muốn tìm đến chân tướng, tìm về chính bản thân mình, nàng phải biết rằng, nàng đến tột cùng là ai.....

Thời tiết mùa hè, ánh nắng như lửa bỏng, nhiệt độ cực nóng như muốn thiêu đốt toàn bộ khu Đài Bắc, người đi trên đường đều nóng nực mồ hôi ướt như mưa, bứt rứt khó chịu, nhưng tại không gian Spa năm sao cao cấp này, lại một chút cũng không thấy được một tia nhiệt khí, nhiệt độ được điều chỉnh vừa đủ khiến từng vị khách quý bước vào cửa luôn cảm thấy thư thái vô cùng. Những chiếc màn thủy tinh, cùng với hoa dã khương được đặt hàng loạt trong góc phòng, làm cho bầu không khí tràn ngập một làn hương thơm thanh nhã ngậy ngát thấm vào ruột gan, ở trong này, hơi nóng dường như ở rất xa, bốn mùa không hề khác biệt, có vẻ đã được mặc định quanh năm là xuân, một nơi ảo mộng tựa như tiên cảnh nhân gian.

Đây là beauty salon của LýTùy Tâm –“Tùy Tâm Sở Dục” (theo ý thích mà làm), cũng là nơi thư giãn cao cấp nổi danh Đài Bắc, trừ vẻ ngoài theo phong cách Giang Tô thời thượng, bên trong trang hoàng xa hoa cực độ, trong sáng, lại tinh tế, tổng thể bày biện không tầm thường mà mười phần thưởng thức. Nó khác với các beauty salon lớn khác ở chỗ bản thân nó có thể sánh với một khách sạn năm sao cao cấp, cách phục vụ tận tình và chu đáo, làm cho từng hội viên thấy như đang ở nhà, lưu luyến không rời.

“Tùy Tâm Sở Dục” chẳng những được rất nhiều lệnh ái phu nhân yêu thích, mà ngay cả phú thương lưu manh cũng vô cùng hài lòng, LýTùy Tâm cũng thường xuyên đến đây đến thư giãn, bởi vậy, đa phần hội viên đều nói, khác biệt của nơi này chính là bà chủ là một tuyệt sắc giai nhân. Đối với họ mà nói, LýTùy Tâm quả thực so với ngôi sao càng giống ngôi sao, có hội viên thậm chí đến đây chỉ vì nàng, dung mạo tuyệt mỹ của nàng chính là quảng cáo tốt nhất cho “Tùy Tâm Sở Dục”.

Thực tình mà nói, ban đầu LýTùy Tâm mở salon này, kỳ thật đều không phải là thực tâm có ý muốn mở, nàng vì nhàm chán, chỉ là muốn giết thời gian, cả ngày lưu ở quán bar, cũng đã chán ngấy, vì thế thuận miệng nói muốn mở một salon beauty, không nghĩ tới vài người bạn nam liền chủ động giúp nàng tìm chỗ, ngay cả kiến trúc sư Hongkong bá danh người cũng tự nguyện thiết kế một công trình kiến trúc đặc sắc, cho nên, trên cơ bản, hội “Tùy Tâm Sở Dục” thành hình, đứng ra mà nói ít nhiều là do những người đàn ông theo đuổi muốn lấy lòng nàng. Nàng từ đầu tới cuối chỉ phụ trách chi tiền, đến khi salon hoàn thành, nàng mới chính thức thể hiện sở trường, một nơi áp dụng thủy liệu pháp (*) độc nhất, tự mình trang hoàng nội thất bên trong, mắt nhìn độc đáo, ngay cả một vài nhân viên thiết kế nội thất cũng không thể theo kịp.

* thủy liệu pháp: vietbao.vn/The-gioi-giai-tri/Da-dang-thuy-lieu-phap/55150512/403/

Cũng là, nàng không nghĩ lại có một đồng lớn người nhàm chán như nhau, “Tùy Tâm Sở Dục” còn chưa khai trương, danh sách hội viên hẹn trước đã chật ních, nàng cố ý đặt ra rất nhiều điều kiện, thậm chí còn muốn nâng hội phí thật cao, mà vẫn rất nhiều người xếp hàng chờ như trước

Thật sự là điên cuồng, thì ra, cuộc sống con người cũng đều là bản cùng khô khan như thế, ái mộ hư vinh như thế.

Nàng lạnh lùng cười, cởi bỏ quần áo bước xuống nước nóng ngâm mình, thản nhiên dang rộng hai tay, dựa lưng vào thành thưởng thức âm nhạc, thưởng thức ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào thảm thực vật xanh rờn như ngọc lục bảo.

Gian phòng này đây là gian phòng thủy liệu pháp tối mật nhất..... Là không gian riêng của nàng, bên trong có phòng nghỉ ngơi thay đồ riêng cá nhân nàng, bố trí khác hẳn với nơi khác, nơi này tràn ngập một hương vị nữ tính lãng mạn nồng đậm. Bàn ghế nhập khẩu tiêu chuẩn chất lượng cao cùng đồ đạc hàng hiệu, còn có tấm rèm màu trắng rủ xuống, được lát bằng gỗ tinh xảo, cùng với hồ tắm lộ thiên bên ngoài.

Gỗ trắc bá đóng thành bồn tắm cỡ vừa, nước khoáng nhập khẩu từ núi Alps, người khác là lấy về uống, nàng lại xa xỉ dùng để tắm bồn, thảnh thơi, nàng còn có thể lấy sữa tắm trên châu tắm rửa toàn thân, cho nên làn da vĩnh viễn đều trắng nõn nà, vô cùng mịn màng.

Nhưng đây cũng không phải là độc quyền sở hữu của nàng, hội viên bạch kim “Tùy Tâm Sở Dục” cũng có thể hưởng thụ tôn vinh tương tự, chẳng qua, chi phí hàng năm không hề rẻ, phí tổn lên tới bảy con số, mới có thể mua được loại cấp bậc “thoải mái” này.

Cho nên, nàng không phải là không có việc làm, ngày dài thảnh thơi dạo chơi nhân gian, nàng cũng dần dần hiểu được, có tiền, mới có thể có cuộc sống thoải mái, mới có thể không phải thuận theo bất luận kẻ nào, mà nàng càng phát hiện, muốn kiếm thứ tiền của nhân loại này thật sự rất dễ dàng, bởi vì từ xưa đến nay, điểm yếu ham mê quyền thế trong tính cách con người chưa hề thay đổi, ngược lại theo sự thay đổi thời đại mà càng trầm trọng thêm, mỗi người đều muốn trở thành người “thượng lưu”, vì muốn có được vài phần kính trọng của người ngoài, mà không ngại phải trả một cái giá kèch xù, bởi vậy, chỉ cần đầu tư đúng, là có thể nhanh chóng tích lũy được số tài sản khổng lồ.

Mà cái cơ không thiếu tiền tài, lại trái ngược với thanh danh và địa vị của bản thân, trăm năm trước nàng vẫn bị người ta chỉ trích. Bây giờ lại là thời đại cười bần không cười xướng[4], mọi người lại bắt đầu xưng tụng nàng là “Nữ cường nhân”.....

[4] cười xướng: Âm chỉ các cô nương trong thanh lâu bán tiếng hát mua vui

Có lẽ, không lâu nữa, dù mọi người dù biết được thân phận phi nhân (không phải là người, chị này là thú mà) của nàng, cũng sẽ không còn quá kinh ngạc.

Giữa cột nâng cốc pha lê đặt bên cạnh bồn, nàng nhấp một ngụm rượu đỏ như máu bên trong, tâm tư rất nhanh chuyển tới người nàng đang đợi, phỏng chừng không lâu nữa, người kia cũng sẽ tới ngay.

Vuốt ve cánh tay cơ hồ nhìn không ra vết sẹo, trong mắt nàng hiện lên một chớp lửa muốn phục thù.

Cuộc sống nhàm chán với những chuyện nhàm chán, khó xuất hiện được đối thủ khó chơi như Bình Thường, vừa hay khiến cuộc sống nhàm chán này có thêm chút kích thích.....

Lần này nàng không muốn lại bị động trở thành con mồi, nàng muốn chủ động tấn công, cho nên, nàng mượn pháp lực của Phụng Thao Thiên, đem mũi tên Bình Thường đã thương mình phóng ngược lại thiên đình, bên trên còn kèm theo thiệp mời.

Nàng mời hẳn đến gặp mặt, địa điểm tại nơi này, thủy tạ riêng của nàng.

Chỉ cần hẳn dám đến, nàng nhất định sẽ cùng hẳn chơi đùa thật tốt.....

Thả lại tách rượu xuống cạnh bồn tắm, nàng lạnh lùng cười, mũi chân khẽ nhún, cả người chìm vào trong nước, như mỹ nhân ngư trôi nổi dưới đáy nước, thoải mái hưởng thụ làn nước lạnh lẽo.....

(Sechan: Thiệt là khó hình dung nha, em chưa thấy bao giờ

~~(ss Hoài Phạm: Bồn tắm của khách sạn VIP nó cũng vậy đó, ss thấy hoài... Trên phim =.=)

Đột nhiên, một bóng mờ chen với một cỗ phách lực (sức mạnh của khí phách), vô thanh vô tức tới gần, chiếu ở trên mặt nước, hàn khí tản ra khiến người kia, hoàn toàn bất đồng với khung cảnh êm dịu mềm mại xung quanh.

Lý Tù Tâm giương mắt vừa thấy, cũng không kinh hoảng, chậm rãi nhô lên mặt nước, từng giọt nước trượt trên người nàng như phát sáng, khiến nàng nhìn như hoa sen mới nở trong suốt lung linh, rực rỡ động lòng người.

“Người đã tới! Bình Thường đại nhân, ta chờ người đã lâu” Nàng ngẩng mặt, quyến rũ cười.

Bình Thường một thân quần áo phàm nhân bình thường, cả người thoát nhìn không có một tia cổ vị, nhưng ngũ quan như đao khắc của hắn cùng tóc tai ngắn gọn mà tự nhiên làm cho người ta nghĩ đến thiên binh thần tướng, uy mãnh ngay thẳng, không mang theo tục khí trần thế.

“Hừ! Người dám đưa thiệp mời cho ta, khá lắm, yêu nghiệt lớn mật!” Mặt Bình Thường lạnh lùng, lạnh lạnh trừng mắt nhìn nàng.

Nhận được mũi bay ngược về của nàng, trừ bỏ vết máu dơ bẩn, lại còn có thiệp mời, hắn lập tức giận tím mặt. Con phượng hoàng chi hỏa này quả nhiên là to gan lớn mật, lần trước tạm thời buông tha nàng, nàng chẳng những không biết điều tránh đi, vẫn dám phóng thiệp khiêu khích, quả thực chính là tự tìm tử lộ.

“Ta chỉ là muốn gặp lại nhà ngươi.....”

Nàng nén ý cười, từ trong nước đứng dậy đi ra, hoàn toàn trần như nhộng toàn thân lộ ra trọn vẹn!

Eo nhỏ người nầy nở, bộ ngực đầy đặn, như mặt đào bần làm người ta thêm nhỏ dãi, hơn nữa thân hình cân xứng, không chút nào che dấu một dáng dấp yêu dã phong tình.

Nàng thướt tha đi tới một chiếc ghế nằm, cầm lấy khăn tắm, cứ như vậy thản nhiên trước mặt hắn lau người, quay đầu, lau mái tóc đen mượt ẩm ướt, đôi mắt sáng như sao dãi theo hắn.

Nếu là nam nhân bình thường, đã sớm như ác sói nhảy lên rồi, ai có thể ngăn cản được mị lực cuồng dã của nàng?

Nhưng Bình Thường lại đâu phải nam nhân bình thường?

Hắn chẳng những không hề nhúc nhích, thậm chí còn không thèm đếm xỉa đến thân hình khiến người ta huyết mạch trương phần của nàng, hắn chỉ nhíu mày trừng mắt giận dữ, lạnh lùng thốt: “Thì ra người muốn dùng loại hoa chiêu nhảm chán này để phớt ta, thật sự là quá coi thường ta.”

“Ta cũng nào dám xem thường Bình Thường đại nhân, người quá mạnh mẽ, một tên ngày đó, tay của ta đến bây giờ còn âm ỉ đau!” Nàng oán giận nũng nịu vỗ về vết thương trên cánh tay.

“Người còn có thể ở đây làm càn, vậy chứng tỏ giáo huấn lần trước không đủ khắc sâu.” Hắn nói xong đuổi tay ra, trường cung thành linh hiện ra.

“Người còn muốn lại cho ta thêm một mũi tên nữa sao? Người thực sự cam lòng? Thật sự ngoan cố quyết tâm? Nàng nhíu mày, không chút sợ hãi đem khăn tắm quăng sang một bên, đi từng bước tới gần hắn.

“Người đã bao giờ gặp qua ta chấp pháp khoan dung đối với ai?” Hắn hừ lạnh, tay phải cầm cung, tay trái rút tên, nhắm thẳng vào ngực nàng.

“Quả thực, Hữu Bất đại nhân Bình Thường tâm cứng như đá, mọi người đều biết, chỉ là, ta không tin, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc trái tim người có còn đập hay không, có còn độ ấm hay không.....” Mị nhãn nàng nheo lại, vẫn thẳng lưng, đôi chân thon dài thẳng tắp rảo bước tiến tới gần hắn, mỗi một bước đi, bầu ngực cùng chiếc eo thon cũng lắc lư theo, quyến rũ vô cùng.

“Hừ! Ta không vội mà trị tội người, người lại vội vã chui đầu vô lưới, cũng là giảm đi cho ta không ít chuyện, hôm nay ta sẽ đem người mang về Thừa Thiên cung, hồi lại nhà giam.” Gương mặt Bình Thường lạnh băng khiến người ta run sợ, hoàn toàn không hề bị nàng dụ hoặc.

“Phải không? Người thật sự nghĩ người có thể bắt ta trở về sao?” Nàng cười châm chọc.

“Người chết đã đến nơi còn kiêu ngạo, xem ra, đợi ở thế gian đã lâu lắm, con dã phượng như người ngày càng trở nên tồi tệ.” Bình Thường nghiêm mặt tựa kết băng, lấp tên vào cung, con người đen lóe lửa.

“A, người thật đúng là hung hãn” Nàng kiều mị nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh.

Hắn chán ghét lông mày nhíu lại, khó chịu trước dáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng, dứt lời lập tức nhảy về phía sau, kéo cung bắn tên.

Tên cũng như người, mạnh mẽ dũng mãnh xé gió bay tới, hướng thẳng vào ngực nàng –

Nhưng Lí Tuyền Tâm đã sớm có chuẩn bị, nàng xoay người lẩn tránh, thừa thế tới gần Bình Thường, giơ tay lên, một đám bột phấn trắng tinh như bụi phủ kín mũi miệng Bình Thường.

Trong nửa giây Bình Thường sợ run, theo bản năng né tránh, nhưng đã muộn, lớp bột phấn kia đã chạm đến mặt hắn, cả người hắn tưởng chừng như bị hạ ma chú, nháy mắt không thể động đậy.

“Đây chẳng lẽ là.....” Hắn kinh sợ trừng mắt nhìn nàng, trong lòng thâm sợ hãi

“Đúng vậy, đây là Định Tiên Phấn, nó có thể chế trụ hành động tiên nhân các ngươi, tri giác các ngươi vẫn bình thường không ảnh hưởng. Đây chính là phát minh đặc ý nhất của Phụng Thao Thiên!” Nàng cười híp mắt vuốt ve bột phấn còn sót lại trong tay.

“Hừ! Nghe nói năm đó các ngươi nhờ cây thứ đồ hạ lưu này không chế được truy binh, mới có thể đào thoát, không ngờ bây giờ lại bỗng cù soạn lại.....” Mắt hắn bốc hỏa, vô cùng khinh thường hành vi tiểu nhân của nàng.

“Dùng thứ hạ lưu để đối phó với kẻ hạ lưu, có gì không đúng? Thứ này chế tạo ra chính là chuyên dùng để đối phó các ngươi.” Nàng lạnh lùng nhạo báng, áp sát vào người hắn, một tay bám lấy gáy hắn, tay kia thì cố ý vuốt ve trên người hắn.

Ai, người này vóc dáng thật là cao lớn! Bờ vai rộng, lồng ngực rắn chắc, dù cách một lớp quần áo, đường cong cơ thể cứng như thép kia vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng, cường tráng, rắn chắc, quả thực như một thân cây đại thụ vĩnh viễn không bao giờ đổ....

Tiếc rằng, chỉ một chút nữa thôi, cây đại thụ này sẽ không còn cách nào để có thể tiếp tục kiêu ngạo vươn cành.

Lòng nàng âm thầm cười lạnh.

“Người rút cuộc muốn làm gì? Hồn Trương! Bỏ tay người ra!” Hắn giận tím mặt, rất muốn vùng vằng quyền đầy nàng ra, nhưng thân thể nặng như chì, không thể cử động.

“Hỏi ta muốn làm gì? Ta ư..... Chính là muốn cho ngươi trở nên ‘Bình Thường’ một chút..... Trở nên..... Giống phàm nhân.....” Nàng nói xong lấy răng cắn đầu ngón tay, lại dùng lực ép máu chảy ra, cánh môi nàng vốn màu đỏ tươi, nay được bôi thêm một lớp máu đỏ trơn bóng càng thêm phần yêu dã kinh người.

“Người.....” Mơ hồ đoán ra ý đồ nàng, sắc mặt Bình Thường đại biến.

Máu Phượng Hoàng.....

“Thật làm khó cho ngươi đã phải đáp ứng lời mời của ta, để đáp lại thịnh tình ta sẽ tặng ngươi một lễ vật nhỏ! Bình Thường.....” Nàng cười quỷ mị, cả người dán sát vào hắn, mũi chân nhón lên, ngẩng mặt, đôi môi màu đỏ chậm rãi hướng lại gần miệng hắn.

“Làm càn! Ngươi cút cho ta –” Hắn kinh sợ rống to.

Nàng không để hắn mắng tiếp, trực tiếp bịt miệng hắn lại, đôi môi dính đầy máu tươi dán vào miệng của hắn.

Bình Thường hoảng hốt, hắn cố sức ngăn cản, nhưng ngay cả yết hầu cũng không nghe sai sử, chỉ có thể thúc thủ vô sách (bó tay chịu trói) tùy ý để từng giọt từng giọt chất lỏng nóng hổi kia chảy vào trong cơ thể hắn.

Nhưng nàng còn không dễ dàng bỏ qua như vậy, quyết tâm khiến hắn hoàn toàn nhục nhã, bèn dùng hết sức điên cuồng mê hoặc hắn, mút lấy hai cánh môi ngույն lạnh như thủy tinh kia, xác định xem chúng có bằng hàn như nàng tưởng tượng hay không.....

Bình Thường tức giận đến sắc mặt như sương, hần trừng lớn hai mắt, con ngươi phả ra ngọn lửa nóng bừng bừng, tựa hồ hận không thể đem nàng bầm thây vạn đoạn.

Nụ hôn mất hồn nồng nhiệt dù không thể hòa tan được Bình Thường, nhưng Lí Tùy Tâm cũng không để ý, mục đích chính của nàng là muốn chọc giận hần, đùa giỡn hần, hần càng tức giận, nàng càng thích thú.

Ước chừng hôn hần một lúc lâu, nàng mới buông hần ra, tay nhẹ lau vết máu miệng hần, cười nói: “Thế nào? Máu Phượng Hoàng tư vị không tệ chứ?”

Đôi môi Bình Thường dính đầy huyết sắc, ánh mắt như kiếm, nhìn chăm chăm vào nàng, càng thêm vài phần nghiêm nghị đáng sợ.

“Nghe nói, một khi uống xong máu của ta, sẽ mất hết trí nhớ, ta thật sự rất muốn nhìn xem ngươi đến lúc đó trở nên như thế nào.....” Nàng chớp mắt đùa dai với hần.

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hần gần từng tiếng nặng nề còn hơn cả đao chém.

“Tốt, có bản lĩnh thì đối phó ta đi, chỉ là, ta bắt đầu tò mò, một khi ngươi cái gì cũng không nhớ rõ, ngươi dựa vào năng lực gì mà hành động.....” Nàng nói xong, mắt đẹp thoáng nhìn, khóe môi cong lên.

“Ngươi.....” Hần vừa sợ vừa giận, nếu máu phượng hoàng đúng như trong truyền thuyết có thể tẩy hồn, kia hần chẳng những không thu phục được yêu phượng này, còn có thể bị nhốt ở Nhân Gian.

“A..... Thế nào? Không nghĩ tới tới một chút máu của ta có thể giải quyết được ngươi?” Nàng đắc thắng nhìn hần.

“Ngươi chỉ là.....” Hần cắn răng giận mắng.

Vừa nghe hần tức giận muốn mắng, tính nhẫn nại trong nàng bỗng nhiên biến mất, không vui nín lấy tóc hần, cắt ngang lời hần.

“Nhớ kỹ, tên của ta là Lí Tùy Tâm, đừng có lúc nào cũng yêu nghiệt, cầm thú nọ kia, như vậy rất vô phép.”

“Buông tay.” Hần rít qua kẽ răng.

“Ta – Không – Buông.” Nàng ngả ngón vỗ vỗ mặt hần, dõi theo ngũ quan lãnh khốc của hần, cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Sau này, nàng sẽ khiến cho khuôn mặt này từng chút từng chút một tiêm nhiễm thú vui trần tục, từng bước từng bước sa đọa, trầm luân theo nàng.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Hần nổi giận.

“Chắc, tính tình vẫn cứng rắn như vậy, được rồi! Hôm nay chỉ đùa giỡn đến đây, tương lai, chúng ta còn rất nhiều cơ hội tiếp xúc.....Tuy nhiên, ta nghĩ, chúng ta nên giao thủ trước, ngươi tốt nhất nên học bơi đi.....” Nàng nói xong cười ác ý, một tay đẩy hần xuống bồn tắm.

Bình Thường trừng lớn hai mắt, toàn bộ thân thể cứng ngắc ngã xuống, rầm một tiếng, rơi vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe.

Làn nước lạnh lẽo rất nhanh làm mất hần ướt sũng, trút vào mũi miệng hần, bao phủ hần.....

Dù kinh sợ, hần vẫn như cũ ương ngạnh muốn kháng cự không để nước xâm nhập vào, nhưng nước vẫn nhanh chóng cơ rửa khắp người qua thất khiếu (thất khiếu – 7 lỗ trên cơ thể, hai mắt hai lỗ mũi, miệng, hai tai), phẳng phất như muốn hoàn toàn gột sạch ý thức của hần, không lưu một khe hở.

Cảm giác thiếu dưỡng khí đau đớn ở ngực lan truyền khắp toàn thân, hần sắp cận kề cái chết.....

“A.....Cảm nhận cho tốt đi! Đây chính là giây phút đấu tranh sinh tử của phạm nhân, hoan nghênh ngươi đến với Nhân Gian, Bình Thường..... Đến khi ngươi tỉnh lại một lần nữa, ngay cả chính ngươi là ai e rằng ngươi cũng không thể nhớ rõ.....” Khi sắp chìm vào vô thức, hần mơ hồ nghe thấy tiếng cười trào phúng thanh thúy của nàng, mà xuyên qua mặt nước gợn sóng, con ngươi hần không thể nhắm lại, trừng mắt hung ác nhìn nàng giờ phút này đang tươi cười khinh miệt lại đắc ý.

Đáng chết, hần nhất định sẽ nhớ nàng thật kỹ..... Tuyệt đối không quên.....

Lí Tuyền Tâm mỉm cười thắng lợi, cúi đầu chăm chú nhìn Bình Thường dần dần chìm xuống, trong lòng lạnh lùng suy nghĩ.

3. Chương 3

Hắn từ trong nước vọt ra, hai tay vươn lên, rồi lại nhào vào trong nước, triển khai tư thế bơi bướm tuyệt đẹp ở bể bơi, tư thái dũng mãnh đầy nam tính, vừa khỏe khoắn vừa đẹp mắt, khiến rất nhiều thành viên bơi lội nữ của câu lạc bộ nín thở nhìn, thán phục mãi không thôi.

Một tuần nay, nam tử này ngày nào cũng xuất hiện tại câu lạc bộ bơi lội, mới đầu, mọi người còn tưởng rằng hắn là huấn luyện viên mới, nhưng sau lại mới phát hiện, hắn đến học bơi lội, tuy nhiên, hắn năng lực học tập kinh người, không đến một tuần liền từ một con vịt lên cạn biến thành giao long trong nước, hoàn toàn nhìn không ra chỉ là một học viên mới tập.

Qua vài lần, hắn mới dừng động tác lại, hai tay chống bên cạnh bể, nhẹ nhàng nhảy lên, thân hình cao lớn tuấn vĩ lại làm cho giới nữ lại một trận ô lên.

Bả vai rộng, cơ bụng bằng phẳng, đường cong cơ bắp hai cánh tay bóng mịn, quần bơi màu đen bó sát thân người, hai chân mạnh mẽ thon dài, toàn thân không chút sơ sẩy, tỉ lệ tổng thể gần như một con số hoàn mỹ.

Nhưng dáng người chỉ là nền, điểm trọng yếu thu hút ánh nhìn người khác giới, chính là ngũ quan lạnh lùng chính trực, cùng với ánh mắt đứng đắn không liếc ngang nhìn dọc.

Cương nghị, không chút cợt nhả, ở hắn tự nhiên tỏa ra phong thái bình tĩnh trầm ổn, không chỉ mang lại cảm giác an toàn mà nữ giới hàng ao ước, còn có sự thủy chung son sắt.

Thế này mới là người đàn ông chân chính! Mỗi người con gái ở trong lòng đều thờ dài luyện tiếc.

Chỉ tiếc, người đàn ông như vậy, tựa hồ sớm đã có đối tượng, người phụ nữ ấy có thể nói là tuyệt sắc mỹ nhân không có đối thủ.

Mỗi khi mỹ nữ kia vừa xuất hiện, tất cả người khác cũng chỉ có thể ảm đạm thôi lui.

Mà hiện giờ, mỹ nữ chói mắt kia xuất hiện ở cửa lớn.....

“Bình Thường, cần phải đi.” Lí Tuyền Tâm một thân âu phục rực rỡ bờ vai nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm Bình Thường, từ lối đi tiến vào.

Bình Thường ngẩng đầu nhìn nàng, gật gật đầu, cầm khăn tắm đi về phía nàng.

Khi hai người từ từ tiến lại gần nhau, khiến cho tất cả nam nữ nơi này rơi vào ảo mộng.

Nam tuấn tú khôi ngô mạnh mẽ, nữ diễm lệ mềm mại, ở trong mắt mỗi người, bọn họ quả thực là trời sinh một đôi.

Tuy nhiên..... Tựa hồ lại có điểm không đúng.....

Không đúng chỗ nào? Là thái độ, thái độ nữ đối nam, thiếu một phần tình cảm thân mật của người yêu.....

“Gọi đi động vì sao anh không bắt máy?” Lí Tuyền Tâm trừng mắt với Bình Thường, trong mắt không có gì gọi là tình yêu sâu đậm, ngược lại là loại cảm giác nữ chủ chuyên biệt, hơn nữa khẩu khí nàng đối hắn, thật giống sai sử hạ nhân.

“Đi động tôi không đặt ở bên người.” Hắn giải thích.

“Anh đã muộn, tôi đã nói năm giờ tôi sẽ tới, anh hại tôi đợi năm phút đồng hồ.” Nàng lạnh mặt cười.

“Thật có lỗi.”

“Nhanh đi rửa mặt chải đầu, tôi đã nói rồi đêm nay có tiệc rượu, tôi còn phải mang anh đi chọn quần áo.”

“Vâng.” Hấn cung kính nói, tiếp theo đi vào phòng thay quần áo.

Lí Tuy Tâm nhìn bóng dáng hấn, thoáng chút sắc thái phức tạp khó lý giải, nhớ tới hai tuần lễ đầu tiên Bình Thường thanh tỉnh sau thời khắc kia—

“Cô là ai?” Hấn vẻ mặt mờ mịt nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Không còn khí thế bức nhân cùng địch ý lúc trước, vẻ mặt hấn cũng như trí nhớ, toàn bộ đều trống rỗng, theo ngôn ngữ của thời hiện đại, cả người giống như là bị “Sơ khai hóa”

Máu Phượng hoàng tẩy hồn trừ phách hấn, hấn tái sinh, tái sinh thành một phàm nhân.

“Tôi là chủ nhân của anh.” Nàng nở nụ cười, cười đắc ý như vừa thắng được một trận đấu quan trọng.

Khi hấn chìm vào trong nước, cứu hấn lên, mang về nhà, nàng luôn mong chờ hấn tỉnh lại, để nghiệm thu thành quả.

Nay, thành quả thật to lớn !

“Chủ nhân?!” Trong mắt Hấn hiện lên một tia hoang mang, dường như cố gắng tìm kiếm ý nghĩa từ ngữ này trong đầu

“Đúng, chủ nhân, tôi nói cái gì anh cũng phải nghe, hiểu không? Bình Thường,” Tay Nàng vỗ vỗ hai gò má góc cạnh của hấn, tươi cười diễm lệ như hoa.

Thắng bại đã phân, đã quên hết thấy, Bình Thường sẽ không lại là Bình Thường .

“Bình Thường?” Hấn lại nhíu một chút mày.

“Đây là tên của anh, họ Bình, tên Thường.”

“Tên của tôi..... Tên là Bình Thường?” Hấn lại hỏi.

“Đúng vậy, thật đặc biệt đi?” Nàng xem xét mặt hấn, hơi châm chọc.

“Tên là ‘Bình Thường’, lại có gì đặc biệt ?” Hấn trực tiếp phản bác.

Nàng giật mình.

Một người mất đi trí nhớ có thể nói ra lời nói logic như vậy?

Nàng ngờ vực vô căn cứ nhìn hấn chăm chú, nhưng rất nhanh liền phát hiện chính mình đa tâm, bởi vì hấn vẻ mặt bình tĩnh bằng phẳng, câu nói kia tựa hồ chính là phản ứng trực giác.

“Xác thực, không có gì đặc biệt, bởi vì, bây giờ, anh chỉ là một người bình thường, thậm chí, vẫn là người hầu của tôi.” Nàng đùa cợt đứng thẳng vai, thay hấn giải thích tương lai.

“Tôi..... Vì sao là người hầu của cô? Tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cái gì cũng không nhớ rõ?” Hấn khổ não vỗ trán.

“Trước anh chính là người hầu của tôi, anh không chỗ để đi, mà tôi có lòng tốt thu lưu anh, đây là nguyên nhân chúng ta ở cùng một chỗ. Anh mất đi trí nhớ, là vì hai ngày trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không có gì trở ngại, một thời gian sau sẽ nhớ lại.” Nàng thuận miệng nói.

“Là..... Như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Nàng kiên định trả lời hấn.

“Như vậy..... Cô tên là gì?” Hấn tò mò hỏi nàng.

“Tôi tên Lí Tuy Tâm, tuy nhiên anh phải gọi tôi là tiểu thư, không được phép gọi thẳng tên của tôi.” Nàng ngạo nghễ chỉ thị.

“Tiểu thư?”

“Đúng, anh trước kia đều gọi tôi như vậy .”

“Trước kia.....” Hết thấy trước kia, hấn đều không nhớ rõ .

“Tóm lại, anh cứ an tâm nghỉ ngơi, tiếp tục cuộc sống như trước trước đây.” Nàng kẻ sát gần hẳn, cười xấu xa.

Hắn đành chấp nhận lời nói nàng, những ngày kế tiếp, thật sự thành nô bộc của nàng.

Nàng để hẳn ở cùng nhà với nàng, tuân theo sai sử của nàng, từ quét dọn nhà cửa phòng ốc cho đến giặt giũ quần áo, không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để ra nghĩ biện pháp làm nhục nhã hẳn, nhằm khiến hẳn oán giận.

Bình Thường đối với mối quan hệ kỳ lạ bọn họ còn điềm nghi hoặc buồn bực, nhưng hẳn vẫn chưa dám hỏi nhiều, nàng bảo hẳn làm cái gì, thì hẳn làm cái đó, chưa từng oán trách, cũng không kêu mệt, tựa như hầu hạ nàng thật sự vốn là công việc của hẳn.

Lí Tuyền Tâm nhìn địch nhân đã từng khinh bỉ nàng là yêu cầm hoang dã, nay lại biến thành tùy tùng phục tùng ngoan ngoãn, bảo hẳn đi bên trái, hẳn không dám bước bên phải, bảo hẳn nấu cơm, hẳn tuyệt đối không đi giặt quần áo, cảm giá thống khoái này, người khác căn bản không thể có. Bởi vậy nên nàng ở nhà liên tục một tuần, để thưởng thức thật tốt bộ dáng hẳn bị nàng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Chỉ là, quan sát một thời gian, nàng đột nhiên cảm thấy không thú vị, bởi vì nàng phát hiện, cho dù mất đi trí nhớ, hẳn vẫn là một người nghiêm túc tự ràng buộc bản thân, cho dù chỉ là một người hầu nhỏ, hẳn cũng chuyên tâm tận tình đem hết khả năng hoàn thành một cách tốt nhất.

Rất nhiều đồ dùng gia dụng, với hẳn mà nói vừa không quen lại vừa kỳ lạ, nhưng khi đã chỉ bảo hẳn nhất định sẽ sử dụng rất thuần thục, giống như một quản gia chuyên nghiệp, tất cả các yêu cầu khó hay dễ của nàng đều đáp ứng.

Thậm chí hẳn tự tay giặt giũ áo ngực cùng quần lót của nàng, sau đó còn gấp lại ngăn nắp, bỏ vào ngăn tủ nàng

Người này..... Là quá mạnh mẽ, hay căn bản không có tự tôn?

Nàng cũng sờ nhìn hẳn thân nhiên lau rửa sạch phòng, không khỏi nóng giận.

Hắn rốt cuộc hiểu hay không là nàng đang cố ý chơi xấu hẳn? Không có làm khó, không hề không vui, không có chống cự, chỉ bằng câu nói đầu tiên của nàng liền xác định mình là người hầu, còn nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của nàng..... Đây còn gì gọi là lạc thú? Không có phản kháng chinh phục, bỗng nhiên trở nên không có ý nghĩa gì.....

Hại người không ngờ lại thành hại mình càng lúc càng tức giận, nàng giống như biến chính bản thân thành ngu ngốc. Vì thế, nàng rốt cuộc nhịn không được, quyết định dẫn hẳn xuất môn, ở nhà diễn xướng, không bằng đi ra ngoài, cho hẳn lĩnh giáo một chút ánh mắt khác thường của người bên ngoài.

Nàng cố ý mang theo hẳn với thân phận người hầu trong mọi tình huống, nhằm thỏa mãn dục vọng trả thù của nàng.

Nhưng Bình Thường trừ bỏ lả lẫm với hết thảy những thứ chung quanh, vẫn chưa hề lộ vẻ nhục nhã, hẳn tựa hồ đã nhận định thân phận chính mình là người hầu, hoàn toàn không thêm để ý ánh mắt người khác.

Giống như giờ phút này, tại câu lạc bộ tập thể hình, có lẽ người bên ngoài đều đã phát hiện ra mối quan hệ xiêu vẹo giữa bọn họ, hẳn lại vẫn bình thản ung dung khiến có người phiền lòng.....

Người này, quả nhiên cứng rắn tựa đá tảng.

Tuy nhiên, nàng tự trấn an chính mình đừng quá nóng vội, mới mười bốn ngày mà thôi, có lẽ, hẳn còn chưa rõ ràng tình huống lắm, một thời gian nữa, hẳn sẽ hiểu được tình cảnh hẳn tệ hại như thế nào, đến lúc đó, nàng không tin tưởng hẳn còn có kiềm chế được.

Nàng cười lạnh, thầm nghĩ ở trong lòng.

Ba phút sau, Bình Thường thay quần áo đi ra, đơn giản áo trắng, quần bò, lại vẫn như cũ dấu không được một thân lỗi lạc.

“Đợi lâu, có thể đi rồi.” Hẳn đi tới trước mặt nàng, vẫn là ngữ khí đều đều vốn có.

“Anh thật đúng là thích bơi lội, mỗi ngày đều đến.....” Nàng có chút dăm chiêu liếc hắt một cái.

Ngày đó mang Bình Thường tới đây tìm một vị bằng hữu, hắt vừa nhìn thấy bể bơi liền dừng lại, chỉ vào hồ hỏi nàng, đó là cái gì?

“Bể bơi.” Nàng nói.

“Bơi lội.....” Hắt lẩm bẩm, vẻ mặt lần đầu tiên xuất hiện hỗn loạn.

“Như thế nào? Anh sợ nước sao?” Nàng theo dõi hắt, hoài nghi hắt trong đầu có phải còn lưu lại cảm giác rơi xuống nước trước khi mất trí nhớ.

“Tôi nghĩ.....Bọn họ thật giống..... Giống cá.....” Hắt nhìn nam nữ đang bơi lội trong hồ.

“Vậy anh học cũng sẽ bơi được.” Nàng chế nhạo, trong lòng âm thầm buồn cười, hắt sẽ không bị câu nói kia của nàng kích thích chứ?

“Tôi cũng có thể học sao?” Đây là yêu cầu đầu tiên sau khi hắt tỉnh lại.

“Có thể, chỉ cần không cản trở công việc anh.” Nàng hào phóng đáp ứng.

Đây là nguyên nhân vì sao bây giờ hắt cùng nàng sẽ xuất hiện ở câu lạc bộ này. Sau ngày đó cơ hồ hắt mỗi ngày đều đến bơi lội, hơn nữa học rất nhanh, huấn luyện viên còn khen ngợi kỹ năng bơi lội siêu hạng của hắt với nàng!

Nghe thấy những lời ca ngợi này, nàng không hề thấy cao hứng, người này không phải kỹ năng bơi tốt, mà là khả năng tiếp thu rất nhanh, càng được chỉ dạy nhiều, sẽ ngược lại càng làm giảm cơ hội để nàng chê cười nhạo báng. Thằng thẩn mà nói, sự tình phát triển theo chiều hướng khác với nàng dự tính, nàng không rất vừa lòng, tuy nhiên bây giờ cũng có thể tạm chấp nhận được.

Đi ra khỏi câu lạc bộ, Bình Thường như thường lệ đi phía sau bên trái nàng, đi vào bãi đỗ xe, hắt mới trả lời câu hỏi của nàng.

“Kỳ thật..... Tôi ghét nước.” Hắt lẩm bẩm.

“Sao?” Nàng ngồi trên chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, hai tay cầm bánh lái, quay đầu nhìn hắt.

“Không biết vì sao, đối với nước có chút sợ hãi.....” Hắt ngồi lên ghế trước, trầm ngâm.

“Nếu sợ hãi, làm sao còn học bơi lội?” Nàng hừ nhẹ.

“Càng không thích, lại càng muốn vượt qua, không thể trốn tránh.” Hắt thành thật nói.

Nàng ngẩn người, trong chớp mắt, nàng cảm giác được rõ ràng, người bên cạnh bên này quả thực vẫn là Bình Thường, không chỉ có yêu cầu nghiêm khắc đối người khác, tự chính mình cũng khắt khe với bản thân.....

Quả là tính cách trời sinh, đẩy hắt vào thời đại nào con người cũng không hề thay đổi.

“Tiểu thư, cô sao còn không đi? Không phải đang vội sao?” Hắt thấy nàng thật lâu không khởi động xe, liếc nhìn nàng một cái.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh thật là con người rất khô khan.” Nàng đùa cợt từng cái kiên, khởi động xe thể thao, phóng nhanh về phía trước.

“Khô khan? Vậy sao?” Hắt sợ run một chút,

“Phải, khô khan, hơn nữa không thú vị.” Nàng liếc mắt, hừ hừ ghét bỏ.

Hắt nhìn chằm chằm nàng lái xe sườn mặt, lặng im một chút, đột nhiên hỏi nói: “Tiểu thư, cô chán ghét tôi?”

“Cái gì?” Nàng thoáng rùng mình.

“Tôi cảm thấy cô đối với tôi dường như có một loại dịch ý khó lý giải.” Hấn cũng không phải trì độn, mười mấy ngày qua, mỗi ngày cùng Lí Tuyền Tâm ở chung cùng một chỗ, biểu hiện cảm xúc ra ngoài của nàng, rõ ràng chính là không có hảo cảm với hấn.

Tính tình khó đoán, hỉ nộ thất thường, hấn làm cái gì đều chọc nàng giận dữ, rót nước lạnh muốn nước ấm, thay đổi nước ấm lại ngại nóng, rõ ràng quần áo đã giặt còn muốn hấn giặt thêm một lần nữa, đồ ăn hấn nấu luôn miệng chê dở, động tác hơi chút chậm một chút liền ăn mắng.....

Hấn từng nghĩ tới, trước kia hấn thật là người hầu của nàng sao? Tạm thời bất luận toàn bộ hoàn cảnh làm hấn cảm thấy hoàn toàn xa lạ, hấn đối này đó chuyện lau dọn nhà cửa cũng cực kì không thuận tay, nhưng vấn đề này không lớn, hấn có thể vượt qua, điều duy nhất làm hấn khó hiểu là những sai khiến của nàng gần như cổ tình gây sự.

Nàng lấy việc sai sử hấn làm thú vui. Tuy nhiên nếu hấn làm được rất tốt nàng lại tức giận, giống như chỉ có hấn làm được không tốt, không đủ hoàn mỹ, để cho nàng có cơ hội trách cứ hấn, nàng mới có thể vui vẻ.

Khi hấn có vẻ ngây ngốc, lộ ra vẻ tay chân luống cuống, trong mắt nàng sẽ xuất hiện vui sướng hứng thú khi thấy người gặp họa, sau đó mượn cơ hội lớn tiếng giễu cợt.....

Vô số tình huống kì lạ đó, chỉ có thể tổng kết một câu — nàng ghét hấn.

“Có sao?” Nàng đảo đuôi mắt nhìn hấn, lạnh lùng hỏi lại.

“Tôi trước kia có phải đã đắc tội với cô?” Trực giác hấn mách bảo trước kia hai người có lẽ đã kết thù.

“Không có, anh suy nghĩ quá nhiều.” Nàng lười nhiều lời, trả lời có lệ.

“Nhưng”

“Được rồi, đừng ở đó suy đoán, nếu tôi chán ghét anh, còn có thể cho anh ở lại nhà tôi sao?” Chân mày xinh đẹp nhíu lại, trừng hấn liếc mắt một cái.

“Vâng.” Hấn đại khái cũng nắm bắt được cá tính của nàng, mỗi khi nàng mi tâm nhăn lại, chứng tỏ nàng sắp phát hỏa, lúc này chỉ có ngậm miệng mới có thể “bảo toàn tính mạng”

“Thật là, anh rảnh miên man suy nghĩ, không bằng học lái xe, mỗi lần ra ngoài đều là tôi lái, mệt chết đi nha!” Nàng thối mặt, đập mạnh ga, xe phóng nhanh ra khỏi hầm xe.

“Tiểu thư, cẩn thận một chút, đi từ từ.” Hấn khẩn trương khuyên nhủ.

“Yên tâm, kỹ thuật lái xe của tôi tốt lắm.” Nàng hừ nói.

“Nhưng cô đã phạm quy” Hấn tuy rằng còn không có học được lái xe, nhưng quy tắc giao thông đã sớm đọc nhuần nhuyễn.

“Làm ơn, anh là cảnh sát giao thông hả?” Nàng tức giận nói. Đã mất trí nhớ, đầu óc còn cố chấp như vậy, hấn quản kỷ luật thiên đình được còn chưa đủ à?

“Quy tắc vốn phải tuân thủ.” Hấn nghiêm mặt nói.

“Quy tắc chỉ dùng để đến phá hư !” Nàng cố ý làm ngược lại lời hấn, lao thẳng về phía trước, hơn nữa khi đèn đỏ ở ngã tư đường sáng lên vẫn tiếp tục tăng tốc.

“Tiểu thư.....” Hấn kinh hô, nhin không được nắm lấy tay vịn, chân đập mạnh lên tấm thảm phía trước, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Ha.....” Nhìn hấn sợ tới mức mặt mày biến sắc, nàng cười to ra tiếng.

Người phụ nữ này!

Hấn có chút tức giận quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng nhất thời lâm vào sững sốt.

Mấy ngày nay từ khi đến, đây là lần đầu tiên hấn thấy nàng cười to, bình thường trên gương mặt luôn viết rất nhiều tâm sự, luôn một bộ dạng dường như thế giới này thiếu nàng cái gì, trào phúng, hận đời, cười nhạo ác ý, cao ngạo cô độc, không muốn giao du, không tỏ ý thân thiện.

Nhưng lúc này cười to sang sảng, đã trở thành một cô gái ngây thơ chân thật, toàn bộ đường cong khuôn mặt trở nên ôn nhu tú lệ, thể hiện một khuôn mặt khác với vẻ lãnh diễm thường ngày.

Thành thực mà nói, hần thích khuôn mặt tươi cười không chút phòng vệ bài bố cảnh giác của nàng hơn.

Phát hiện hần nhìn nàng chăm chú, nàng đang tươi cười lập tức cảnh giác thu hồi, nén giận hỏi, “Anh nhìn cái gì?”

“Cô nên cười nhiều hơn, tiểu thư, cô cười lên nhìn tốt hơn.” Hần nói thẳng.

Không đầu không đuôi bị hần khen ngợi, nàng ngẩn ngơ, thoáng chốc trong lòng không khỏi run rẩy.

“Không có chuyện làm sao cười loạn? Tôi không phải ngu ngốc.....” Nàng né tránh ánh nhìn chăm chú, không nể mặt của hần, trong lòng vẫn cảm thấy là lạ.

“Cười nhiều, tâm tình cô mới tốt.”

“Ai nói tôi tâm trạng không tốt?” Nàng trừng hần.

“Cô hiện tại tâm tình không tốt lắm.” Hần mỉm cười, trêu chọc nói.

Nàng mở to hai mắt, không thể tưởng tượng con người lãnh khốc như Bình Thường cũng sẽ cười, hơn nữa, cười lộ lên còn rất..... thuận mắt. Thoáng chút thất thần, nàng quên mất chuyện bản thân đang lái xe, mắt thấy sắp lao vào chiếc xe phía trước, Bình Thường vội vàng hô to nhắc nhở.

“Cẩn thận!”

Nàng cả kinh, giẫm mạnh lên thắng xe, cả người ôm chặt tay lái.

“Không có việc gì chứ?” Hần hoảng hồn định nâng nàng dậy.

“Điều tại anh nói chuyện với tôi, hại tôi phân tâm, anh không thể im lặng một chút được sao?” Nàng tức giận đẩy tay hần ra, hướng về phía hần mắng mỏ, trút toàn bộ cơn giận dữ lên người hần.

“Vâng, thật có lỗi.” Hần tùy tiện để nàng phát tiết, cũng đã quá quen với tính cách động chút là trở mặt nổi điên của nàng.

Nàng hít một hơi dài, trừng mắt nhìn thẳng đối phương, lại tiếp tục lái xe, nhưng trong lòng dâng lên một nỗi xao động quái dị, khiến cảm xúc rối loạn.

Nàng phải cẩn thận, nếu muốn đánh bại hoàn toàn Bình Thường, phải luôn ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng ứng phó, trăm ngàn lần không thể khinh thường.

Đây là cuộc chiến vô hình, mà nàng một chút cũng không muốn thua.

4. Chương 4

Bình Thường đi theo Lí Tuyền Tâm đi vào một cửa hàng trang phục danh tiếng của nhà thiết kế hàng đầu, Chủ tiệm vừa thấy vị khách quý như nàng, lập tức nhiệt liệt nghênh đón.

“Lí tiểu thư, hôm nay cần y phục gì?”

“Ta muốn giúp hần tìm một bộ trang phục đẳng hoàng, luôn cả giày.” Lí Tuyền Tâm chỉ vào Bình Thường ở phía sau.

“Là tham gia dịp gì?” Chủ tiệm lễ phép nhìn Bình Thường, chuyên nghiệp hỏi.

“Một tiệc rượu khai mạc của tập đoàn, giúp hần tạo phong cách chính chu hơn.” Nàng dặn dò.

“Vâng, xin chờ chút.” Chủ tiệm vừa mang cà phê tới, lập tức đi chọn lựa quần áo.

“Tiệc rượu là nơi sang trọng, anh đừng làm cho tôi mất mặt.” Nàng nhấp một ngụm cà phê, căn dặn.

“Vâng.”

Bình Thường đã cùng nàng tham gia không ít hoạt động, dần dần phát hiện danh tiếng của nàng không nhỏ, ra vào đều là nơi thượng lưu, có khi tiệc tùng cá nhân, có khi là sự kiện giới thiệu sản phẩm, nghề nghiệp của nàng rất khó xác định, nhìn như chơi bồi lêu lổng, nhưng có khi lại cực vì bận rộn, nếu phải dứt khoát xếp loại, hẳn là chính là cái đương thời gọi là “Quan hệ xã hội”, hoặc là “Nữ hoàng thời trang” linh tinh.

Có mỹ mạo, có tiền, có nhan nhĩ, có thưởng thức, hiểu biết phải ăn mặc như thế nào để thể hiện chính mình, nàng như là mục tiêu hướng tới, chỉ cần có nàng trình diện, phong cách thời trang ấy sẽ được đề cao, bởi vậy, nàng có thể nói được hoan nghênh nhiệt liệt ở mọi nơi.

Hắn đối với những nơi này kỳ thật cũng không thích thú gì, nhưng nàng lại cố tình mỗi lần như vậy đều phải mang theo hắn đồng hành, giống như cố ý bức bách buộc hắn đối mặt đám đông, cố ý khoe ra hắn là một người hầu.....

Hắn thật hoài nghi, mục đích chân chính của nàng có lẽ chỉ cần làm cho hắn nhận rõ hắn là nhân vật –

Một người hầu.

Không thể cùng ngồi cùng ăn, vinh viễn chỉ có thể đứng sau lưng ở nàng, vinh viễn thấp hơn nàng một bậc.

Tuy rằng nàng không nói ra, nhưng thực rõ ràng nàng chính là ý tứ này. Ánh mắt nàng dõi theo hắn tràn đầy ác ý ngầm, trăm phương ngàn kế muốn tra tấn hắn, không để hắn được yên.

Vì sao? Hắn không chỉ một lần tự hỏi, lại vẫn không thể tìm ra đáp án.

Chẳng lẽ, trước khi hắn mất trí nhớ từng đắc tội nàng đi?

Hắn lẳng lặng phỏng đoán, bắt đầu tò mò, trước đây hắn cùng nàng như thế nào lại ở chung? Một nam một nữ lấy mối quan hệ chủ tớ cùng sống dưới một mái nhà, quả có chút quái dị.....

Ba phút sau, chủ tiệm chọn mấy bộ tây trang, muốn Bình Thường thử mặc.

Bình Thường mặc vào bất kì bộ âu phục nào, Lí Tùy Tâm cũng lần lượt lắc đầu, đều cảm thấy không hài lòng, cảm giác giống như thiếu điểm gì. Nàng nhũn mày, bản thân vì hắn chọn lựa, tìm kiếm trong một loạt tây trang.

“Những bộ đó sao không có chút gì đặc biệt?” Nàng không quá cao hứng nhìn này đồng khoản quần áo.

“Trang phục của nam vốn ít biến hóa.....” Chủ tiệm vội vàng giải thích.

“Nhưng là ta cảm thấy những bộ kia đều rất bình thường”

“‘Bình Thường’ cũng không có gì không tốt.” Bình Thường xoay mình xen mồm, một lời hai ý. (Anh này đang cố tình hay vô ý khen mình ấy nhỉ ~~)

Nàng ngẩn ngơ, không nghĩ tới hắn cũng có máu hài hước, tức giận trừng hắn liếc mắt một cái, móc mĩa: “Một người đã đủ ‘Bình Thường’, đương nhiên ăn mặc phải đặc biệt một chút.”

Hắn không đáp lời, nhưng là Chủ tiệm đã nhận không được thay Bình Thường nói chuyện .

“Làm sao có thể Bình Thường được? Lí tiểu thư, bạn trai của người bộ dạng rất tuấn tú nha! Diện mạo đoan chính trong sáng, tỉ lệ đáng người lại rất chuẩn, không thua gì người mẫu nam, tôi cho rằng kiểu dáng càng đơn giản lại toát ra vẻ.....”

Lí Tùy Tâm lạnh lùng trừng mắt nhìn chủ tiệm liếc mắt một cái, mới nói: “Hắn không phải bạn trai tôi.”

“Vâng, thật có lỗi, bạn là nam.” Chủ tiệm cười cười ái muội, lập tức sửa miệng, tuy nhiên trên mặt lại lộ vẻ không tin.

“Ông lại lầm, hắn cũng không phải là bằng hữu của tôi, hẳn là người hầu của tôi.” Nàng lãnh miệt nói.

“Ách?” Lời này khiến chủ tiệm ngẩn người, rất nhanh hướng lại nhìn Bình Thường, như muốn xác định điều gì.

“Tiểu thư nói được đúng, cô ấy là chủ nhân của tôi.” Hắn phụ họa nói.

Chủ tiệm run sợ vài giây, đột nhiên cười ra tiếng.

“Ôi, được rồi, hai người đừng náo loạn” Đánh chết cũng không tin tưởng được người đàn ông tuyệt vời trước mắt này lại là người hầu, lại nói, bọn họ hai người bề ngoài xứng đôi như vậy, mặc cho ai nhìn đều đã cho rằng bọn họ là một đôi vách tường nhân.

Lí Tuyền Tâm cười thích, trực tiếp chỉ vào bộ tây trang màu xám trong tủ kính. “Tôi muốn bộ đồ kia.”

“Vâng, cô thật có mắt nhìn, đó là mẫu mới nhất của cửa hàng chỉ mới trưng bày ba ngày” Chủ tiệm không dám chậm trễ, lấy bộ tây trang, giao cho Bình Thường.

“Đi mặc vào.” Nàng ra lệnh.

“Vâng.” Bình Thường cầm quần áo đi vào phòng thay đồ.

Lúc này, ba người phụ nữ hợp thời trang đi vào cửa tiệm, các cô vừa thấy Lí Tuyền Tâm, sắc mặt khê biến, nhưng lập tức lại đổi thành nụ cười xã giao.

“Thực khéo a, này không phải tiểu thư Lí Tuyền Tâm sao? Cô sao có thể ở trong này? Chẳng lẽ thay bạn trai chọn quần áo a? Đêm nay lại là người đàn ông nào bị cô mê hoặc?” Trong đó một bộ dạng nữ tử đầy đà chủ động chào hỏi nàng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền tràn ngập ý tứ hàm xúc khiêu khích.

“Tôi quen cô sao?” Lí Tuyền Tâm lạnh lùng liếc mắt một cái, dùng một câu ngắn ngủn đánh bại khí thế cô ta.

Nữ nhân kia ngẩn ngơ, không ngờ rằng còn chưa kịp triển khai công kích đã đập phải cái đinh nhọn, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

“Cô ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn Đại Lực-Tôn Nam Quyền, thanh danh người ta cũng không nhỏ so với cô đâu.” Một phụ nữ khác lập tức thay bằng hữu báo danh.

“Tập đoàn Đại lực? Sao, họ Tôn ? Thì ra cô là em gái của loại người háo sắc phong lưu như Tôn Nam Vinh.....” Lí Tuyền Tâm ra vẻ giật mình, nhưng lời nói ra lại chanh chua không chút nể mặt.

“Cô.....” Tôn Nam Quyền sắc mặt đại biến, tức giận đến nói không ra lời.

Chủ tiệm đứng một bên khó xử, không biết có nên xen mồm khuyên can, trong lòng thầm nghĩ Lí Tuyền Tâm là nhân vật ngoan độc, ngay cả tôn gia đại tiểu thư tâm cao khí ngạo như Tôn Nam Quyền cũng không phải đối thủ của nàng.

“Người này thực không lễ phép!” Cô gái thứ ba tức giận chỉ trích.

“Lễ phép? Hai chữ này từ miệng các cô nói ra thật đúng là buồn cười, tôi dám cá là các cô ngay cả viết hai chữ này như thế nào cũng không biết.” Nàng châm chọc cười lạnh.

“Lí Tuyền Tâm, cô đừng quá đáng.....” Tôn Nam Quyền đã sớm có ác cảm đối với Lí Tuyền Tâm, dĩ vãng ở bất cứ bữa tiệc chiêu đãi nào, cô đều trở thành tiêu điểm. Nhưng từ khi Lí Tuyền Tâm xuất hiện, mọi tiếng tăm đều bị nàng ta cướp sạch, chẳng những ánh hào quang của cô chạy theo nàng ta, ngay cả nam nhân cô thích cũng ở trong đám đông theo đuổi nàng ta, nhìn nàng ta mà vừa hận vừa ghen.

“Tôi quá đáng? Chuyện thật sự quá đáng tôi còn chưa bắt đầu đâu!” Lí Tuyền Tâm bắt chéo ngồi ở trên sofa, ngón chân khê nhúc nhích.

“Cô.....”

“Quên đi, Nam Quyền, đừng để ý cô ta, chúng ta đi, người đàn bà này ác danh khắp nơi, nói chuyện với cô ta chỉ làm bẩn miệng.” Bạn bè Tôn Nam Quyền lôi kéo cô ta tránh ra.

“Nghe nói cô lần trước làm anh trai tôi nhục nhã, hại anh tôi tâm trạng chịu ảnh hưởng không ít, cô đừng nghĩ sẽ không có chuyện gì.....” Tôn Nam Quyền không nghĩ như vậy bỏ qua, liền nhắc lại chuyện cũ.

“Như thế nào? Anh trai cô phái cô đến đây trút giận thay sao? Thì ra hấn so với tôi tưởng còn tệ hơn.” Lí Tuyền Tâm khê chớp hàng mi xinh đẹp, nhẹ giọng châm biếm.

“Câm mồm! Không cho phép cô cười nhạo anh tôi, cô thì là cái gì? Chỉ biết dựa vào khuôn mặt giả nai lừa bịp, câu phong dân điệp, cứ nghĩ có thể câu được kim quy tề, cô chờ đi! Đàn ông cũng chỉ là chơi đùa với cô mà thôi, không ai thật tình thích cô.....” Tôn Nam Quyền bị kích động không để ý đến tác phong mắng to.

Bình Thường vừa vặn lúc này từ phòng thay đồ bước ra, một thân tây trang cao cấp khí lực cường tráng, trong sự mạnh mẽ mang theo một nét tuấn nhã bất phàm, Tôn Nam Quyên cùng hai người phụ nữ đi cùng nhìn thấy đều ngẩn ra, thu hồi lời nói nóng giận, nhất thời an tĩnh lại.

Thật sự là cực phẩm nam nhân! Ánh mắt các cô đồng thời sáng ngời.

“Trời ạ! Quần áo này thật sự rất thích hợp với anh, tiên sinh, quả thực chính là thiết kế cho riêng anh” Chủ tiệm ca ngợi.

Bình Thường không có khái niệm gì đối trang phục, ngược lại là ở ý ở phòng thay quần áo lý nghe thấy được tiếng ồn ào, không khỏi liếc mắt Tôn Nam Quyên một cái.

Mắng Lí Tùy Tâm, hẳn là này nữ nhân đi? Hẳn có chút lo lắng cho kết cục của cô ta. Lấy hiểu biết của hẳn đối Lí Tùy Tâm, người nào phạm đắc tội với nàng, nàng ta tuyệt đối không bỏ qua.

Ba người Tôn Nam Quyên bị hẳn nhìn chột một phen hoảng hốt, vội vàng nặn ra nụ cười gọi cảm, thẳng thắn lưng, sửa sang lại trang phục, bảo trì hình tượng ở trước mặt hẳn.

“Hắn đang nhìn cô nha! Nam Quyên, đến hỏi hẳn buổi tối có rảnh hay không đi? Đến mời hẳn làm bạn trai tối nay của cô đi!” Bạn bè cô ta thúc giục.

“Này..... Không tốt lắm đâu.....” Tôn Nam Quyên lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng có bao nhiêu động tâm.

Tiệc rượu đêm nay nếu có người đàn ông xuất sắc như vậy đi cùng, khẳng định mặt mũi mười phần rạng rỡ.

“Đến hỏi xem thôi! Nói không chừng có cơ hội.....” Bạn bè cô ta tiếp tục giục giây.

Tôn Nam Quyên hít một hơi, đi tới gần Bình Thường, tươi cười lấy lòng, đang muốn mở miệng: “Xin hỏi.....” Đúng lúc này, đôi giày cao gót dưới chân Lí Tùy Tâm không biết vì cái gì đột nhiên bay ra ngoài, đúng ngay trước mặt Tôn Nam Quyên, khiến cô ta sợ đến độ ngậm miệng.

“Bình Thường, giày của tôi rớt.” Lí Tùy Tâm lảng lờ tà mị ngồi ở trên sofa, ngữ khí cường thế lưỡi biếng nói.

Bình Thường nhìn nàng, lại nhìn chiếc giày cao gót, đi qua, nhặt giày lên, cầm lại đến trước mặt nàng.

“Đây, giày của cô.”

“Giúp tôi mang vào.” Nàng giơ bàn chân trắng ngần lên, ra lệnh nói.

Bình Thường biết nàng cố ý, nhưng, hẳn vẫn nghe lời cúi người, chân quỳ xuống đất, tự tay giúp nàng đi chiếc giày vào.

Một màn này, chẳng những Tôn Nam Quyên đám người nhìn há hốc mồm, ngay cả Chủ tiệm cũng ngây dại.

Giống như nữ vương cùng nô bộc trung thành, một chiêu này của Lí Tùy Tâm đã đủ lợi hại, biểu thị công khai rõ ràng mối quan hệ bọn họ, cũng dập nát vọng tưởng nhỏ nhỏ của Tôn Nam Quyên.

Người đàn ông tuấn tú này, lại là người đàn ông của Lí Tùy Tâm?

Tôn Nam Quyên đen mặt, cùng bạn bè tám mắt nhìn nhau, tự giác thấy thảm bại cùng chật vật.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi!” Lí Tùy Tâm ngạo nghễ đứng dậy, ngay cả cũng không thèm nhìn tới đám kia nữ nhân liếc mắt một cái, trực tiếp thanh toán trưởng, sau đó ôm lấy Bình Thường cánh tay, đi ra danh điểm.

Tôn Nam Quyên cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng mỉm cười thắng lợi rời đi, vừa tức vừa hận.

Người đàn bà ngu xuẩn, có người đàn ông đối xử thật lòng là như thế nào? Chỉ là đem nhân vật như Bình Thường ra biến thành đối tượng duy mệnh là từ lấy nhân, liền đủ nàng khoe ra. Lí Tùy Tâm ở trước cửa quay đầu thoáng nhìn, ở trong lòng cười lạnh.

“Có tất yếu làm như vậy sao? Vừa rồi, cô gái xinh đẹp kia hình như có chuyện muốn nói với tôi.” Bình Thường đi một đoạn rồi mới mở miệng nói.

“Như thế nào? Chẳng lẽ anh thích được loại phụ nữ đó tiếp cận?” Lòng mày nàng cong lên, trong lòng cảm thấy không vui.

“Cái gì kêu là tiếp cận?” Hấn khó hiểu.

Trên thực tế, tỉnh lại sau, hấn cảm thấy hấn thấy thế giới rất này rất xa lạ, chẳng những người, sự, vật thoát nhìn dị thường, còn có rất nhiều từ ngữ hấn nghe cũng chưa nghe qua.

“Chính là nữ nhân không quen biết tìm anh nói chuyện phiếm, muốn cùng anh làm bằng hữu.” Nàng tức giận giải thích.

“Các cô ấy vì sao muốn tìm tôi nói chuyện phiếm? Cùng tôi làm bằng hữu?” Hấn vẫn là không rõ, hấn vốn không quen biết những cô gái đó.

“Anh là thực không hiểu vẫn là giả ngu? Nữ nhân tiếp cận anh là vì nguyên nhân còn muốn tôi nói cho anh sao?” Nàng phất chốc đứng định, bỏ ra tay hấn.

“Tôi là thật sự không biết mới hỏi.” Hấn nghiêm mặt nói.(Cái này thì đúng thật là.....)

“Anh.....” Nàng chán nản.

Chẳng lẽ nói hấn không biết hấn mặc vào một thân tây trang Armani kia sau mị lực tăng cao lũy thừa số bao nhiêu sao?

Trùng mắt nhìn vẻ mặt mờ mịt kia của hấn, nàng lập tức trầm nghĩ.

Được rồi! Hấn hấn là không biết, bởi vì vài ngày nay ở chung nàng liền phát hiện, Bình Thường căn bản không chú trọng quần áo bề ngoài, hấn ít khi soi gương, không cần nàng cho hấn mặc cái gì, không cần biết người khác thấy hấn thế nào, càng đáng giận hơn nữa, hấn cũng chưa bao giờ chú ý tới nàng.

Hấn đem nàng trở thành chủ nhân, tự xác nhận cho bản thân là một nhân vật “Người Hầu”, cho nên cũng chưa có hành động vượt quá khuôn phép, lại không hề có chút tư tưởng không an phận. Đối với cá tính như vậy của hấn, nói hấn không biết nguyên nhân Tôn Nam Quyên đến gần hấn, nàng tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng, nàng vẫn rất bức tức.

Nghĩ đến hấn bị nữ nhân khác mơ ước, nàng liền không hiểu sao một bụng đầy hỏa.

“Nói cho anh biết, có những nữ nhân chỉ cần nhìn thấy đàn ông đẹp trai một chút là chủ động câu dẫn, anh tốt nhất cẩn thận một chút, ở thế giới này, có những người phụ nữ hung mãnh hơn cả dã thú” Nàng đi nhanh về phía trước, tức giận cảnh cáo.

“Cô nói ‘Đàn ông đẹp trai một chút’ là chỉ tôi sao?” Hấn ngẩn người.

“Đúng vậy, vừa rồi biểu tình Tôn Nam Quyên kia chính là muốn ăn anh, lại hồn nhiên không biết, thật sự là ngu ngốc.....” Nàng thở phì phì mắng.

“Kỳ quái, tôi không biết cô ấy muốn ăn tôi như thế nào?” Hấn càng khó lý giải .

“Anh..... Anh thật sự là.....” Nàng quả thực bị chọc giận, quay đầu trừng hấn, giày cao gót cũng không cẩn thận vướng vào rãnh hỏ nơi lối đi, cả người nhào về phía trước, kinh hô một tiếng:“Ồi!”

“Cẩn thận!” Thân thủ hấn rất nhanh đỡ lấy nàng, dùng sức kéo, cả người nàng ngã vào lòng hấn.

Nàng rơi vào vòng tay hấn, ngây dại.

Hơi thở nam nhân đặc trưng dày đặc cùng với lồng ngực rắn chắc, đột nhiên nhiều loạn hô hấp nàng, kích động giác quan của nàng.....

“Tiểu thư, cô khỏe không?” Hấn đỡ lấy nàng, cúi đầu quan tâm hỏi.

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn, mày rậm tuấn mục, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt cương nghị ngay thẳng, tựa dù trời sập vẫn có thể kiên nghị đứng vững, hơn nữa thân hình cao lớn, nghị lực như tường đồng vách sắt đủ sức để bảo vệ hết thảy.....

Lòng của nàng xôn xao, một loại ham muốn chiếm giữ kỳ lạ nháy mắt nảy sinh.

Không được! Dem hấn trở thành người hầu còn chưa đủ, nàng còn muốn có cả trái tim hấn. Chỉ khi thể xác và tinh thần hấn đều trở thành của nàng, đó mới là thực sự chinh phục, mới là chân chính trả thù.

“Làm sao vậy?” Thấy nàng sợ run, hấn lại hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là đầu có hơi choáng váng, anh đỡ tôi đến bãi đỗ xe đi.” Nàng giả bộ suy yếu, lại bả đầu dựa vào hồi hấn trong lòng, thấp giọng nói.

“Vâng.” Hấn không suy nghĩ nhiều, dìu nàng đến bãi đỗ xe.

Nàng dựa sát vào người hấn, cúi đầu quỳ mị nở nụ cười.

Bình Thường a Bình Thường, muốn biết nữ nhân như thế nào ăn nam nhân sao? Tôi rất nhanh sẽ cho anh biết.....

Tập đoàn Heniken thành lập ở Đài Loan tiệc rượu khai mạc long trọng linh đình, bởi vì sản nghiệp khóa chùng truyền thông cùng lưu hành phục sức, bởi vậy rất nhiều nổi ngôi sao ca nhạc danh tiếng cùng với các tên tuổi thời trang nổi như cồn được mời, vì thế, đua nhau chăm chút váy áo để cùng phân bì cao thấp, bon chen sải bước trên thảm đỏ, tạo dáng trước ống kính... .

Nhưng khi Lí Tùy Tâm trong lễ phục sa mông trẻ ngực màu rượu chát hiện thân, sự tị nạnh của mọi người nhất thời đều trở nên khập khiễng.

Bình Thường cơ hồ cảm nhận trong nháy mắt nàng bước vào, không khí phảng phất ngưng kết, cứ như trong một khắc, động tác mọi người đều dừng lại, không tự giác nhìn chăm chú vào nàng, chẳng phân biệt nam nữ.

Kỳ thật, Bình Thường cho tới bây giờ không đi chú ý Lí Tùy Tâm xinh đẹp hay không, mãi đến khi cùng nàng tham gia tiệc rượu vài lần, hấn mới phát hiện nàng đứng giữa đám đông quả thực đặc biệt bắt mắt, một vẻ xinh đẹp chói mắt, khiến đàn ông mê muội, phụ nữ thêm muốn. Lúc này đây mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng này đã chứng minh cho điều đó.

Tuy nhiên, Bình Thường cũng không biết, phần nửa ánh mắt ở hội trường là nhìn chăm chú vào hấn, không chỉ bởi vì hấn cao lớn suât khí, mà do hấn là bạn trai Lí Tùy Tâm.

Tất cả mọi người đều biết, Lí Tùy Tâm tuy rằng chuyện xấu không ngừng, nhưng nàng tham dự bất cứ gì trường hợp nào cũng không có bạn đi cùng, cũng bởi vậy truyền thông cho tới bây giờ liền không thể đoán đối tượng chân chính của nàng là ai.

Nhưng gần đây lại có đồn đại nàng cùng một vị nam sĩ ra song vào đối, đã sớm khiến người ta tò mò, mỗi người đều muốn tận mắt chứng kiến, là người đàn ông nào lại có thể nắm được trái tim của vị mỹ nhân kiêu ngạo này.

Cho nên, hôm nay Bình Thường xuất hiện, chẳng khác nào đáp án cho những nghi vấn ấy, cũng như trở thành đề tài bàn tán của đám đông.

Mọi người bắt đầu phỏng đoán, anh ta là ai vậy? Lai lịch? Bao nhiêu tuổi? Nghề nghiệp gì? Người ở đâu? Quen biết Lí Tùy Tâm như thế nào? Mối quan hệ của hai người thực sự là sao?.....

Càng lúc càng nhiều câu hỏi được đặt ra.

Lí Tùy Tâm chỉ quẹo rũ cười, tao nhả đi vào bên trong hội trường, bước tới bên các quản lý quan hệ xã hội của tập đoàn hàn huyền thăm hỏi. Tất cả mọi người chờ nàng giới thiệu Bình Thường, song nàng chính là cố tình cái gì cũng không nói, xem hấn như chỉ là một chiếc bóng, không đáng nhắc đến.

Bình Thường cũng không nói nhiều, hấn lẳng lẳng theo phía sau nàng, trên mặt không có biểu tình gì, bộ dáng nghiêm khắc kia, đánh gãy tất cả ý định mon men đến gần bắt chuyện của người khác.

“Anh có biết anh đang trở thành tiêu điểm không?” Nàng thừa dịp nhàn rỗi, tiến tới gần sát hấn, ngẩng mặt, ngọt ngào cười với Bình Thường, lễ phục trẻ ngực hình chữ V hạ thấp, bộ ngực sữa rất tròn gần như lộ quá nửa, đáng vẻ kia quả là mỹ lệ khiến người ta choáng váng.

Nhưng Bình Thường vẫn thờ ơ, hần chỉ thoáng hơi sợ run một chút trước lời của nàng: “Tôi?”

“Đúng vậy, chính là anh.” Ai, muốn câu dẫn đầu gối ngay thẳng này quả nhiên khó khăn khôn cùng! Trong lòng nàng thầm phỉ nhổ.

“Tôi cho là bọn họ đang nhìn cô!” Hần lắc đầu.

“Tôi có cái gì đẹp mà nhìn?” Nàng cố ý hỏi.

“Bởi vì cô là người nổi tiếng, hơn nữa..... Cô ăn mặc quá ít.” Hần rất nhanh miết qua ngực nàng, mi phong tức một chút.

Cũng không biết là không phải thịnh hành, ở trong hội trường này cũng có rất nhiều phụ nữ ăn mặc theo kiểu lộ được bao nhiêu phải lộ cho bằng hết. Nhưng trong đó khoa trương nhất tất phải thuộc về Lí Tuyền Tâm, lễ phục nàng quả thực có thể dùng từ “Áo rách quần manh” để hình dung. Chẳng những lộ ra hơn phân nửa toàn bộ ngực, sau lưng cũng là trống rỗng, sa mỏng thêu rên làn váy nửa dưới trong suốt, hai chân thon dài như ẩn như hiện, loại này, nếu ở..... Ở.....

Suy nghĩ của hần đột nhiên gián đoạn, tựa như đang vượt qua cây cầu thì lại bị gãy lìa, phía trước trống rỗng.

Ở..... Cái gì? Ở nơi nào? Hần kế tiếp muốn cái gì? Hần thất thần.

Lí Tuyền Tâm bị giọng điệu hần chọc cười, người này thật đúng là ông già bảo thủ cũ kĩ? Song hần vẫn chú ý tới quần áo trên người nàng thôi! Dù sao cũng chỉ là đàn ông.....

“Ăn mặc như vậy khó coi sao?” Nàng nghiêng đầu, tung mị nhãn.

“Tôi không biết, cô thích là tốt rồi.” Hần không muốn bình luận.

“Chẳng lẽ anh không thích?” Nàng không buông tha cho hần.

“Vì sao hỏi tôi? Cô mặc gì cũng không liên quan đến tôi.” Hần lãnh đạm trả lời nàng một câu.

Nàng nhăn mặt, thầm giận tròng hần liếc mắt một cái, đây không phải phản ứng nàng mong muốn.

“Hừ! Ngay cả một câu ca ngợi cũng không nói, thật sự là thất lễ.”

“Được rồi, vậy cô hy vọng tôi nói như thế nào?” Hần trực tiếp hỏi.

“Ngay cả câu ‘Vâng, tôi cũng rất thích, thật sự rất được.....’ này đó còn muốn tôi dạy anh sao?” Nàng tức giận nói.

“Vâng, tôi cũng rất thích, thật sự rất được.” Hần lập tức chiếu nguyên bản lập lại, không biết như vậy ngược lại càng người khác tức điên.

“Đáng giận, một chút thành ý cũng không có.” Nàng cảm giận mắng.

Hần ngạc nhiên, không hiểu nàng làm sao lại phát giận, nàng bảo hần nói, hần nói, có cái gì không đúng?

“Quên đi, tôi đói bụng, đi giúp tôi lấy thức ăn.” Nàng quyết định đuổi hần đi trước đã, để tránh bị chọc tức điên người.

“Vâng.” Bình Thường lên tiếng, đi tới dãy bàn dài đầy những đĩa thức ăn tinh xảo.

Xa xa nhìn rất nhiều người thẳng nhìn chằm chằm Bình Thường, bức bối của nàng tan biến như không khí, vẫn nhìn không được cảm thấy hư vinh.

Trong hội trường, tuần nam không ít, nhưng không có ai có khí chất đặc biệt giống Bình Thường, khí phách hiên ngang oai phong của hần, không có phạm nhân nào có thể so sánh được, tuy rằng, hần thật sự không hề ý thức được điều đó.

Nàng đang âm thầm cảm thán, đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên ở phía sau.

“Em lại đang đùa xiếc cái gì vậy? Tuyền Tâm.”

Nàng nhìn lại, đúng là Hạ Vũ Hoa, ngạc nhiên cười, “Di, anh làm sao có thể xuất hiện ở trong này?”

Hạ Vũ Hoa không có trả lời, tầm mắt quét tới bóng lưng của Bình Thường rồi quay lại nhìn nàng, đột ngột hỏi: “Sao lại thế này? Em làm sao có thể đi cùng hắn?”

“Cái gì?” Nàng sửng sốt.

“Hắn không phải ngày đó ở ‘Hong Hwa’ đuổi theo truy bắt em sao?” Hạ Vũ Hoa cau mày nói.

Nàng tâm rùng mình, không ngờ Hạ Vũ Hoa trí nhớ tốt như vậy, dưới ngọn đèn mờ ảo “Hong Hwa” mà Bình Thường lại xuất hiện rất nhanh, nàng cứ nghĩ hắn ta không thể nhớ rõ.

“Hắn.....”

“Ngày đó, bộ dáng hắn như muốn đuổi giết em, mà em cũng sợ tới mức chạy trốn chết, không phải sao?” Hạ Vũ Hoa nghe nói nàng có niềm vui mới, không ngờ giây phút nhìn thấy, lại phát hiện người nọ đúng là người tối hôm đó đột nhiên đuổi đến.

“Ngày đó chỉ là hiểu lầm.....” Nàng cẩn thận giải thích.

“Hiểu lầm?” Hạ Vũ Hoa không thể quên được hoảng sợ trên mặt nàng lúc ấy.

“Kỳ thật tôi cùng anh ấy đã sớm quen biết, chỉ là lúc đó cả hai đang có tranh cãi nhỏ, tuy nhiên hiện giờ đã không có gì nữa.” Nàng trấn định nói.

“Phải không?” Hạ Vũ Hoa bán tín bán nghi.

“Không chỉ như thế, bây giờ tình cảm chúng tôi trở nên tốt lắm!” Nàng lại nói.

“Có ý tứ gì?” Hạ Vũ Hoa miễn cưỡng hỏi.

“Tôi thích anh ấy, muốn cùng anh ấy yêu đương.” Nàng nói thẳng.

“Lại tới nữa, em lại muốn đùa bỡn cảm tình đàn ông sao? Thật sự là tính xấu quậy phá không đổi được.....” Hạ Vũ Hoa đùa cợt nhìn nàng.

“Không, anh ấy không giống những người khác, tôi thật sự muốn chinh phục anh ấy.....” Nàng nhìn Bình Thường chăm chú, nóng bỏng nói.

Hạ Vũ Hoa trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, hắn ta chưa từng thấy qua nàng hứng thú đối với đàn ông nào như vậy.

“Em coi chừng, đừng đùa với lửa có ngày chết cháy.” Hạ Vũ Hoa cảnh cáo.

“A.....” Nàng nở nụ cười, chơi với lửa có ngày chết cháy? Những lời này đối nàng mà nói rất thú vị. “Thật muốn như thế, không sai a!”

“Tùy Tâm.....” Hắn ta khẽ nhún mày

“Đừng lo lắng thay tôi, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể tổn thương tôi.”

“Tôi sợ em tự làm tổn thương chính mình.” Hạ Vũ Hoa yên lặng nhìn nàng.

Nàng ngẩn ra, bướng bỉnh nơi đáy lòng bị những lời này của hắn ta kích động. “Tôi không ngu ngốc đến như vậy.”

“Em biết tôi không phải nói ý này.....” Hắn ta vội vàng giải thích, nhưng nàng đã không để ý mà mãi nhìn về hướng Bình Thường, bởi vì có hai nữ nhân đang ở gần hắn như muốn dính vào người hắn.

“Được rồi, tôi phải đi xem con rối mới của tôi, khả năng là sắp tới không thể thường cùng anh gặp mặt, về sau lại liên lạc.” Nàng bỏ lại những lời này, lỗ mãng cắt ngang, không thèm ngoảnh lại đi tới chỗ Bình Thường.

Ánh mắt Hạ Vũ Hoa nhìn xoáy vào đĩa thức ăn trên tay Bình Thường, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm, tuy nhiên hắn ta không dừng rất lâu, rất nhanh xoay người rời đi.

Lí Tuyền xuyên qua đám người, men theo cửa sổ muốn đến gần Bình Thường, đột nhiên trong góc lại bị người chặn đường, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Tôn Nam Vinh hai tay đút ở trong túi, mang theo mùi rượu nồng đậm, có ý đồ xấu chặn trước mặt nàng, tầm mắt còn càn rỡ nhìn vào ngực nàng.

“Chúng ta lại gặp lại, Lí Tuyền, Đài Bắc thật đúng là rất nhỏ, không phải sao?”

“Quả thực rất nhỏ, nhỏ đến làm người ta phiền chán.” Nàng ngay cả chút ít lễ phép cũng lười, không hề che dấu chán ghét đối với Tôn Nam Vinh.

“Lễ vật cô ban tặng, lần trước hại tôi bã như cơm, khoản nợ này đến bây giờ tôi cũng quên không được.” Hắn ta nheo đôi mắt lại, giọng đầy ác ý đến gần.

“Nhưng tôi sớm đã quên, người râu ria bình thường tôi không nhớ được.” Nàng không tránh không né, lạnh lùng cười.

“Cô....” Hắn ta bị chọc giận.

“Đường đường một thiếu gia tập đoàn đại lực, lại đối với việc nhỏ như vậy mà khư khư để trong bụng, lòng dạ không khỏi rất hẹp hòi đi?” Nàng tiếp tục trào phúng.

“Việc nhỏ? Cô trước mặt mọi người làm tôi nhục nhã, cái này gọi là việc nhỏ?” Gân xanh của hắn ta nổi lên, lửa giận sắp bùng nổ.

“Là anh tự rước lấy nhục, sao có thể trách tôi?” Nàng không còn kiên nhẫn.

“Cái gì?”

“Xin khuyên anh, trở về luyện luyện lá gan đi rồi lại đến, không có chỉ vĩnh viễn là loại nam nhân không bao giờ chiếm được lòng phụ nữ.” Nàng khước miệng cong lên khinh miệt.

“Cô người đàn bà này.....” Sắc mặt hắn ta đại biến.

“Tôi còn có việc, không rảnh nghe anh nhiều lời, tránh ra.” Nàng chán ghét nhăn mày nhíu mặt, nghĩ muốn lách qua hắn tránh ra nhưng vừa mới bước một bước cổ tay đã bị quắc, kéo trở về.

“Tôi còn chưa nói xong, cô dám đi?” Hắn ta nghiêng răng, bàn tay gần như muốn bẻ gãy cổ tay mảnh khảnh của nàng.

“Buông tay.” Nàng tức giận cảnh cáo, trong con ngươi đã nổi lên ngọn lửa hồng.

“Cô là đồ hèn hạ, dựa vào chút sắc đẹp đã nghĩ đem đàn ông dẫm nát dưới lòng bàn chân sao? Không dạy dỗ cô một chút cô còn tưởng rằng mình rất giỏi –” Hắn ta nói xong xoay người giơ tay kia lên, vung vào mặt nàng.

Nhưng tay hắn ta vẫn chưa kịp ra tay, đã bị một bàn tay sắt túm chặn lại, gắt gao chế trụ.

Hắn ta ngẩn ra, quay đầu nhìn chủ nhân bàn tay ấy.

Khuôn mặt lạnh lùng, một cặp mắt có thể khiến người đông chết.....

“Buông cô ấy ra.” Bình Thường dùng ngữ khí băng lãnh khiếp người nói.

“Tên nhóc này, không phải việc của mình đừng động vào! Tránh ra!” Hắn tức giận, dùng sức nghĩ muốn hất bỏ Bình Thường ra, tiếc rằng tay bị chế trụ căn bản không thể động đậy.

“Tôi nói anh buông cô ấy ra.” Bình Thường lặp lại một lần.

“Người nghĩ người là ai? Dám ra lệnh cho ta, cút ngay!” Tôn Nam Vinh gào thét lớn, buông Lí Tuyền ra, trực tiếp đánh tới chóp mũi Bình Thường.

Bình Thường dễ dàng chặn tay hắn ta, hơn nữa nhanh chóng đánh một quyền thật mạnh vào mặt hắn ta.

Phanh một tiếng, Tôn Nam Vinh cả người bay về phía sau, đụng vào bàn, ngay cả một tiếng cũng không kịp thốt lên đau đớn mà té xỉu.

Xôn xao — hội trường lập tức lâm vào cảnh xôn xao, mọi người đều bị tình huống phát sinh này làm cho sợ hãi, không ít người lập tức vây quanh, muốn xác nhận rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bình Thường lại bình tĩnh ôm lấy bà vai Lí Tuyền Tâm, thấp giọng hỏi: “Cô không sao chứ?” Lí Tuyền Tâm sững sờ nhìn Bình Thường, ngây dại.

Lần đầu tiên có người ra mặt thay nàng, lần đầu tiên, có người ra tay bảo hộ nàng.....

Trước kia, đều là tự nàng xử lý những loại tình huống này, nàng có năng lực tự bảo vệ mình, căn bản không sợ những tên đàn ông này quấy phá, chỉ cần đẩy lên một chút hỏa diễm cũng đủ để dọa chạy bọn họ.

Cho nên, nàng cho tới bây giờ cũng không nhờ vả người khác, cũng không cho rằng có ai sẽ giúp nàng. Nhưng giờ phút này Bình Thường ra tay, lại làm cho lòng của nàng một trận rung động, thật lâu không thể mở miệng.

Nàng cũng không biết, cảm giác được bảo hộ đúng là tốt như vậy..... Ấm áp..... Như vậy.....

“Tiểu thư? Thế nào? Có bị thương hay không?” Bình Thường thấy nàng sắc mặt khác thường, lo lắng lại hỏi một lần.

“Tôi không sao..... Chúng ta đi thôi.....” Nàng âm thầm thở một hơi, thanh âm bởi vì tâm tư chộp lên mà có vẻ mỏng manh.

Bình Thường nghĩ rằng nàng sợ hãi, gật gật đầu, không nói hai lời, nắm lấy tay nàng, gạt mọi người ra, che chở vội vàng đem nàng ra khỏi hội trường, để lại một nhóm người xem kinh ngạc, cùng với khả năng lại trở thành một tin tức bàn tán hàng đầu.

5. Chương 5

Lí Tuyền Tâm ngồi ở bàn ăn, nhìn Bình Thường đem bữa sáng đến trước mặt nàng, ánh nắng sớm bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong nhà vừa vặn vệt lên lưng hắn, tựa như khảm trên người hắn một lớp kim quang, khiến hắn càng thêm chói mắt.

Gương mặt toát lên nét cương nghị, bờ vai dày rộng, cánh tay thon dài, lưng thẳng người rắn chắc, động tác không nhanh không chậm, lưu loát hữu lực.....

Không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt nàng không thể dời khỏi người hắn.

“Đến đây, ăn nào!” Bình Thường đặt dao nĩa lên.

“Anh dứt tôi.” Nàng ngẩng mặt lên, làm nũng yêu cầu.

“Cái gì?” Hắn ngẩn ra, trầm nghĩ, lại tới nữa.

“Tay tôi vẫn còn đau a! Lần trước bị nắm thiếu chút nữa vặn gãy, đến bây giờ cũng chưa tốt.....” Nàng vươn tay phải, chỗ cổ tay bị Tôn Nam Vinh nắm vẫn còn vết đỏ.

“Làm sao có thể nghiêm trọng như vậy? Đã ba ngày” Hắn cau mày.

“Chính là a – đau chết được, đến bây giờ vẫn chưa thể cầm dao.....” Nàng xoa xoa cổ tay, đôi mắt to nhìn thẳng đối theo hắn.

“Dùng thìa cũng được mà.” Hắn chìa chiếc thìa.

“Tôi cũng không thể dùng thìa.” Nàng vẫn nhìn hắn.

Bình Thường cau mày, biết rõ ý nàng chính là ép hắn không thể không dứt nàng.

Cũng không biết có phải do sợ hãi tại bữa tiệc rượu kia, thái độ nàng đối với hắn đột nhiên biến đổi một trăm tám mươi độ, từ tư thái nữ vương, biến thành một tiểu nữ nhân, động chút lại làm nũng, quả thực khiến hắn không sao hiểu nổi.

Không những đứt cơm, càng khủng bố hơn là, quần áo nàng còn càng mặc càng ít ỏi, trước mặt đại nam nhân như hắt, có khi chỉ là chiếc váy ngủ bằng sa mỏng, rách nát tựa hồ không mặc.....

Không hề có lời nói ác ý, không châm chọc khiêu khích, trước đây luôn tỏ vẻ khắc nghiệt, hai ngày qua khuôn mặt lại nhẹ nhàng tươi cười, thân thiết quá đáng.

Thành thật mà nói, hắt thấy hoài nghi nàng có phải đang bị bệnh, nếu không, làm sao có thể trở nên kỳ quái quỷ dị như thế?

“Anh rốt cuộc có đứt tôi hay không? Tôi đói bụng!” Nàng sẵng giọng.

Hắt thở dài một hơi, đành phải ngồi xuống bên cạnh nàng, vô cùng nhẫn nại giúp nàng cắt thịt xông khói cùng trứng ốp la, đứt từng chút cho nàng.

“Ăn rất ngon!” Nàng hai tay chống cằm, lông mi dày rậm chớp chớp, phóng điện với hắt.

Sắc mặt Bình Thường càng khó coi.

Xem ra vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với hắt nghĩ, bởi vì miệng lưỡi đặc biệt điêu ngoa của Lí Tỳ Tâm đối tài năng nấu nướng hắt luôn không lưu tình gắt gao chê bai, không ngờ bây giờ lại ca ngợi hắt.

“Tiểu thư.....” Hắt yên lặng nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

“Ừ?” Lí Tỳ Tâm chờ mong nhìn hắt, đoán hắt muốn nói gì.

Cũng nên có phản ứng đi? Nàng thầm nghĩ.

Có lẽ do hành động che chở cho nàng của hắt trong buổi tiệc đã khiến nàng thấy xúc động, nên sau khi trở về, trong đầu nàng càng thêm quyết tâm muốn nắm được trái tim hắt. Vì thế ba ngày qua, nàng đã triển khai tất cả các chiêu thức cũng như mị lực của mình, nàng thầm nghĩ nếu là nam nhân bình thường ắt sớm luân hãm.

“Cô.....”

“Như thế nào?” Nàng thản nhiên mỉm cười.

“Cô có muốn đi kiểm tra một chút.....” Hắt nghiêm túc nói.

“Không cần, tay của tôi rất tốt.....” Nàng nói rất nhanh, trong lòng đối với sự quan tâm của hắt còn rất cảm động.

“Tôi là muốn chỉ đầu cô, tiểu thư.” Hắt nói hết câu.

“Cái gì?” Lúc này đổi lại là nàng ngây dại.

“Đầu của cô có phải là bị thương?” Hắt vẻ mặt lo lắng.

“Đầu tôi?”

“Đúng vậy! Cô ba ngày qua này trở nên không bình thường, một chút cũng không giống cô, tôi nghĩ, cô có lẽ đi thầy thuốc kiểm tra một chút sẽ tốt hơn.” Hắt nghiêm mặt nói.

Mặt nàng tái xanh, dự hoặc nửa ngày, đối với hắt đều bị trở thành “bất bình thường”?

Quả là khúc gỗ chết tiệt!

“Đầu của tôi thật sự rất tốt!” Nàng tức giận nói.

“Nhưng tôi cảm thấy cô không bình thường, ngày đó, có thể hay không cũng thương đến đầu.....” Hắt lo lắng nói.

“Anh mới không bình thường! Người bình thường gặp được tình huống này, cơ bản không ai phản ứng giống anh, anh với xác chết không khác gì nhau, anh rốt cuộc có thần kinh hay không a?” Nàng thở phì phì trừng mắt hắt, rốt cuộc không nhịn được tức giận, cao giọng mắng to.

Tuy nói sớm đã có chuẩn bị tâm lý, muốn dụ hoặc Bình Thường là công việc có độ khó cao, song nàng không thể tưởng tượng được hấn quả thật cứng như đá thạch ngàn năm, đá vô tri, đá bất động, chỉ tổ tự làm chính mình bị thương.....

Đáng giận!

Nhọc công nàng còn thay hấn giải quyết chuyện làm Tôn Nam Vinh bị thương, Tôn gia nguyên bản muốn làm đơn kiện, sự tình xôn xao dư luận, song nàng vốn quen biết không ít quý nhân tai to mặt lớn, ra mặt thay nàng chủ trì công đạo, mới áp chế toàn bộ sự kiện, nếu không, hấn còn nghĩ rằng hấn động thủ đánh người mà không có việc gì sao?

“Ừm, bây giờ nhìn thấy cô tức giận tôi liền yên tâm.” Hấn ăn mắng lại còn nở nụ cười.

“Cái gì?” Nàng ngẩn ra, lửa giận muốn thiêu đốt toàn thân.

“Hơi động một chút liền tức giận, đối với tôi hô to gọi nhỏ, thế này mới giống cô.” Hấn đã an tâm hơn.

“Anh.....” Nàng thiếu chút nữa liền đem cái bàn đập vào mặt hấn, nhưng một giây trước khi bùng nổ, sự quật ngạo háo thắng bên trong lại mạnh mẽ ngăn trở nàng.

Không, không thể phát giận, làm như vậy khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nàng biết rất rõ ràng hấn không phải ngu ngốc, có lẽ, hấn không phải không hiểu, mà đang âm thầm phân cao thấp cùng nàng, nàng nếu nhanh như vậy liền lộ tẩy, không phải là bại dưới tay hấn?

Nàng không thể dễ dàng nhận thua vậy được, chờ coi, Bình Thường, trò hay còn phía sau!

“Thì ra, ở trong mắt anh, tôi là người hay giận hờn.....” Nàng đùa cợt hừ hừ nói.

“Đúng vậy, nhất là đối với tôi.” Hấn cười một cái, đứng dậy đi đến bên người nàng, giúp nàng rót một ly cà phê nóng vừa pha.

Nàng nhìn cà phê, đột nhiên trong lòng nảy ra một kế, đưa tay nhận lấy, nhưng lại cố ý làm trượt, toàn bộ cà phê nóng đổ ra, tràn lên tay cùng với ngực nàng.

“A! Nóng quá!” Nàng kêu sợ hãi một tiếng.

“Ai nha! Có nóng không?” Hấn vội la lên, rất nhanh dời ly cà phê đi.

“Đau quá..... Đau chết.....” Nàng vung vẩy tay, kéo kéo chiếc váy ngủ, cố làm ra vẻ muốn khóc thét.

“Tôi xem xem, nóng ở đâu?” Hấn nắm tay nàng, cẩn thận kiểm tra.

“Nóng ở đây.....” Nàng chỉ vào mu bàn tay sưng đỏ, tiếp theo, lại chìa chìa ngực chính mình, dịu dàng nói: “Còn có chỗ này nữa.”

Hấn nhìn xem tay nàng cùng ngực, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp liền lôi kéo nàng về phía phòng tắm. “Không được rồi, phải nhúng nước lạnh.”

Vào phòng tắm, hấn vội cầm lấy vòi hoa sen, trực tiếp phun vào tay nàng, nàng mỉm cười, thanh âm mềm mại khẽ nhắc nhở. “Bình Thường, ngực tôi cũng nóng nha!”

“Ừ, mau cởi quần áo.” Hấn không nói hai lời, phun nước vào ngực nàng, trong đầu chỉ nghĩ đến điền đầu tiên cần làm khi bị bỏng hướng dẫn trên TV: Dội nước, cách ly vết thương(*), ngâm nước lạnh, vệ sinh, băng bó.

(*) Đây là chữ (thoát) cũng có thể hiểu là cởi quần áo hơn ta?

Nghe hấn nói vậy, nàng có chút kinh hỉ, cười thầm, ngay trước mặt hấn cởi hết quần manh áo rách ra, toàn thân nàng chỉ còn sót lại chiếc quần lót, ngay cả áo ngực cũng không mặc, đáng người diễm lệ nhất thời lộ không sót gì.

Bình Thường ngẩn ra, có chút há hốc mồm.

Vị trí bị phỏng ngay tại bộ ngực sữa đầy đặn, một mảng hồng cùng da thịt trắng nõn tượng phẫn, chiếc áo ngủ mỏng dính sát càng hiện rõ những đường cong quyến rũ, bên trên đỉnh núi màu hồng phơn phớt, tựa như đào tiên thơm ngon, hấp dẫn người ta mơ màng thềm nhỏ dãi. (Máu mũi phun ướt màu hình ~)

“Nơi này..... Cũng đau.....” Nàng kể lại gần, kéo tay hắn, dán sát vào khe ngực mình.

Trong lòng hắn chợt thấy rùng mình, giạt tay lại, giao vôi hoa sen cho nàng, xoay người tránh ra, “Cô tự xử lý trước, tôi đi lấy hòm thuốc.”

“Tôi không tự xử lý được.” Nàng giữ chặt tay hắn nhẹ giọng kêu.

“Chỉ cần cứ xả nước vào đó, cho đến khi hồng ấn mất đi.” Hắn hướng mặt về phía cửa, đưa lưng lại với nàng dằn dò.

“Không được, tôi muốn anh giúp tôi.” Nàng từ phía sau dứt khoát ôm lấy thắt lưng hắn, bướng bỉnh nói.

“Tiểu thư, cô làm cái gì vậy?” Hắn nhăn mày, không để ý đến đường cong linh lung của nàng dán sau lưng hắn.

“Tôi mới muốn hỏi anh làm sao vậy? Làm sao vôi vã đào tẩu giống gặp quỷ?” Nàng oán giận nói.

“Tiểu thư, phi lễ chó thị a!” Hắn nói xong khẽ ngo nguẩy, thềm muốn nhanh đi ra khỏi phòng tắm.

“Là thời đại nào rồi, đầu óc anh còn cổ hủ như vậy?” Nàng ôm chặt lấy hắn, không cho hắn đi.

“Cô nói tôi cổ hủ? Tiểu thư, cô là chủ nhân của tôi, tôi là người hầu của cô, tất nhiên phải biết bốn phận.....” Hắn dùng sức gỡ bàn tay như vôi bạch tuộc của nàng đang quấn lấy người mình ra, bước nhanh ra khỏi phòng tắm.

“Cái gì bốn phận với không bốn phận ? Tôi tuy là chủ nhân của anh, nhưng tôi dù sao vẫn là phụ nữ, anh chẳng lẽ đối tôi một chút cảm giác cũng không có?” Nàng đuổi tới, toàn thân trần trụi, tay chống nạng, lớn tiếng chất vấn.

Hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng trên mặt nàng, nghiêm mặt nói: “Tôi đương nhiên là có cảm giác.....”

“Phải không?” Nàng vui vẻ.

“Tôi có cảm giác, cô tốt nhất đi thay quần áo, bằng không nhất định cảm lạnh.” Hắn nghiêm trang nói, sau đó, quay đầu bước trở về phòng hắn.

Nàng ngậy người ước chừng vài giây, nổi thất vọng cùng ngọn lửa phẫn nộ truyền tới đại não.

“Anh là đồ đầu heo –” Nàng cầm dép lê, ném mạnh vào cửa phòng.

Còn có điều gì làm người ta chán nản hơn khi mi lực cỡ này vẫn còn thất bại? Quả thực là đàn gậy tai trâu!

Lí Tuyền Tâm chính vì thế tâm tình cả một ngày không tốt, buồn bực ngồi trong phòng xem những đoạn phim quay cảnh Bình Thường bị nàng sai khiến để phát tiết cơn giận. Những thứ đó nàng đã vụng chộm lưu lại để ngày sau chúng trở thành bằng chứng chứng minh bản thân mình đã chinh phục được Bình Thường.

Nhưng lúc này định nghĩa “Chinh phục” của nàng đã thay đổi, nhìn hắn duy trì dáng vẻ “người hầu”, nàng cũng không cao hứng nổi.

Thứ nàng muốn không phải sự phục tùng, mà là trái tim của hắn.

Chẳng qua, hiện tại nàng bắt đầu hoài nghi hắn không có tim.

Có lẽ nào..... Máu phượng hoàng không chỉ tẩy đi hắn linh hồn trí nhớ, ngay cả thất tình lục dục hắn cũng thanh trừ?

Hay là hắn trời sinh sẽ không hiểu được tình yêu là gì?

Hoặc..... Hắn chỉ có hứng thú đối với đàn ông? Có Khả năng không? Ngày trước ở Vân Tiên Động Thiên, nàng thường xuyên thấy hắn đi tìm Tông Dung.....

Nàng trừng mắt, một mình ở trong phòng miên man suy nghĩ cả buổi sáng. Mãi đến khi Bình Thường gõ cửa, nàng vẫn còn tức giận đến độ không thèm đáp lại.

“Tiểu thư, ăn cơm trưa.” Bình Thường ở ngoài cửa hô.

Còn ăn? Ăn không khí cũng no rồi. Trong lòng nàng nói thầm, tay chẳng buồn nhúc nhích, lười biếng không đáp lại.

“Tiểu thư?” Bình Thường lại gõ cửa một lần nữa.

Nàng vẫn giận dỗi, ngồi ở bên giường không nói lời nào.

“Tiểu thư?” Hấn đẩy cửa ra, lại không đi vào, đứng ở cạnh cửa nhìn nàng. “Cô có khỏe không? Chỗ bị phỏng đã bôi thuốc chưa?”

Nàng ngửa đầu nhìn trần nhà, không để ý tới hấn.

“Tiểu thư.....”

“Ầm ỹ đã chết, tránh ra.” Nàng quay đầu trừng hấn.

“Miệng vết thương của cô.....”

“Cứ để nó thối ra đi.” Nàng hờn dỗi trêu người.

“Cô vẫn còn giận sao?” Hấn thở dài một hơi. Tác phong Lí Tuyền thâm sâu khó dò, nhưng có khi vẫn là rất trẻ con.

Hừ, nhìn ra được nàng đang tức giận, coi như còn có thể cứu chữa. Nàng ở trong lòng hừ lạnh.

“Tôi thật sự không hiểu cô tức giận cái gì.....” Đại tiểu thư này tính tình quả là khó nắm bắt.

Vừa nghe đến hấn nói như vậy, cơn giận vừa mới xuôi xuống của nàng lại bùng cháy.

“Anh là đồ khốn, đừng đến gây chuyện với tôi, đi ra ngoài!” Nàng tức giận đến nhảy dựng lên, giống người đàn bà chanh chua chống hông quát to.

Hấn thoáng ngạc nhiên, không hiểu nổi bản thân đã nói gì chọc nàng càng thêm tức giận, vuốt mũi đang muốn thối lui, lại chợt thấy da thịt nơi cổ áo lộ ra vết phỏng đỏ ửng lên, lòng lại mềm nhũn, đứng yên tại chỗ, dần mặt nhìn nàng.

“Tuy rằng tôi không rõ ràng lắm làm sao chọc giận cô, thôi nhưng cứ như vậy đi, cô muốn tôi làm như thế nào mới có thể nguôi giận?” Hai tay hấn dứt vào túi quần bò, thành ý mời phản hồi.

“Tôi nói gì anh đều làm?” Nàng lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái.

“Đương nhiên, cô là chủ nhân của tôi.”

“Tốt, vậy bây giờ anh lại đây hôn tôi.” Nàng khiêu khích nâng cằm lên.

“Cái gì?” Hấn ngây dại.

“Tôi muốn anh hôn tôi, bây giờ, lập tức.” Nàng lập lại một lần nữa.

“Này.....”

“Như thế nào? Anh không dám, đúng hay không?” Nàng châm biếm nhìn hấn.

“Việc này không ra thể thống gì” Hấn nhú mày nói, đối yêu cầu kỳ lạ của nàng vừa không thể hiểu được vừa sợ hãi. quan hệ hấn cùng nàng rõ ràng là chủ tớ, làm sao có thể có động tác phi lễ!

“Tôi không thể hiểu làm sao khai thông được bộ não của anh, anh chẳng lẽ không nghĩ tới trước kia chúng ta có thể là một đôi tình nhân sao? Tôi nói chúng ta là chủ tớ, anh sẽ tin ? Vậy nếu tôi nói chúng ta là anh em anh cũng không hoài nghi sao? Ngu ngốc!” Nàng tức giận chửi ầm lên.

Hấn bị nàng mắng một trận cảm thấy mơ hồ, đồng thời cũng có chút kinh hãi.

Ý nàng là gì? Chẳng lẽ mối quan hệ của hai người họ không phải chủ tớ?

“Anh không giống giống người khác chút nào, không có ai bảo hôn tôi mà không có can đảm, anh cũng là đàn ông sao?” Nàng lửa giận cuồng thiêu, vớ lấy gối bên cạnh giường, lia lia ném về phía hắn.

“Ách..... Tiểu thư.....” Hắn đỡ lấy một chiếc gối, chắn một cái khác, còn chưa nắm bắt được ý nàng muốn nói gì, lơ ngơ ra, liền ăn một gối vào mặt.

Đau..... Hắn ôm chớp mũi, trừng mắt nhìn nàng nổi cơn điên, tâm tình sóng yên biển lặng chợt bị khoáy động.

Nữ nhân này thật không thể nói lý!

“Biến đi! Anh đúng là đồ chậm tiêu! Biến.....” Nàng quăng gối xong vẫn chưa nguôi cơn tức, tay lại chụp lấy chiếc lược trên bàn trang điểm.

Nhưng nàng còn chưa kịp ném, hắn đã bước một bước dài vọt tới trước mặt nàng, nắm lấy tay nàng, quát khê: “Đủ, cô đừng náo loạn!”

“Anh dám quăn tôi? Buông tay, anh là tên khốn!” Nàng dùng sức tránh xoay, giơ tay lên kia muốn tát hắn.

Hắn thoáng bối rối, gắt gao nắm lấy tay nàng, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cắn răng nói: “Cô im lặng một chút được không?”

Hai tay nàng bị khống chế, cơn tức càng dâng cao, há mồm thốt thanh hét lớn: “Xú gia hỏa Vô lễ, còn không buông? Mau buông tay –”

Hai hàng lông mày hắn nhăn lại, cơ hồ đấu tranh tư tưởng dữ dội, rồi cúi đầu, trực tiếp ngăn chặn miệng của nàng.

Toàn bộ thế giới..... Như trong phút chốc im lặng.....

Nàng bối quá mức kinh ngạc, trừng lớn hai mắt, cả người ngây ra như phỗng.

Bình Thường..... Thật sự hôn nàng.....

Tên đầu gối này..... Chủ động hôn nàng.....

Lửa giận ở nháy mắt bị dập tắt, trái tim nàng chợt đập mạnh, bình bịch, bình bịch vang vọng toàn bộ lồng ngực. Nàng khiếp sợ rung động, còn chưa kịp phản ứng, nụ hôn ngắn gọn đã chấm dứt.

Mau đến nỗi khiến người ta nghĩ nụ hôn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bình Thường ngẩng đầu, nhìn về mặt nàng ngây ngốc, có điểm xấu hổ, lại thoáng nghi hoặc lo lắng “Tôi không làm sai chứ? Cô không phải muốn tôi làm như vậy?”

“Tôi.....” Đại não nàng trống rỗng, không thốt nên được nửa lời.

“Tôi chỉ vì muốn cô bình tĩnh một chút, bởi cô vừa rồi rất “nguy hiểm” như bị bệnh tâm thần.” Hắn sợ nàng lại tức giận, rất nhanh giải thích.

Chỉ là..... để nàng im lặng? Thì ra đây chính là nụ hôn trấn an nữ nhân bệnh tâm thần?

Nhưng thần trí nàng rất nhanh trở về vị trí cũ, nỗi buồn nháy mắt tan biến thành hư ảo.

Tức chết đi được, người này, phải dạy dỗ lại.....

“Muốn trấn an một nữ nhân bệnh tâm thần, loại trình độ hôn này căn bản chưa đủ.....” Nàng áp chế tức giận, nheo mắt lại, quyết định cho hắn một trừng phạt nho nhỏ.

“Cái gì?” Hắn sững sốt, còn chưa hiểu ý tứ của nàng, tay nàng đã quăn lấy cổ hắn.

“Khi làm một nữ nhân tức giận nổi điên, anh phải hôn như vậy mới được.....” Nàng nói xong nhón mũi chân, dấn sát vào người hắn, trực tiếp trao một nụ hôn nồng nhiệt như lửa.

Hắn hoảng sợ muốn tránh né, nhưng đã quá muộn, đầu lưỡi mềm mại của nàng đã nhanh chóng tiến công vào trong miệng hắn, cuồng dã mút lấy môi hắn, cuộn tròn trong miệng hắn, khiêu khích, giống nữ yêu xâm nhập, chẳng những muốn hút hết hơi thở hắn, mà còn cả tâm hồn của hắn.....

Trên người nàng thoang thoảng một mùi hương ngọt ngào làm hấn mê loạn, hai cánh môi cọ sát giao triền dây dưa như ngọn lửa mạnh mẽ thiêu rụi đỉnh lực của hấn. Hấn cảm thấy toàn thân nóng lên, cảm thấy khó thở, cảm thấy trong cơ thể một con mãnh thú đáng sợ đang ở thức tỉnh.....

Lí Tuyền Tâm vốn chỉ muốn trừng phạt hấn, nhưng như một loại ngôn ngữ không lời quần lầy nhau, nàng đắm say hôn lên cánh môi đầy đặn vụng về của hấn. Hoàn toàn khác với những người đàn ông khác nàng đã từng biết, đôi môi Bình Thường vừa không hoa lệ, kĩ thuật hôn cũng không hề có kỹ xảo, nhưng, bờ môi hấn làm cho người ta một loại cảm giác chắc chắn an toàn, dày rộng mà ấm áp, tươi mát không thuộc về nhân gian.

Nàng nhắm mắt lại, tận lực hút lấy, không muốn buông ra, cũng không nguyện ý ngừng lại.

Bình Thường bị nàng hôn tâm thần câu loạn, cơ hồ không thể chống đỡ được, trong trí nhớ có hạn của hấn, hấn tựa hồ chưa bao giờ có cử chỉ thân mật mãnh liệt với bất cứ người phụ nữ nào như vậy, cũng chưa từng bị người nào làm dao động thể.

Nụ hôn này..... Rất nguy hiểm.....Đột nhiên, hấn chợt ý thức được nụ hôn càng lúc càng mê đắm hơn, tất cả cảnh vật xung quanh như dần mờ đi, liền dùng chút lý trí còn sót lại, từ trong bờ vực mê loạn mạnh mẽ đẩy nàng ra, giải thoát bản thân khỏi nụ hôn đoạt hồn đó.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, thở gấp không ngớt.

Hơi thở hấn cũng hỗn loạn, ngực phập phồng.

Hai người, nhất thời đều không mở miệng được, lâm vào không khí nặng nề ngưng đọng khó mở lời.

Sau một lát, Lí Tuyền Tâm mới phá tan im lặng, cố ý trêu chọc nói:“Như thế nào? Trải qua sự dạy dỗ của tôi, bây giờ anh đã biết thế nào là hôn phụ nữ chưa?”

“Biết thì đã biết, nhưng..... Tôi không thích như vậy.” Hấn nhếch mày, nổi chợn rộn bởi hồi nơi đáy lòng kia làm hấn cảm thấy bất an, tay nắm chặt thành quyền.

“Cái gì?” Lòng của nàng như bị những lời đó giáng một đòn nặng nề.

“Đàn ông cùng phụ nữ chưa kết hôn mà lại hôn nhau như vậy, là hành động vi phạm lễ nghĩa. Nhất là phụ nữ, tốt hơn vẫn nên tự ái tự trọng, do vậy về sau tiểu thư đừng nên bảo tôi làm chuyện này nữa.....” Hấn nhìn không được khuyên bảo.

Sắc mặt nàng biến đổi, quả thực không thể lý giải đầu óc hấn chỉ dùng để làm cái gì, nàng đã biểu đạt đến mức này, hấn còn không hiểu?

“Tuy nhiên, mặc kệ, chỉ cần cô có thể nguôi giận là tốt rồi.....” Hấn nói tựa như hấn bắt đắc dĩ lắm mới nhận nụ hôn này, giống như..... Hấn phải hy sinh biết bao nhiêu.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Nàng giận tím mặt, dùng sức đẩy hấn ra khỏi phòng.

“Tiểu thư, cô làm sao.....” Hấn đứng ở ngoài cửa, ngây ngốc ngạc nhiên nhìn nàng.

Nàng không đợi hấn nói xong, trực tiếp đóng sập lại cánh cửa nặng nề.

Tôi mà lại để ý anh, tôi chính là heo!

Nàng nổi trận lôi đình rửa xả chính bản thân mình.

6. Chương 6

Lí Tuyền Tâm không hề nghĩ tới nụ hôn kia chẳng những không đạt được hiệu quả nàng mong muốn mà ngược lại còn sinh ra một ít tác dụng phụ.

Bình Thường trở nên càng câu nệ hơn so với lúc trước, càng thêm giữ tôn nghiêm đúng mực. Đặc biệt khi đứng gần bên nàng, giấu ngấm bảo trì khoảng cách nhất định tựa hồ phân rõ biên giới rạch ròi. Hơn nữa, trừ phi tất yếu, hấn sẽ không nói chuyện với nàng, sẽ không chủ động nói chuyện, thậm chí..... Không nhìn nàng.

Hắn trở nên nhàn chán, tĩnh lặng, càng lúc càng không thú vị, cũng càng lúc càng làm người khác tức giận. Có thể không giận sao? Chiêu này nguyên bản là Lí Tỳ Tâm chuẩn bị dùng để đối phó hắn, không ngờ hắn lại đánh đòn phủ đầu, không nhìn đến sự tồn tại của nàng. Cái bộ mặt người hầu đúng mực kia khiến nàng không thể không tiến tới chỉnh đốn.

“Này, Bình Thường, anh làm cái gì vậy? Anh đang trốn tôi sao?” Nàng giữ chặt cây chổi đang chuẩn bị quét tước phòng của hắn, vẻ mặt tàn khốc.

Bình Thường không trả lời, nhưng khi tay nàng chạm vào hắn, lập tức hắn rút tay lại tựa như điện giật. Động tác ấy quả thực vũ nhục người tới cực điểm!

Nàng vừa sợ ngạc lại tức giận, còn có một tia..... Bi ai.

Xú gia hỏa này chẳng lẽ là đề phòng nàng sao? Hắn nghĩ nàng là người háo sắc bất cứ lúc nào cũng bỏ nhào vào đàn ông, là thứ phụ nữ chơi bời vừa không tự trọng vừa không lòng tự ái?

“Tôi hiện tại bề bộn nhiều việc, xin đừng quấy rầy tôi dọn dẹp.” Bình Thường cúi đầu, lãnh đạm tránh né.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, nụ cười nhạt đi.

Mấy ngàn năm đến, từ nàng biến thành hình dạng con người này, chưa có người đàn ông nào dám ghét bỏ nàng. Bọn họ tất cả đều thích nàng, ái mộ nàng, luôn đảo tới vây quanh nàng vì vẻ bề ngoài quyến rũ kiều diễm mê hồn ấy.

Nhưng Bình Thường lại hoàn toàn khác, hắn như hận không thể cách xa nàng càng tốt. Hắn thực sự không hiểu, những người đàn ông khác hâm mộ hắn biết bao khi có thể ở cùng nàng, không hiểu tạp chí bên ngoài bàn luận xôn xao, viết hắn quả may mắn biết bao mới có được ưu ái này của nàng, không hiểu Lí Tỳ Tâm nàng không phải thứ phụ nữ tùy tiện ai cũng có thể dụ dỗ.

Nàng cũng có kiêu ngạo cùng tự tôn của riêng mình, cho dù nàng là vì mục đích mới sắc dụ hắn, song cũng không thể để mặc hắn tỏ vẻ coi thường khinh bỉ.

Huống chi, hắn có gì tư cách đối với nàng như vậy? Muốn áp dụng loại thái độ này thì cũng chỉ có thể là nàng mới đúng, chỉ nàng mới có tính khí đùa bỡn này mới phải.....

“Anh không cần cố ý trốn tránh tôi, tôi sẽ không ăn thịt anh đâu, không, phải nói, người anh xương cứng, da dày thịt dai, cần bản dẫn không gọi nổi hứng thú nơi tôi.” Nàng lớn tiếng châm chọc.

Bình Thường quay đầu nhìn nàng, đang muốn mở miệng, khi thoáng nhìn đôi môi nàng đỏ mọng, ngực đột nhiên chấn động, lại lập tức ngó đi chỗ khác.

Cũng không biết là tật xấu gì, hắn hai ngày này ngực luôn đập nhanh rất khó chịu, đặc biệt khi đối mặt Lí Tỳ Tâm, bệnh tình liền đặc biệt nghiêm trọng. Mỗi lần chỉ cần nhìn nàng nói chuyện, ánh mắt hắn liền nhìn không được sẽ dừng lại ở đôi môi nàng, sau đó tim đập rộn ràng, máu huyết chảy ngược, không thể hô hấp bình thường.....

Càng làm hắn sợ hãi là hắn thường không tự chủ được nhớ tới hơi thở của nàng. Hương vị hoa hồng ngọt ngào trên cổ nàng, quả thực tựa linh xà chỉ cần sơ hở một chút liền len lỏi vào hơi thở, mạch máu hắn, xâm nhập trái tim của hắn, nắm lấy trái tim đập liên hồi của hắn, thậm chí cả suy nghĩ của hắn.

Hắn thật sự điên rồi.....

Trước đây hắn đối với diện mạo, thân thể của nàng đều không có cảm giác gì. Tuy nhiên từ sau nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt kia, hắn giống như bị hạ rửa, bắt đầu ý thức được nàng là một phụ nữ, bắt đầu chú ý đến đôi mắt sáng ngời của nàng, cánh môi phấn nộn, bộ ngực sữa đầy đặn, còn cả đôi chân thon dài.....

Cảm giác trì độn cũng đột nhiên trở nên sâu sắc, để ý từng cử chỉ nhíu mặt nhăn mày của nàng, lưu tâm dùng hết năng lực tự chủ bản thân cũng không thể đè nén những ý nghĩ xấu xa kia. Mà nàng lại ở chung với hắn dưới một mái nhà, trốn cũng không được, tránh cũng không xong, biện pháp duy nhất, chính là lạnh lùng chống đỡ, bảo trì khoảng cách, để khỏi bản thân tâm loạn thần mê.

“Anh vì sao không nói lời nào? Vì sao không nhìn tôi? Anh đến tột cùng có vấn đề gì? Anh nói đi!” Lí Tuyền nhìn hắn di chuyển tầm mắt, lửa giận dâng cao, trực tiếp vọt tới trước mặt hắn, chống hông chất vấn.

Hắn có thể nói cái gì đâu? Loại cảm giác này ngay cả hắn đều không thể giải thích, sao có thể nào mở miệng nói với nàng?

“Tôi không có vấn đề.....” Hắn hít một hơi, gương ép bản thân nhìn thẳng vào nàng.

“Phải không? Đó là tôi có vấn đề?” Nàng nhú mi, xinh đẹp con người lóe lửa giận.

“Tiểu thư, cô đừng náo loạn.....” Hắn thở dài một hơi.

“Tôi nháo cái gì? Chính là mới anh làm loạn? Nhìn thấy tôi thì buồn bực, xem tôi như yêu ma quỷ quái, không dám lại gần tôi.....” Nàng ngẩng mặt nhìn chằm chằm hắn, chiếc cổ trắng nõn rướn cao.

“Tôi không có.....” Hắn cúi đầu tránh ánh mắt nóng bỏng của nàng, nhưng tầm mắt hạ xuống, lại vừa lúc thoáng nhìn thấy khe ngực sâu hun hút, nhất thời, trong đầu tự động hiện ra hình ảnh ngày đó nàng cởi quần áo trước mặt hắn. Hắn lập tức nhớ tới bộ ngực trần trụi trắng nõn mê người, đầy đà hấp dẫn người ta muốn cắn lên.....

Lòng hắn thoáng rung động, hít sâu một hơi, hốt hoảng chặt vật xoay người.

“Xin cô tránh ra, đừng ngăn cản tôi, tôi còn phải làm việc.....” Hắn đưa lưng về phía nàng, ngữ khí gấp gáp.

Nàng bị động tác hắn làm tổn thương nặng, khuôn mặt kiều diễm toàn bộ trắng xanh.

“Được thôi đi, anh thích quét rác lắm sao? Vậy cứ quét cho đủ đi!” Nàng rống giận, rồi phì phì giật lấy xác da lao ra cửa lớn, bám thang máy xuống lầu.

Nàng không hiểu, nàng tại sao cứ phải ở nhà chịu trận với hắn? Cùng ở chung với tên đầu gỗ kia không hề có lạc thú đáng nói, mà nàng cứ như vậy hao tổn với hắn hơn một tháng?

Quên đi, đáng lẽ ngay từ đầu sẽ không nên nghe Phụng Thao Thiên nói chuyện ma quỷ, nàng nên phải sớm biết muốn dụ hoặc Bình Thường đâu thể chuyện dễ dàng như vậy, đều do chính nàng ương ngạnh xem thường hắn, mới hại bản thân khổ sở.....

Khổ sở?

Đợi chút, nàng tại sao lại khổ sở vì Bình Thường lãnh đạm xa cách đối với nàng, nàng có phải thật sự điên rồi hay không? Đối với kẻ địch, nàng cần gì phải để ý hắn như vậy?

Quay đầu nhìn tấm gương trong thang máy, khuôn mặt nàng phản chiếu trong gương kia đầy hậm hực, ai oán dọa người.

Đây là biểu tình gì vậy? Vì sao lại có một bộ dạng khổ sở vì tình? Chẳng lẽ.....

Dụ hoặc người, không ngờ ngược lại bị người dụ hoặc sao?

Khiếp sợ tự hỏi chính bản thân, nàng cũng không dám tự mình thành thật trả lời. Vội vàng xua những ý nghĩ đó, nàng đi vào bãi đỗ xe, cưỡi chiếc xe thể thao màu đỏ của nàng chạy ra khỏi tòa cao ốc.

Ở cùng với loại người đầu gỗ ngu ngốc như Bình Thường, cảm xúc nàng như sắp muốn nổ tung, nàng phải tìm người cùng nàng phát tiết một chút mới được.

Nàng suy nghĩ đoạn trực tiếp gọi điện thoại Hạ Vũ Hoa, hẹn hắn ta gặp mặt

Vẫn như ngày trước, Hạ Vũ Hoa hẹn là tối. Hai giờ sau, hắn đã cùng nàng ăn cơm trưa ở một nhà hàng cao cấp kiểu Nhật.

“Em không phải đang vội vàng cùng ‘Người hầu’ của em chơi đùa sao? Sao lại còn tìm tôi?” Hạ Vũ Hoa hơi ghen ghét nói.

“Tên kia không hiểu phong tình, rất không thú vị.” Nàng oán giận phun ra khẩu khí thật lớn.

“Thế, nhanh như vậy đã chơi đùa xong?” Hắn ta cười khẽ, vẻ mặt hiện lên một tia an tâm khó có thể lý giải.

Hạ Vũ Hoa đã sớm biết, Lí Tuyền Tâm không có khả năng sẽ thích người nào như trước, nàng vẫn tỏ vẻ sẽ lại ở bên hắn ta.

“Anh ta căn bản là đầu gỗ, ở trước mặt anh ta cởi hết quần áo, anh ta còn sợ tôi cảm lạnh.” Nàng tức giận gấp một khối sushi cá ngừ bỏ vào trong miệng.

“Em cởi sạch quần áo trước mặt hắn?” Hắn cả kinh, sắc mặt khê biến.

“Đúng vậy! Đáng tiếc chuyện gì cũng chưa phát sinh, anh ta còn giống như thật vất vả lẩn trốn khỏi tôi!” Nàng bắt đầu dĩ nộ nụ cười.

“Phải không? Định lực hắn cũng thật mạnh.....” Hắn ta rất khó tưởng tượng có người đàn ông nào có thể thờ ơ việc Lí Tuyền Tâm lỏa thể, ở trong mắt người bình thường, nàng dù ặc quần áo đầy đủ cũng đã mị lực khó cưỡng.

“Hừ, tôi còn hoài nghi anh ta không chừng là gay!” Nàng xì một tiếng.

“Hắn là không giống, ngày đó tôi đã thấy hắn ta rất cá tính, mười phần nam nhân vị.” Hạ Vũ Hoa cúi đầu ăn, trong mắt có suy nghĩ sâu xa.

Có lẽ, hắn ta không nên khinh thường mị lực người đàn ông kia, nhìn ánh mắt khi Tuyền Tâm nhắc tới rất không tầm thường.

“Rất nhiều người đàn ông mười phần nam nhân vị nhưng cũng không yêu phụ nữ.” Mắt nàng trợn trắng.

“Như vậy cũng tốt, em cùng hắn ở cùng một chỗ tôi cũng yên tâm.” Hắn ta nặn ra một nụ cười cứng nhắc.

“Như thế nào? Chẳng lẽ anh cũng ghen tị?” Nàng nheo lại mắt, cố tình hỏi.

“Nói không là gạt người, em biết rõ tôi yêu em.” Hắn thần ngôn.

Nàng ngẩn ra, tiếp theo hít một ngụm dài khí.

“Phải, tôi biết anh yêu tôi, nhưng là.....” Nàng nói còn chưa dứt lời, đã bưng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Hạ Vũ Hoa yêu nàng, nàng rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, song tình yêu của hắn ta không phải là thứ nàng mong muốn. Những lời này nếu là trực tiếp nói ra, quả rất đả thương người.

Hạ Vũ Hoa phần nộ ăn một miếng sushi, cũng không nói thêm nữa, sự yên lặng của nàng đã chứng minh hết thảy. Ăn xong cơm trưa, Lí Tuyền Tâm lại lôi kéo Hạ Vũ Hoa đi dạo phố, từ mười hai giờ đến chiều muộn, mua một đồng này nọ, Hạ Vũ Hoa đã rất nhanh thấm mệt, nàng lại vẫn sinh long hoạt hổ (sinh khí dạt dào), còn la hét đòi đi PUB nhảy nhót uống rượu.

“Đã khuya, em còn không trở về?” Hắn nhìn đồng hồ, đã tám giờ, nhưng nàng không hề có ý về nhà. (Hâm quá, tám giờ mà khuya cái gì ~>.

7. Chương 7

Sau khi trải qua một đợt hỗn loạn trong PUB, cùng với một màn diễn tuồng vừa rồi, Lí Tuyền Tâm về nhà, vẫn đắm chìm trong giây phút rung động mãnh liệt kia, cả người lơ lửng giữa không trung không chạm đất.

Nhưng Bình Thường vừa bước chân qua cửa, liền hối hận tại sao bản thân lại làm ra chuyện như vậy. Vì nông nổi nhất thời, vì tự tôn, hắn thế nhưng lại hủy đi sự cân bằng giữa hắn với Lí Tuyền Tâm, hắn ảo não tự trách, tâm tình nhất thời như rơi xuống đáy cốc.

“Bình Thường, ngươi lại gây rắc rối cái gì vậy? Sao còn không vào?” Lí Tuyền Tâm nhìn hắn đứng sững ở cửa, tươi cười sáng lạn khẽ gọi.

Hắn ngẩng đầu đối diện với dung mạo chếch choáng say rượu xinh đẹp của nàng, trong lòng lại chợt rung động.

Hắn làm sao vậy? Vì sao lại xúc động như vậy? Lí Tuyền Tâm là chủ nhân của hắn, hắn sao có thể vượt qua giới hạn, phá hỏng quy củ.... Rất không nên! Rốt cuộc là ma quỷ nào đang quấy phá, mới khiến cho hắn không thể chịu được những người đàn ông khác tùy tiện chạm vào Lí Tuyền Tâm? Thậm chí, không thể chịu đựng được nàng nằm trong lòng người đàn ông khác?

Chẳng lẽ, hắn yêu nàng?

Không! Hắn kinh hoàng thầm nhủ trong lòng, lập tức phủ định hoàn toàn khả năng này.

Thân phận nào sẽ có phận sự đó, không nên vi phạm, không nên trái lệ, tuy rằng không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng tiềm thức hắn luôn luôn nhắc nhở chính mình, đây là nguyên tắc của hắn. Mà đã là nguyên tắc thì tất nhiên phải tuân thủ.

Trải qua một phen chinh đốn tâm tình, hắn trong mê loạn tìm lại ý chí của mình, cảm thấy thư thái hơn, đi vào phòng khách.

“Cả một đêm không ngủ, cô hắn là đã mệt mỏi, tiểu thư, mời đi nghỉ ngơi!” Hắn dùng giọng cung kính nói.

“Anh làm sao vậy? Vừa về nhà anh liền trở lại làm người hầu sao?” Nụ cười của Lí Tuyền Tâm trầm xuống, mi tâm khẽ nhíu, không ưa nổi thái độ quá mức giữ lễ của hắn.

“Tôi vốn là người hầu của cô.” Hắn nghiêm mặt.

“Người hầu nhưng vừa rồi lại hôn tôi?” Vẻ tươi cười của nàng rơi xuống, cảm giác giống như bị dội nước lạnh, vốn dĩ toàn thân còn đang bay bay, lại nhanh chóng té ngã.

“Chuyện vừa rồi.... chỉ là vì muốn mang cô về.... cô đừng hiểu lầm....” Hắn né tránh ánh mắt sáng ngời như muốn thiêu đốt người khác của nàng, cố giải thích cho hành vi không thể khống chế được của bản thân.

“Hiểu lầm? Hôn hôn đó... chỉ là hiểu lầm?” Sắc mặt nàng biến đổi, khó khăn nói ra từng từ.

“Tôi chỉ muốn trấn an cô....”

“Lại nữa, lại bắt đầu viện cớ, anh đùa giỡn tôi sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn, sự tức giận thật vất vả mới ổn định lại bị châm ngòi.

“Tiểu thư, tôi không có!”

“Đủ! Đừng gọi tôi là tiểu thư, tên tôi không phải “tiểu thư”, gọi tôi là Lí Tuyền Tâm!” Nàng giận dữ kêu lên.

“Vâng, cô tên Lí Tuyền Tâm, tôi biết, tuy nhiên hiện tại cô đã mệt mỏi, đi tắm rửa trước, rồi ngủ....” Hắn biết cảm xúc của nàng không tốt, khuyên nàng đi nghỉ ngơi.

Nàng tức giận không chịu nổi, không đợi hắn nói xong, xông lên phía trước ôm lấy hắn, trực tiếp hôn hắn.

Nàng muốn xác nhận, hai cánh môi lạnh lùng khiến cho nàng đau lòng lúc này, cùng với đôi môi nóng rực làm nàng rung động ở PUB kia, có phải là của cùng một người hay không?

Nàng muốn biết, hắn vừa mới hôn nàng tùy tiện điên cuồng như vậy, bộc trực như vậy, có phải là ảo giác của nàng hay không?

Hắn kinh hãi, sững sốt mất một giây, lập tức đem nàng đẩy ra, lớn tiếng khiển trách: “Tiểu thư, cô làm gì vậy?” Nàng lão đảo lui lại mấy bước, trợn to hai mắt, ngây dại.

Hắn.... một chút cũng không thích nàng sao? Không chút động tâm nào sao? Hơn một tháng này, nàng đều là uống phí công sức sao?

Bình Thường thấy ve mặt nàng bị thương, có chút không đành lòng, vội vàng nói, “Thực xin lỗi, tôi....”

“Anh đã chán ghét tôi, vì sao còn muốn mang tôi trở về? Tôi không ở đây, anh không phải càng thoải mái?” Nàng hét lớn, hốc mắt không chịu nổi mà đỏ lên.

Có được tình yêu của hắn, thật sự khó như vậy sao? Trước kia, nàng đều có thể không tổn chút tâm tư khiến cho những người đàn ông khác tự nguyện hiến dâng chân tình, vì sao hắn lại khó chinh phục như thế?

Mà khiến cho nàng tức không chịu nổi là hắn càng kháng cự, nàng lại càng để ý, để ý cơ hồ muốn phát điên, để ý đến quên tự hỏi, đây đến tột cùng là trả thù, hay vô tình sa vào lưới tình....

Hắn nhếch miệng, cố gắng chế ngự kinh hoàng không chịu sai khiến trong lồng ngực, không biết nên nói cái gì, không biết.... nên làm cái gì.

“Anh muốn vĩnh viễn làm người hầu, thì cứ làm như anh muốn đi! Lí Tuyền Tâm ta có hàng đồng đàn ông xếp hàng chờ, cũng không phải bắt buộc phải là người....” Nàng cắn môi dưới, nuốt xuống ủy khuất đang tràn ngập cõi lòng, đi thẳng tới cửa lớn.

Hắn rất nhanh bắt lấy tay nàng, vội la lên: “Cô muốn đi đâu?”

“Anh quản tôi đi đâu làm gì?” Nàng phẫn nộ gạt hắn ra.

“Chẳng lẽ, cô muốn đi tìm người đàn ông họ Hạ kia?” Hắn nhíu mi, lòng đỏ kị đánh thẳng vào ngực.

“Đúng, tôi muốn đi tìm anh ấy, ít nhất, anh ấy còn quý trọng tôi hơn so với tên khốn như anh....” Nàng trừng mắt nhìn hắn, oán hận nói, rồi xoay người bước đi.

“Không cho phép đi!” Hắn theo bản năng bật thốt lên thành tiếng hô, hơn nữa, vọt đến trước mặt nàng, ngăn nàng lại trước cửa.

Thấy hắn ngăn cản, lửa giận sớm thiêu đốt trong lòng nàng nhất thời bùng nổ.

“Anh dựa vào cái gì ngăn cản tôi? Cút ngay!” Nàng hô to, dùng sức đẩy hắn ra.

Hắn dựa vào cái gì? Vấn đề này hắn đã từng tự hỏi qua, nếu hắn vẫn kiên trì tử thủ giữ lấy giới hạn, vậy hắn có tư cách gì ngăn cản nàng?

Tuy nhiên, hắn lại vẫn không muốn để mặc cho nàng rơi vào vòng tay của Hạ Vũ Hoa, hắn không thích người đàn ông kia dùng ánh mắt sủng ái nhìn Lí Tuyền Tâm, không thích tay hắn ta tùy ý động chạm Lí Tuyền Tâm, không thích hắn ta dùng tư thái chiếm hữu ôm Lí Tuyền Tâm....

Lúc này, nhớ lại những cảnh tượng này trong PUB, hắn vẫn như cũ không thể chịu đựng được, cho nên, hắn càng không để để nàng cứ như vậy rời đi.

“Tôi bảo anh tránh ra! Cút— ” Lí Tuyền Tâm thất thanh rống bên tai hắn, lại như thế nào cũng không đẩy được thân hình cao lớn vững tựa bàn thạch của hắn.

“Không, cô không thể ra khỏi cửa, cô nên đi ngủ.” Hắn nhíu chặt hai hàng lông mày, cứng rắn kéo nàng trở lại trong phòng.

“Anh.... Anh không dám yêu tôi, lại không muốn thả tôi đi, anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Nàng ra sức giãy dụa, vào lúc này, nàng đã tức giận đến sắp học máu, hắn còn có thể bảo nàng đi ngủ?

“Buông tay! Anh là tên đáng giận, buông tay!” Nàng dùng sức thoát khỏi tay hắn, ngay sau đó, dùng sức tát lên mặt hắn một cái.

“Ba!” Tiếng bàn tay thanh thúy kêu lên, hai má Bình Thường hiện lên dấu nắm ngón tay.

Bình Thường bị tát ngẩn người ra, cảm nhận rõ ràng sự tê rát trên gương mặt, kích thích từng dây thần kinh căng như dây đàn của hắn, trong chốc lát sự bình tĩnh của hắn cháy rụi .

Đủ loại quy phạm, lễ giáo, cổ kị trói buộc hắn, đè nén tầng tầng lớp lớp bấy giờ ngược lại trở thành chất bất cháy, một khi giải phóng, càng khiến ngọn lửa bùng cháy dữ dội....

“Đừng có chống đối tôi nữa!”

Lí Tuyền Tâm còn chưa phát hiện sự khác thường giây thoát khỏi hắn, thân người muốn bước khỏi cửa lớn.

Nhưng tay nàng còn chưa chạm vào chốt cửa, cả người đã bị áp chế, dựa sát vào cửa.

“Anh....” Nàng đang muốn mở miệng mắng to, mới mở miệng ra, thanh âm vốn có cũng không thoát ra.

Môi của nàng đã bị Bình Thường hoàn toàn phong tỏa, bị hơi thở nóng rực của hắn chiếm giữ, nàng ngay cả cơ hội hít thở cũng không có, đã trở thành tù nhân của hắn....

Hắn hôn đột ngột lại vội vàng, phẳng phất như khát nước ngàn năm mới thấy được dòng suối, cuồng dã hút lấy, liếm liếm cắn cắn, đầu lưỡi càng tham lam tiến vào trong miệng nàng triền miên, dịu dàng mãnh liệt, không biết điểm dừng.

Nụ hôn cuồng nhiệt mãnh liệt của hắn khiến nàng thiếu chút nữa thì tắt thở, đột nhiên đẩy hắn ra, thở gấp trừng mắt, tức giận ép hỏi:

“Vì sao lại hôn tôi? Lần này, anh lại muốn lấy cái cớ gì? Anh nói a! Anh hôn tôi là vì cái gì?”

Hắn thở hộc hộc nhìn nàng chăm chăm, hai ngọn lửa nơi đáy mắt phập phùng, khiến cho khuôn mặt hiện lên nét cuồng nhiệt xao động.

Có thể lấy lý do gì giải thích tâm tình này của hắn? Hắn kỳ thật đã sớm hiểu được, trái tim của mình đã sớm bị nàng lấy đi từ cuộc sống hàng ngày từng chút từng chút một, từ từng giây từ phút hai người ở chung, nàng xâm nhập vào từng tế bào của hắn, suy nghĩ của hắn, ngấm vào trong máu hắn.

Hắn cũng thể nào phủ định, đây chính là yêu....

“Bởi vì, anh không muốn người đàn ông nào khác chạm vào em.... Bởi vì.... Anh yêu em.” Tiếng nói trầm thấp của hắn thổ lộ đáp án chân thực nhưng lại thủy chung bị hắn bác bỏ này.

Nàng mở to hai mắt, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn..... rốt cuộc thừa nhận tâm ý của hắn!

Một luồng nhiệt khí xông lên mắt khiến nước mắt nàng tức thì chảy ra, ngay lúc ấy hắn lại lần nữa hôn nàng. Nàng vui mừng như điên nhắm mắt lại, lửa giận vừa rồi còn ngập tràn trong lồng ngực, lập tức hóa thành tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn.

Đây là điều nàng muốn a! Một nụ hôn chân thành thật ý, một nụ hôn cuồng dã nồng nhiệt, một vòng ôm không hề có ngăn cách, nhưng đồ ngốc này lại khiến cho nàng chờ lâu như vậy mới nguyện ý bày tỏ.

Nàng ôm lấy sau gáy hắn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, thật hy vọng hắn cứ như vậy hôn nàng, vĩnh viễn không dừng lại.

Hắn cho dù muốn ngừng cũng không ngừng được, tâm linh một khi gõ xiềng đạo đức bị phá, dục vọng như mãnh thú không thể giam cầm, hơn nữa, đầu lưỡi ẩm ướt của nàng không ngừng khiêu khích, ý thức của hắn đã sớm thất lạc, thật sâu luân hãm trong hương vị hơi thở ngọt ngào của nàng.

Lửa tình, không bộc phát sẽ bị dập tắt, mà đã bộc phát thì không cách nào dập tắt....

Câu nệ hạn chế bình thường biến mất, giờ phút phút này đã bị dục vọng chi phối, hắn trở thành một người đàn ông bình thường vì yêu mà si mê.

Không cần tới ngôn ngữ dư thừa, bọn họ cái gì cũng không nói, chỉ lấy nụ hôn cuồng nhiệt khó thỏa mãn mà thể hiện tấm lòng. Nụ hôn kéo dài từ cửa vào phòng khách, trong sự hòa quyện của hơi thở, dục hỏa dần dần kéo đến, cơ thể hai người dán vào nhau, đôi vú tròn trịa căng đầy cách tầng áo mỏng manh cọ sát vào ngực hắn, giống như củi khô bốc lửa, hắn thét lớn một tiếng, đứng thẳng không nổi, ôm nàng song song ngã xuống sàn.

Bọn họ chặt ché dây dưa, quay cuồng, nàng dỡ áo sơ mi của hắn xuống, hắn kéo rách lớp áo mỏng manh của nàng. Quần áo của hai người không biết từ khi nào thì cởi bỏ, đôi môi hoàn toàn chưa từng tách rời. Cuối cùng, hắn đặt nàng ở dưới thân, nồng nhiệt hôn dọc theo chiếc cổ tuyết trắng của nàng dọc xuống phía dưới, lướt qua xương quai xanh xinh đẹp của nàng, hướng đến khe ngực làm người ta mê loạn.

“A....” Đôi môi đỏ mọng của nàng phát ra tiếng rên rỉ, cánh tay mềm mại không xương ôm lấy đầu hắn đang vùi vào trong ngực mình.

Hắn tham lam hạ những dấu hôn ướt át xuống đỉnh núi tuyết phủ trắng noãn của nàng, hai tay thăm dò thân thể của nàng. Đầu ngón tay mơn trớn từ eo nhỏ tới hông, thoát đi chiếc quần dài của nàng, lần dò trở lại vùng bụng bằng phẳng, tiếp theo, không chút do dự xâm nhập bí cảnh nữ tính giữa hai chân nàng.

“Bình Thường....” Nàng kinh hô, toàn thân mẩn cảm rướn lên.

“Trời....” Hấn thì thảo thờ dốc, cơ hồ bị sự nóng ả từ đầu ngón tay truyền tới khiến cho hồn phách thất lạc. Hấn chưa bao giờ trải nghiệm qua điều này, lần đầu tiên chạm tới này liền lập tức nghiệm. Vì thế, càng không ngừng nhanh tay làm người chăm hoa, khiến nàng càng lúc càng đẹp hơn, càng thêm mê người than nhẹ.

“A.... Tay.... A” Nàng được hấn âu yếm, tâm hồn say mê, trong chốc lát đã quên cuộc chiến giữa nàng và hấn, hoàn toàn sa ngã, thậm chí muốn hóa thành đóa hồng trong tay hấn, mặc hấn hái xuống.

“A.... Bình Thường.... Không thể.... Mau dừng....” Nàng luống cuống đưa cánh tay, mắt hồn khê kêu, cả thân người, cả linh hồn đều run rẩy.

Nàng bất an mấp máy, loại rung động này đặc trưng cho tín hiệu nguy hiểm, căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, cổ thuật trong người kết hợp với lửa phượng hoàng sẽ bùng cháy!

Giống như trước kia, một đoạn cảm tình không bệnh mà chết, mỗi khi nàng động chân tình, mỗi nàng nàng muốn cùng tình nhân tiến thêm một bước kết hợp lại, thân thể sẽ tự động bốc cháy, thiêu hủy tình yêu của nàng, dọa chạy mất thứ gọi là người yêu của nàng.

Nàng không hy vọng giẫm lên vết xe đổ, không muốn dọa chết Bình Thường, bởi vì, nàng không muốn mất đi hấn....

Nhưng mà, Bình Thường lại mất điếc tai ngơ trước cảnh báo của nàng, hấn chẳng những không dừng dừng đầu lưỡi chơi đùa, vỗ về nàng, mà lại càng thêm tích cực trên trọc nàng, mê luyện thật sâu hương thơm lạ lùng toát ra trên người nàng. Làn hương như xuân được cực mạnh, làm cho hấn rốt cuộc không thể khống chế, dục vọng trong cơ thể bắt đầu lan ra càng lúc càng lớn, thôi thúc hấn chiếm lấy nàng....

Hấn muốn nàng! Không hề để ý tới gì gì quy phạm với nguyên tắc, không hề khắc chế khát vọng từ lâu đã xâm nhập vào từng tế bào. Giờ phút này, trong mắt hấn nàng đã không còn là chủ nhân, mà là một người phụ nữ, một người phụ nữ hấn không thể không có.

“A....” Nàng cũng bị hấn trên trọc khiến dục hỏa khó nhịn, tay chân mềm nhũn tê dại, bàn tay đáng lẽ phải đẩy hấn ra, ngược lại càng nắm chặt lấy tóc của hấn.

Vì thế, hấn khởi động thân trên, ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng, đem phần cứng rắn của mình tiến công như muốn xé rách cơ thể ẩm ướt ấm áp của nàng.

“A....” Nàng kêu lên đau đớn, sắc mặt khê biến.

Hấn cả kinh, lập tức lạng yên bất động, hoảng sợ nhìn nàng.

Một con người đầy điều tiếng trên tình trường, Lí Tùy Tâm cuồng dã phóng dăng lại là xử nữ?

Nàng bị hấn nhìn vừa thẹn thùng vừa gấp gáp, thở phì phò nói: “Biểu tình của anh là có ý gì?” Hấn không trả lời, chỉ mỉm cười.

“Không được phép giữu cột em....” Nàng tức giận trừng mắt hấn.

“Anh không hề giữu cột, anh chỉ cảm thấy bản thân thật vinh hạnh.” Hấn nhìn gò má ửng hồng của nàng, trái tim rung động, gần như không thể hô hấp.

“Cái gì vinh hạnh? Anh này....”

Nàng đang muốn mắng hấn, nhưng hấn lại cũng không cho nàng có cơ hội mở miệng, mãnh liệt khống chế chiếc miệng nhỏ nhắn, cũng bắt đầu chậm rãi co lại trong cơ thể nàng.

“Ư....” Sự mất cảm của nàng bị khơi dậy, không nghĩ tới đau đớn vừa rồi sau khi biến mất, lại chuyển thành khoái cảm kinh hồn như thế.

Tốc độ hấn càng nhanh hơn, pử trong thông đạo bóng bống của nàng ra vào thật nhanh, ma sát mãnh liệt kia dụ dỗ nàng đi theo chuyển động của hấn, thân hình hai người kết hợp một chỗ thật hoàn mỹ, giống như bọn họ nguyên bản chính là một nguyên hình đầy đủ, giống như lúc khai thiên lập địa thật lâu về trước là một.

Cuối cùng, cao trào như phóng túng đột kích, trong màn ánh sáng huyền hoặc, Bình Thường ngạc nhiên phát hiện, thân thể Lí Tỳ Tâm toát ra một tầng lửa hồng mỏng manh, hơi nóng không nóng bỏng người, mà ngọn lửa kia chỉ chui vào trong cơ thể hắn, đưa hắn cùng nàng chặt chẽ sát lại, dẫn dắt bọn họ vào nơi tiên cảnh mê ly thần bí nhất của vương quốc tình yêu.....

Lí Tỳ Tâm nhìn Bình Thường nằm ở bên cạnh mình, trên mặt không tự giác hiện lên tươi cười mềm mại.

Từ ngày đó nổ súng ngoài ý muốn, sau khi Bình Thường cuồng mãnh chiếm lấy nàng, tường rào chủ tớ giữa bọn họ đột nhiên biến mất, hắn không hề che dấu tình cảm đối với nàng. Nàng cũng tình tường khiến cho hắn hiểu được tình yêu của nàng, quan hệ hai người cấp tốc nâng lên một bậc cao hơn, biến thành một đôi tình nhân chân chính.

Cho nên, một tuần này, bọn họ trôi qua thật sự ngọt ngào, ban ngày hạn chế ra ngoài cửa, cả gần hầu như ở trong phòng, ngoại trừ ăn cơm, ngủ, chính là càng không ngừng làm tình, giống như muốn đem quãng thời gian lãng phí đều bù lại, hận không thể vĩnh viễn dính cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau. (Đề tiện....mấy người làm mệnh tồn đã chục lít máu.)

Giống như vừa rồi, hai người mệt mỏi vì hoan ái kịch liệt, mới ngủ một chút, toàn thân nàng đau nhức mà không ngủ được, một mình ngồi dậy, ngẩn ngơ ngây ngốc.

Nhớ tới Bình Thường ở trên giường cuồng dã nhu tình, lại không khỏi đỏ mặt, thì ra, bề ngoài hắn bình tĩnh kiềm chế, cũng có một bộ mặt dã thú như vậy. Lúc trước nàng còn hoài nghi hắn không phải đàn ông, kết quả, với những biểu hiện của hắn, so với đàn ông lại càng muốn đàn ông a! (Anh BT đúng BT cấp độ không bt!!)

Không ngừng đòi hỏi thân thể của nàng, lần lượt chiếm lĩnh toàn bộ nàng, giống như thú hoang không biết chừng mực, vĩnh viễn ăn nàng không đủ ...

Người này trước đó còn nói hắn không biết phụ nữ làm sao ăn hắn, hiện tại lại hiểu được làm thế nào để đối phó với nữ nhân.

Nàng liếc nhìn hắn một cái, miệng cười trộm, nhưng trong lòng lại thỏa mãn, vui sướng, bởi vì không chỉ hắn có được nàng, mà nàng cũng đã có được hắn. Lòng ngực rộng lớn của hắn, vòng tay mạnh mẽ hắn, đúng là chạc cây vững chắc mà nàng luôn luôn tìm kiếm để xây tổ, cho nàng một cuộc sống thoải mái, vì nàng che mưa chắn gió.

Hắn, đúng là phu quân nàng luôn luôn chờ đợi....

Chính là, nàng vẫn không hiểu, vì sao nàng không tự bốc cháy?

Mấy ngàn năm nay, chỉ cần bất cứ người đàn ông nào âu yếm, lửa phượng hoàng của nàng sẽ bùng lên, thiêu đốt chính nàng cùng toàn bộ mọi thứ, trải qua đau đớn liên tiếp, sau đó lại lần lượt tái sinh.

Nhưng vì sao đối với Bình Thường, ngọn lửa khó có thể nắm bắt kia lại bình tĩnh không chút xao động?

Là tình yêu của nàng không đủ sao? Hay vẫn là.... Lời nguyên đã biến mất?

Nàng kinh ngạc nghi ngờ, vốn nên cảm thấy may mắn, lại không biết vì sao trong lòng lại dấy lên một tia bất an.

Bình Thường đột nhiên giật mình, xoay người đưa lưng về phía nàng, chặn bị kéo xuống, lộ ra tấm lưng rộng lớn rắn chắc của hắn. Nàng vươn tay, trần ái vuốt ve bờ vai cường tráng kia của hắn, trái tim lại một lần nữa khẽ khàng rung động.

Vốn là một trận chiến vô hình giữa nàng và hắn, lại như không thể nghĩ tới có thể biến thành kết quả như vậy. Bởi thân tình yêu ra tay quá nhiều, ý niệm trả thù trong đầu không biết từ khi nào đã bị ném sau đầu, hiện tại, nàng không hề chấp nhất thắng thua, nàng chỉ cần hắn vĩnh viễn ở bên nàng.

Thân là tiên nhân, hắn cũng giống như nàng, tấm thân bất tử, chỉ cần hắn không nhớ ra những chuyện trước kia, chỉ cần nàng giữ miệng không nói, bọn họ sẽ có thể bên nhau thiên trường địa cửu....

Đang tính toán, bàn tay vuốt ve chợt bị giữ lấy, Bình Thường không biết từ khi nào đã tỉnh lại, xoay người, một tay kéo nàng qua, nằm ngả úp sấp trên người hắn.

“Ai nha!” Nàng duyên dáng kêu to một tiếng.

“Vụng trộm sờ soạng anh, suy nghĩ gì?” Hắn buồn cười xem xét nàng.

“Cái gì gọi là vụng trộm? Em chính là quang minh chính đại sờ soạng.” Nàng nói xong dùng sức đâm vào ngực hắn một cái.

“Này, em muốn đánh chết anh a?” Hắn nhú mày.

“Như vậy đã bị em đánh chết, anh yếu như vậy sao?” Nàng nói xong lại muốn đâm xuống nắm đấm thứ hai.

Hắn rất nhanh bắt lấy tay nàng, khẽ lật mình đem nàng đặt ở dưới thân, áp sát mặt nàng cười nói: “Ở trước mặt em, ai có thể mạnh mẽ cho được?”

“Đáng giận, anh là đang mắng em hung hãn sao?” Nàng giả bộ cả giận nói.

“Không.... Anh là đang nói em rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta xương cốt mềm nhũn....” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, thở dài. Hắn không biết trước kia chính mình như thế nào mà đến ngồi vững trong lòng không loạn? Không, có lẽ, hắn không phải không loạn, mà là cố ý làm như không thấy, bởi vì nhan sắc diễm lệ quyến rũ của nàng, hắn mới càng phải khắc chế cẩn thận hơn!

“Gạt người, anh không phải mới là có cốt khí “xương cứng” sao?” Nàng chỉ chỉ chiếc mũi cao thẳng của hắn.

“Xương cứng của anh cũng đã sớm bị em mang đi hầm thành canh.” Hắn cười khê, nhẹ hôn miệng nàng.

“Thật sự rất ngạc nhiên, anh này tảng đá gian ngoan không hơn lại có thể biết được đùa giỡn ?” Nàng nháy mắt mấy cái, khê thối khí lên mặt hắn.

“Anh đang cố gắng học tập.” Hắn nói xong, tay đột nhiên không an phận xoa bóp bộ ngực đầy đà của nàng.

“Anh.... Không khỏi học được quá nhanh đi?” Nàng hít sâu một hơi, đẩy tay hắn ra.

“Nhanh quá sao? Em không vui sao?” Tay hắn thuận đà dời xuống, nhẹ nhàng tham nhập bí huyết giữa hai chân nàng.

“Anh.... A....” Nàng kẹp chặt hai chân, mạnh mẽ thở gấp, rốt cuộc nói không nên lời.

Hắn thích nhìn bộ dáng nàng xuân tâm nhộn nhạo ở trong lòng hắn, toàn thân nàng lúc này giống như mơ hồ tỏa ra một tầng diễm hỏa, tựa một đóa hoa hồng bị thiêu đốt, xinh đẹp mặc người đến hái.

Cúi đầu, hắn đem môi đặt lên đôi môi đỏ mọng của nàng, lại một lần nữa độc chiếm đóa hồng chỉ vì hắn mà hé nở này.

Kế tiếp, lại một hồi mây mưa thất thường, ở giữa những tiếng thở dốc dày đặc, trái tim hai người găt gao buộc chặt nhau, cùng lao tới ánh sáng chói lòa như pháo hoa bùng nổ....

Sau, bọn họ đều đối phẩm, đơn giản rửa mặt chải đầu, thay quần áo, bắt đầu chuẩn bị bữa tối. (Người ngồi đọc cũng đối phẩm....theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng..)

Bình Thường thuận thực chuẩn bị lại nguyên liệu nấu ăn, nàng bám trên người hắn, nhìn hắn tay chân bận bịu, đột nhiên vùng dậy.

“Này, em giúp anh thái rau?”

“Em làm được không?” Hắn hoài nghi nhìn nàng.

“Làm sao? Anh chưa từng thấy em cầm dao sao?” Nàng trừng hắn.

“Em chưa !Anh chưa từng nhìn thấy em dùng dao bao giờ.” Hắn mím môi, cười giễu cợt.

“Thật sự là quá coi thường người khác, đem thức ăn lấy lại đây, em hôm nay sẽ khiến cho anh mở mang kiến thức về sự lợi hại của em.” Nàng mở miệng, cầm lấy dao nhỏ vùng vài cái.

“Này, cẩn thận một chút, đừng làm tay bị thương.” Hắn vội nói.

“Yên tâm! Em cũng không phải là cô nhóc.” Nàng ngạo nghễ nắm lấy một ít rau xanh, đặt ở trên cái thớt gỗ, thái thái.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng hiện lên tia mỉm cười thể hiện tình cảm chân thành.

Có thể chung sống cùng người con gái mình yêu, hạnh phúc đến nhường nào. Hắn chân thành hy vọng, hạnh phúc như vậy có thể kéo dài vĩnh viễn, chỉ là, đối với ký ức bị lãng quên của mình, hắn vẫn rất để ý.

Ký ức bị lãng quên này, rốt cuộc như thế nào? Tuy rằng Lí Tùy Tâm không hề quan tâm, nhưng nếu hắn không tìm ra được đáp án, nghi vấn này sẽ vẫn giống như bóng ma lang lang trong lòng hắn.

“Tùy Tâm.....”

“Đạ?”

“Em trước kia đã từng quen biết anh sao? Anh trước kia là người như thế nào? Ở nơi nào? Thân phận ra sao? Em có thể nói cho anh biết không?” Hắn nhìn không được hỏi.

Trong lòng nàng cả kinh, dao trong tay đột nhiên cắt trượt, cắt nát chỉ tay, máu trên ngọn rau xanh biếc đập vào mắt người ta.

“A...”

“Này, em sao lại không cẩn thận như vậy? Anh xem xem....” Hắn hoảng hốt, nhanh chóng cầm lấy tay nàng, chỉ thấy trên ngón trỏ xuất hiện một vết cắt sâu, máu đang từ miệng vết thương nhỏ ra. Hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đem đầu ngón tay của nàng ngâm vào trong miệng cầm máu.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, bối rối nghĩ, lại một lần nữa uống máu phượng hoàng, hắn có thể lại lãng quên tất cả hay không?

Hay nhớ lại tất cả?

Nếu là.... Hắn nhớ lại thân phận “Hữu Bất đại nhân”, còn có thể dùng biểu tình quyền uy diệu dàng như vậy đối với nàng sao? Còn có thể yêu nàng sao?

Một thoáng kinh hoảng bao trùm lòng nàng, nàng đột nhiên rút tay về, ưu sầu nói: “Bình Thường, anh.... Không thể không nhớ tới thời gian trước kia sao? Bây giờ không phải đã tốt lắm sao? Hai người chúng ta thật tình yêu nhau, vĩnh viễn bên nhau, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Tùy Tâm?” Hắn kinh ngạc không thôi, không rõ nàng vì sao lại trở nên kích động như vậy.

“Đáp ứng em, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, anh chỉ cần nhìn em, yêu em, vĩnh viễn ở lại bên cạnh em, có thể chứ?” Nàng ngẩng đầu lên, hoảng sợ hỏi.

“Em làm sao vậy? Anh đương nhiên sẽ ở bên cạnh em.” Hắn cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười nói.

“Thật sự? Em muốn anh thề.” Nàng yêu cầu. Tịch mịch mấy ngàn năm, thật vất vả tìm được tình yêu đích thực, nàng không muốn cứ như vậy buông hắn đi, không muốn để cho bất kỳ kẻ nào hay bất kỳ chuyện gì phá đi mọi thứ tốt đẹp này.

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Anh giúp em bôi thuốc trước” Hắn kéo nàng đi về phía phòng khách.

“Không, anh thề trước đi em mới bôi thuốc.” Nàng quật cường đứng tại chỗ.

Hắn sưng sốt một chút, thấy nàng tính tình lại nổi lên ương bướng, lắc đầu thở dài.

“Được, anh thề, anh sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh em, vĩnh viễn yêu em, nếu anh vi phạm lời thề, anh sẽ chịu hình phạt hỏa thiêu, hóa thành tro tàn.” Hắn dứt lời còn hôn hôn trán nàng tựa như đóng dấu lời thề của mình.

Hình phạt hỏa thiêu.... Vì sao cô tình lập loại thề độc này?

Sắc mặt nàng trắng xanh, hắn chẳng những không có làm tan biến bất an của nàng, ngược lại càng làm trái tim nàng e ngại lo sợ.

“Tốt rồi, mau tới đây bôi thuốc.” Hắn kéo nàng ngồi xuống sofa, thay nàng bôi thuốc, dán băng OK.

Nhìn bộ dáng hẩn dụi dằm bảo bọc, căng thẳng, lo âu bất an trong lòng nàng tan thành mây khói, ôm nhanh lấy hẩn, chỉ hy vọng hạnh phúc nho nhỏ của nàng đừng biến mất quá nhanh.

“Em yêu anh.” Nàng nhú mi lại thấp giọng nói, tham lam hít lấy hơi thở nam tính ấm áp trên người hẩn.

Hẩn mỉm cười, cũng ôm lấy nàng, hôn lên sợi tóc của nàng, khẽ đáp : “Anh biết em yêu anh, tuy nhiên, thức ăn đang sôi trong nồi, có thể cho anh đi nấu ăn trước được không?”

“Ồ.” Mặt nàng đỏ lên, buông hẩn ra.

“Em ở đây nghỉ ngơi, bữa tối để anh làm là được rồi.” Hẩn cười trở lại phòng bếp.

Nàng ôm gối ngồi trên sofa, dõi theo bóng dáng cao lớn của hẩn bận rộn ở trong bếp, trong lòng yên ổn hơn.

Không có gì phải sợ, Bình Thường sẽ không rời xa nàng, nàng căn bản không cần lo lắng nhiều, hẩn bị máu phượng hoàng tẩy hồn, tái sinh mọi chuyện quá khứ hẩn không có khả năng có thể nhớ lại.

“Tùy Tâm, không có nước tương, em coi chừng nồi canh trong bếp, anh đi siêu thị một chút.” Bình Thường từ trong bếp thông thả đi ra.

“Được, đi nhanh về nhanh, em rất đói.” Nàng làm nũng đáp.

“Đã biết, anh lập tức trở về.” Hẩn vội vàng ra khỏi cửa lớn, đi ra ngoài.

Đây là thứ mà nhân loại gọi là đời sống vợ chồng thường ngày chẳng? Nàng che miệng cười, đang chuẩn bị đi vào phòng bếp, bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại reo vang, Lí Tùy Tâm nhú nhú mày, cầm lấy điện thoại.

“Alo?”

“Mọi việc tiến hành coi như thuận lợi chứ? Lí Tùy Tâm.” Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm Phụng Thao Thiên.

“Người..... Tìm ta có chuyện gì?” Lòng của nàng khẽ loạn một chút.

“Ta có một chuyện quan trọng muốn nói với người.” Phụng Thao Thiên nói tiếp.

“Ta đang có việc, hiện tại không rảnh....” Nàng hạ giọng, bây giờ một chút cũng không muốn cùng hẩn nói chuyện.

“Người tốt nhất nghe xong lời ta, nếu không người nhất định sẽ hối hận.” Hẩn ta cảnh cáo.

“Có ý gì?”

“Ta khuyên người đừng bị tình yêu làm cho u mê đầu óc, thừa dịp Bình Thường còn chưa khôi phục trí nhớ, lập tức giải quyết hẩn đi.” Phụng Thao Thiên lạnh lùng nói.

“Cái gì....” Nàng thay đổi sắc mặt. Phụng Thao Thiên..... đã biết?

“Người chưa quên mục đích ban đầu của người chứ? Trong cuộc chiến giữa nam và nữ, ai dâng hiến trái tim của mình trước, liền biết rõ ai sẽ thảm bại, người tỉnh lại đi!” Phụng Thao Thiên không chút khách khí trách cứ.

“Ta....” Nàng không có từ nào để nói lại.

Hơn nữa, Bình Thường là kẻ địch của chúng ta, người yêu một địch nhân mất trí nhớ, quả thực chính là chơi đùa với lửa, chẳng lẽ người không sợ hẩn sau khi tỉnh lại sẽ trở mặt?” Một lời hẩn ta như vạn tiễn xuyên tâm

“Anh ấy sẽ không tỉnh lại, chỉ cần người đừng đến quấy nhiễu chúng ta, ta cùng anh ấy có thể vĩnh viễn bên nhau....” Nàng vội la lên.

“Vĩnh viễn bên nhau? Người quá ngây thơ rồi! Bình Thường là người thiên giới, người cho là Tòng Dung trở mặt đứng nhìn chuyện này?” Hẩn ta cười lạnh.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp trốn bọn họ, không để Bình Thường bị họ tìm thấy....” Nội tâm nàng phấp phồng kinh hoàng, nhưng ngoài miệng lại vẫn cường ngạnh.

“Người quá coi thường Tòng Dung, ta nghe nói Thừa Thiên cung đã phái nhân mã tìm kiếm “Hữu Bật đại nhân”, người giữ được hắn sao?” Phụng Thao Thiên hừ lạnh.

Nàng ngậm miệng lại, trái tim từng đợt từng đợt co rút đau đớn.

Muốn ở bên người đàn ông mình yêu mãi mãi, khó khăn như vậy sao?

“Con nhỏ ngốc, người hiện tại yêu Bình Thường, cũng không phải Bình Thường chân chính, nhớ lại một chút sự lãnh khốc vô tình nguyên bản của hắn, loại người như vậy làm sao có thể yêu người? Một khi hắn thức tỉnh, tình yêu của người sẽ tan biến.”

“Ta đây sẽ vĩnh viễn không để cho anh ấy thức tỉnh.” Nàng quả quyết nói.

“Phải không? Người phòng được sao? Trừ bỏ việc không rõ pháp lực của hắn đến bao giờ sẽ loại bỏ năng lượng máu phượng hoàng của người, người còn phải cẩn thận, lần đầu tiên máu phượng hoàng có thể tẩy hồn, lần thứ hai có thể hồi hồn, chỉ cần hắn lại uống máu của người, như vậy, trí nhớ hắn lập tức khôi phục....”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt nàng đại biến.

Lần thứ hai uống máu phượng hoàng sẽ làm cho Bình Thường tỉnh táo lại?

Vẻ mặt sợ hãi cúi đầu nhìn miệng vết thương trên đầu ngón tay mình, nàng nhớ tới vừa rồi Bình Thường cầm máu cho nàng, lưng lập tức không khỏi rùng mình....

Không.....

“Cho nên, đừng vì tư tình nữ nhi làm hại chính mình, Phượng nhi, tiên hạ thủ vi cường, giải quyết Bình Thường, đồng nghĩa với việc bỏ đi một địch thủ, nếu không, một khi hắn thanh tỉnh....” Phụng Thao Thiên lớn tiếng khuyên nhủ.

Nhưng nàng đã không còn tâm trạng nghe tiếp, nhớ là Bình Thường ra khỏi cửa, nghĩ tới hắn có thể đột nhiên thanh tỉnh ở bên ngoài, nàng liền sợ hãi, bỏ ống nghe lại, trực tiếp lao ra khỏi cửa.

Nàng phải tìm Bình Thường, nhanh chóng tìm được hắn, mặc kệ Phụng Thao Thiên đe dọa nàng hay không, nàng cũng không hy vọng chuyện này xảy ra.

Nàng không có dũng khí lại đối mặt với Bình Thường trước kia, nàng chỉ cần Bình Thường bây giờ với lời thề vĩnh viễn yêu nàng, cho nên, nàng không phép hắn lại nhớ lại, tuyệt đối không cho phép....

Bình Thường mua nước tương xong, không biết vì sao đầu lại đau từng cơn, hắn nhíu mi, bước nhanh xuyên qua đường lớn, vội vàng về nhà, được nửa đường thì có người gọi lại.

“Này, Bình Thường, vội vã đi đâu ?”

Hắn nhìn lại, ngây ngẩn cả người.

Hạ Vũ Hoa? Người này đột nhiên lúc này xuất hiện nơi đây, thực có chút gì đó bất thường.

“Nhìn dáng vẻ người, quả đúng là người hầu của Lý Tùy Tâm!” Về mặt Hạ Vũ Hoa mĩa mai, đánh giá chai nước tương trong tay hắn.

“Nếu anh tìm Tùy Tâm.....” Hắn khề chau mày, đối với giọng điệu khiêu khích của hắn ta tương đối không vui.

“Không, ta là tới tìm người, Bình Thường.” Hạ Vũ Hoa gọi trực tiếp tên của hắn, tựa như đã quen biết hắn rất lâu .

“Tìm tôi? Có chuyện gì?” Thái độ thù địch của hắn ta khiến Bình Thường âm thầm đề cao cảnh giác.

“Ta đến đánh thức người.”

“Đánh thức tôi?” Bình Thường nhướn mày.

“Đúng, bởi vì người hiện tại đang chìm đắm trong mộng, làm ‘Hữu Bất đại nhân’ không nên mơ mộng.” Hạ Vũ Hoa chậm rãi tới gần, lạnh lùng đáp.

“Mộng? Hữu Bất đại nhân? Anh rốt cuộc đang nói cái gì?” Bình Thường khó hiểu nhìn hắn ta.

“Chắc chắn chắc, không ngờ năng lực của máu phượng hoàng mạnh như vậy, người quả là cái gì cũng không nhớ rõ, cũng không nhận ra ta.” Hạ Vũ Hoa khoát một tay lên trên vai hắn.

“Mời anh nói rõ ràng, Hạ tiên sinh.” Hắn nghiêm mặt gạt tay hắn ta ra.

“Hạ tiên sinh? Hừ, thật sự là bất kính a! Không nghĩ tới người lại dùng khẩu khí này xưng hô với ta?” Hạ Vũ Hoa cười phẫn nộ.

“Lời nói của anh mới chính là kỳ quái, thứ lỗi tôi không thể phụng bồi.” Bình Thường đã bắt đầu không kiên nhẫn, Lí Tuyền Tâm đang chờ hắn trở về, hắn cũng không muốn miễn cưỡng tán dóc cùng người có thể được gọi là “Tình địch” này.

“Người đứng lại đó cho ta! Người là tên làm càn!” Hạ Vũ Hoa xoay mình nắm lấy áo hắn, kéo mạnh cánh tay hắn trở lại, lớn tiếng quát mắng.

“Anh đang làm gì vậy?” Hắn cũng bị chọc điên.

“Người dám yêu Lí Tuyền Tâm, dám đụng vào nàng ư? Các người ngày ngày ân ái khoái hoạt, nhưng lại không biết, các người yêu nhau căn bản xúc phạm luật pháp, là phạm tội, là dơ bẩn!” Hạ Vũ Hoa cắn răng gầm nhẹ.

“Nhấn nại của tôi luôn có giới hạn, buông tay!” Thấy hắn ta nắm tay mình, khiến lửa giận Bình Thường bùng lên.

“Người nghe ta nói cho rõ! Con phượng hoàng hoang dã kia không phải là thứ mà người có thể chạm vào. Nàng bỏ chạy đã ngàn năm, người phụng mệnh truy bắt nàng, lý ra phải đem nàng mang về, không ngờ người ngược lại bị tẩy hồn, chẳng những mê luyến yêu thương nàng ta, còn vô cùng thân thiết ở bên nhau cùng nàng..... Người phải bị tội gì?” Trong mắt Hạ Vũ Hoa tỏa ra đồ kị, gương mặt nhả nhận vụn vụn biến hình.

“Tôi thật không hiểu anh đang nói cái gì, buông tay!” Bình Thường không hề khách khí. Vặn tay thoát khỏi hắn ta, đẩy hắn ta ra.

“Người hiện tại không hiểu, tuy nhiên chờ một chút người sẽ hiểu, ta sẽ cho người biết” Hạ Vũ Hoa nói xong đột nhiên vùng tay lên, một đạo hào quang trong tay hắn ta bắn vào chính giữa ngực Bình Thường.

Bình Thường kinh hãi, căn bản không kịp né tránh, liền cảm thấy như có một luồng sét nổ tung lồng ngực, đau đến nội tạng cơ hồ lệch khỏi vị trí.

“Ồ.....” Hắn ôm lấy ngực, lui về sau ba bước.

Hạ Vũ Hoa vẫn chưa dừng tay, tiến tới ba bước, đâm một quyền thật mạnh, Bình Thường bị đánh, không thể nhịn được nữa, lập tức đỡ lấy quyền thứ hai, sau đó, ngay tức thì triển khai phản kích. Nhấc chân, đá ngang, động tác gọn gàng hoàn mỹ, không khác gì một người luyện võ. Hạ Vũ Hoa cùng Bình Thường so chiêu, kẻ tám lạng người nửa cân, thân thủ bất phân.

“Hừ, không sai, người tuy rằng đã quên thân phận chính mình, thân thể người lại còn nhớ rõ cách dùng võ thuật tự bảo vệ mình.....” Hạ Vũ Hoa cười lạnh.

“Hạ Vũ Hoa, tôi không biết tại sao anh lại ra tay với tôi, rốt cuộc muốn gì?” Bình Thường không hiểu sao bị hắn ta công kích, vừa tức lại vừa hoang mang.

“Người còn dám hỏi ta muốn gì? Người chảnh mắng cương vị của mình, vi phạm thiên luật, không tuân thủ lễ nghĩa cấp bậc.....” Hạ Vũ Hoa trong phút chốc cuồng nộ vừa nói vừa vùng tay lên, một đạo ánh sáng chói lòa lại quét về phía mặt hắn, hơn nữa mỗi một tội danh được thốt ra, chùm tia sáng lại càng mạnh gấp đôi.

Bình Thường kinh hãi muốn né tránh, nhưng hai chân lại bị gắn chặt trên mặt đất một cách thần bí, chỉ có thể mặc cho Hạ Vũ Hoa dùng chùm tia sáng kia điên cuồng càn quét, hắn càng lúc càng không chống đỡ được, bị đánh đến toàn thân chồng chất vết thương, ý trí chống đỡ không nổi ngã xuống đất.

Hạ Vũ Hoa khẽ lắc người, tiến tới gần nắm lấy đầu hắn, bắt hắn phải ngẩng đầu.

“Đau không? Đây chỉ là khiển trách nho nhỏ, chân chính thống khổ còn ở phía sau.” Hạ Vũ Hoa kề sát gần hắn, lạnh lùng nói.

“Anh..... Đừng quá quá đáng.....” Lửa giận Bình Thường tăng cao, pháp lực bị niêm phong trong cơ thể rục rịch khởi động.

“Ta quá đáng? Người dám nói ta quá đáng? Ta đối đãi người không tệ, người lại hồi báo ta như vậy? Cho dù người mất trí nhớ, nhưng ta tuyệt đối không tha thứ người, lại càng không thể bỏ qua cho con dã phượng đã phản bội ta hết lần này đến lần khác.....” Gương mặt Hạ Vũ Hoa càng lúc càng dữ tợn.

Bình Thường cố gắng tổng hợp những câu nói rời rạc ấy để hiểu được ý đồ của hắn ta, tuy nhiên, khi hắn hiểu được ý Hạ Vũ Hoa nhắc tới “Dã phượng” chính là nói Lý Tùy Tâm, trong lòng không khỏi sợ hãi.

“Anh..... Anh muốn làm gì Tùy Tâm ?”

“Yên tâm, ta sẽ không trực tiếp đối phó với nàng ta, điều kia không có ý nghĩa gì, nếu nàng yêu người, ta sẽ lợi dụng người trừng trị nàng ta, ta muốn nàng sống không bằng chết, ta muốn nàng đau đến đứt gan đứt ruột, ta muốn nàng thống khổ dày vò.....” Hạ Vũ Hoa âm hiểm cười lạnh.

“Anh là tên điên! Không chiếm được tình yêu cô ấy, liền muốn trả thù cô ấy sao?” Bình Thường trừng mắt nhìn hắn, vừa sợ vừa tức.

“Người dám mắng ta? Người thật to gan!” Trên mặt Hạ Vũ Hoa nổi bão tố, vung quyền đâm vào mặt hắn.

Bình Thường nhấc tay mình, đỡ lấy quyền, đôi mắt vì tức giận mà sáng rực lên.

“Tôi sẽ không để anh chạm vào cô ấy dù chỉ một cọng lông.” Hắn lạnh lùng đáp.

“Phải không? Người cho là người còn bảo hộ được nàng ta sao? Thật sự là rất buồn cười Ha ha.....” Hạ Vũ Hoa lớn tiếng cười quái dị.

“Tôi đương nhiên có thể bảo hộ cô ấy, hơn nữa, tôi cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào chia rẽ tôi cùng cô ấy.” Bình Thường nói như chém đinh chặt sắt.

“Thật thú vị..... Người cho là ai sẽ chia rẽ các người?” Hạ Vũ Hoa kéo hắn lại gần, nham hiểm liếc nhìn hắn, cười đến độ khiến da đầu người ta run lên, nói tiếp: “Chia rẽ các người không phải là ta, cũng không phải bất luận kẻ nào, mà là chính người!”

“Cái gì?” Bình Thường khẽ nhếch mày.

“Người, sẽ tự tay hủy đi thứ tình yêu buồn cười kia của các người, sau đó, ngoan ngoãn đem nàng mang về đến trước mặt ta, tùy ý ta xử lý.” Hạ Vũ Hoa thông báo.

“Không có khả năng!” Hắn tức giận bác bỏ.

“Không có khả năng sao? Hừ, người đã quên hết thấy mọi chuyện trước đây mà yêu Lí Tùy Tâm, kể tiếp, người cũng sẽ quên hết thấy mà lại lần nữa đối địch với nàng ta, chuyện tiếp theo sẽ khiến tình yêu của người tan biến không còn một mảnh, ta sẽ chống mắt lên nhìn, cái gọi là tình yêu của các người, có bao nhiêu chắc chắn, có khả năng chống đỡ được bao lâu.....” Hạ Vũ Hoa mỉa mai nói.

“Tôi không muốn nghe anh nhiều lời, tránh ra.” Bình Thường lấy một tay đẩy hắn ta ra, quyết định không để ý tới hắn ta, xoay người đi trở về đường lớn.

“Người còn muốn chạy? Cũng không dễ dàng như vậy.” Hạ Vũ Hoa lạnh lùng quát, khẽ lắc mình một cái đã đến trước mặt hắn, ngăn chặn đường đi của hắn.

“Anh.....” Hắn giận đến nhăn mày, không thể nhịn được nữa, năng lượng hội tụ trong lòng bàn tay, nhất thời trường cung ầm ầm hiện.

“Sao? Người dám dùng trường cung đối phó ta?” Hạ Vũ Hoa cả giận nói.

Bình Thường ngẩn ngơ, bị cung ảnh xuất hiện trong tay mình làm hoảng sợ.

Này..... Là cái gì? Vì sao trong tay hần vô cớ hiện ra trường cung? Càng làm hần khó hiểu hơn, nắm lấy trường cung này lại quen thuộc thuận tay như thế.....

“Hử? Pháp lực của người đang khôi phục..... Chẳng lẽ..... Người lại đã uống máu phượng hoàng một lần nữa?” Lòng mày Hạ Vũ Hoa nhăn lại thành một đường thẳng, khóe miệng cong lên.

“Máu phượng hoàng? Người rốt cuộc.....” Bình Thường mê man muốn hỏi rõ ràng, tuy nhiên, hần vừa cử động thì toàn thân cứng đờ, trường cung lại lần nữa ẩn lui, toàn bộ đầu hần nhất thời đau đớn kịch liệt.“A...”

Hạ Vũ Hoa nhìn hần, xoay mình cười ra tiếng. “Hắc..... A..... Thì ra là thế, căn bản không cần ta ra tay, người cũng đã tự động thức tỉnh rồi.....”

“Ừ.....” Bình Thường ôm lấy đầu, chỉ cảm thấy trong đầu như có cái chùy nặng nề đập vào, đau đến mức khiến hần quỳ rạp xuống đất, nói không ra lời.

Đúng lúc này, thân ảnh Lí Tuyền Tâm xuất hiện ở cách đó không xa, vẻ mặt nàng đau thương đầy hoảng sợ, vừa nhìn thấy Bình Thường, lập tức chạy vội tới.

“Bình Thường!” Lí Tuyền Tâm vội vàng đến bên Bình Thường, thấy hần thống khổ đau đớn không chịu nổi, nóng vội đỡ lấy vai hần.

“Tuyền Tâm..... Tuyền Tâm.....” Bình Thường khàn khàn gọi tên nàng.

“Anh làm sao vậy? Bình Thường? Bình Thường!” Nàng lớn tiếng la lên.

“Hần đại khái rất thống khổ.....” Vẻ mặt Hạ Vũ Hoa vui sướng khi người gặp họa nói.

Lí Tuyền Tâm ngẩng đầu, mới phát hiện ra Hạ Vũ Hoa, ngạc nhiên nói: “Hạ Vũ Hoa? Anh.....đang làm gì ở đây?”

“Ta là đến xem các người sẽ có kết cục như thế nào.” Hạ Vũ Hoa chăm chọc nhìn nàng chằm chằm, trong lòng lúc này nàng chỉ có Bình Thường, đối với hần ta làm như không thấy khiến hần ta buồn bực.

“Anh..... Có ý tứ gì?” Nàng trong lòng run sợ.

“Đừng tưởng rằng tẩy sạch hồn hần, hần liền vĩnh viễn sẽ không thanh tỉnh, cho dù tính toán của người tinh vi, cũng không thoát khỏi số mệnh của người được.” Hạ Vũ Hoa lạnh lùng nở nụ cười.

“Anh.....” Nàng khiếp sợ trừng lớn hai mắt. Hạ Vũ Hoa làm sao có thể biết việc này?

“Thân là súc sinh, dám mê hoặc ‘Hữu Bất đại nhân’, còn vọng tưởng ép bức hần làm người hầu..... Giấc mộng này của người không khỏi rất khoa trương đi?” Hạ Vũ Hoa khắc nghiệt trách mắng

Cả người nàng chấn động, sắc mặt chợt trắng bệch.

Người này Là bạn tốt nàng quen biết ba năm nay sao? Nam nhân yêu nàng, quan tâm nàng, không cầu hồi báo ở bên cạnh nàng sao? Vì sao lúc này nhìn mặt hần ta lại cảm thấy xa lạ như thế?

“Làm sao vậy? Biểu tình người như vậy là ý gì? Người có vẻ rất sợ hãi.....” Hạ Vũ Hoa đi đến gần nàng.

“Người là ai? Người rốt cuộc là ai?” Lí Tuyền Tâm la to, trong ngực nổi lên một loại cảm giác chán ghét sợ hãi nói không nên lời.

Nàng cùng người kia..... Làm bằng hữu ba năm, dốc hết cõi lòng ra tâm sự, hết thảy mọi việc đều nói với hần ta, không nghĩ tới hần ta lại..... Có dụng tâm khác.....

“Ta là ai? Rất tò mò sao ? Đáp án này, ta hy vọng Bình Thường sẽ trả lời cho người.” Hạ Vũ Hoa xót xa nở nụ cười.

“Bình Thường? Anh ấy..... quen người?” Nàng khiếp sợ không thôi.

“Hiện tại hân đương nhiên đã quên, tuy nhiên, chờ hân thức tỉnh, hân sẽ nói cho người biết ta là ai.” Hạ Vũ Hoa lại nói.

“Thức tỉnh?” Nàng hoảng sợ thở dốc kinh ngạc, cúi đầu nhìn Bình Thường, ngực sợ tới mức kinh hoàng.

“Bình Thường thân là Thừa Thiên cung Hữu Bật đại nhân, hân bị người sai bảo như người hầu, chẳng những tổn hại tôn nghiêm hân, mà còn sai trái với luật pháp.” Hạ Vũ Hoa khinh bỉ trừng mắt nhìn nàng.

“Tôi không có xem hân như người hầu, tôi thương anh ấy!” Nàng tức giận bác bỏ.

“Yêu? Người còn dám nói yêu? Đây là tội nghiệt lớn nhất của người, người luôn yêu thương người không nên yêu, luôn không nhìn tới sự tồn tại của ta, người phản bội ta, coi ta như rác rưởi, người còn dám ở trước mặt ta nói người thương hân?” Hạ Vũ Hoa đột nhiên phát hỏa nổi giận, vẻ mặt dữ tợn bắt lấy tay nàng.

“Đừng..... Chạm vào cô ấy.....” Bình Thường sử dụng chút sức lực còn sót lại, muốn bảo vệ Lí Tuyền Tâm.

“Người cút ngay cho ta! Bình Thường!” Hạ Vũ Hoa vung tay lên, cường quang trong lòng bàn tay bắn ra, khiến cả người Bình Thường bay sang một bên, đập vào hàng cây bên đường, ngã đi.

“Bình Thường!” Lí Tuyền Tâm kinh hãi thất sắc, đang muốn chạy tới gần, cả người lại bị Hạ Vũ Hoa kéo giữ.

“Người lại đây cho ta!” Hân ta nổi giận rống to.

Nàng căm giận xoay người, cổ tay phóng ra hỏa diễm.

Hân ta bị lửa thiêu nóng buốt tay, nàng thừa cơ chạy về phía Bình Thường.

“Hỏa diễm..... Người chỉ là một con phượng hoàng lửa..... Dám dùng lửa làm bỏng ta.....” Hạ Vũ Hoa thì thào nhìn vết thương trong lòng bàn tay chính mình, sắc mặt xanh mét.

“Tôi mặc kệ anh là ai, chỉ cần có người muốn thương tổn Bình Thường, tôi tuyệt đối không tha cho hân!” Nàng trừng mắt nhìn hân ta, lớn tiếng cảnh cáo.

“Sao? Phải không? Thật sự yêu hân như vậy sao? Cũng tốt, người càng yêu hân, chờ đó sau này tổn thương càng nặng.” Hân ta âm hiểm cười.

“Người đừng nghĩ động vào được anh ấy, Hạ Vũ Hoa.....” Tính tình ngang ngạnh của nàng dâng lên.

“Đối với đôi cầu nam nữ không biết hổ thẹn các người căn bản không cần ta ra tay, cứ nhìn trạng thái của hân, hân đại khái cũng sắp tỉnh.....” Hạ Vũ Hoa hừ lạnh nói.

“Không! Anh ấy sẽ không.....” Nàng vội la lên.

“Muốn trách hãy tự trách chính bản thân mình lại để hân uống máu phượng hoàng lần thứ hai? Đây là số mạng của người! Lí Tuyền Tâm, tẩy sạch hồn phách của hân là người, làm cho hân hồi hồn cũng là người, kết quả là, giấc mộng tình yêu của người chỉ là công dã tràng.” Hân ta lạnh lùng châm biếm.

“Câm mồm! Người đừng nói bậy.....” Nàng run giọng hô to, trong lòng lại khó chịu bất an.

“Ta đã sớm đã cảnh cáo người, đừng đùa với lửa kéo có ngày tự thiêu bản thân, người không tin ta, hết thấy những điều này, đều là người tự tìm, người liều mạng muốn chiếm được tình yêu, cuối cùng, lại bị chính tình yêu của mình phản lại..... Ha ha ha.....” Hạ Vũ Hoa thỏa mãn nở nụ cười khoái chí.

Lí Tuyền Tâm giật mình ngạc nhiên cúi đầu nhìn Bình Thường dần mất đi ý thức, tay không tự chủ bắt đầu phát run, bởi vì, tình trạng hân lúc này, giống như đúc hai tháng trước khi nàng mang hân trở về.

Toàn thân cứng ngắc, không nhúc nhích, cảm giác như Bình Thường đã chết.....

Khi đó, hân đã tái sinh, còn bây giờ? Hân sẽ trở nên như thế nào?

Khi hân tỉnh lại, hân sẽ là người đàn ông yêu nàng đắm say, hay vẫn là..... “Hữu Bật đại nhân” luôn lòng bất nàng?

Không, nàng không muốn như vậy, quá nhanh, nàng vừa mới nếm trải một chút tư vị hạnh phúc, ông trời đã cướp đi hết thảy trong tay nàng sao?

Nhưng mà, ngay khi nàng còn chưa chuẩn bị để đối mặt với mọi tình huống, Bình Thường ở trong lòng nàng đã mở mắt.

“Bình Thường, anh không sao chứ.....” Nàng gọi tên hắn, vươn tay muốn chạm vào người hắn, tay vừa đụng người hắn đã bị nắm chặt lấy.

“Yêu nghiệt! Người muốn làm gì?” Hắn lạnh lùng bài xích, trong mắt lạnh khốc gay gắt, không có chút nào nùng tình mật ý mà nàng đã quen thuộc, chỉ có hàn khí làm người ta run rẩy.....

Mặt nàng cứng đờ nhìn hắn chăm chăm, trái tim, đã bị hai tiếng trả lời “Yêu nghiệt” thốt lên bóp nát vụn vỡ thành từng mảnh.

“Ha ha ha..... Xem, hắn đã quên người Hoàn toàn đã quên người.....” Tiếng châm biếm của Hạ Vũ Hoa giống như thanh roi nhuyễn tiên, không lưu tình chút nào quất vào trái tim tràn ngập vết thương của nàng, hại nàng đau đớn cơ hồ muốn ngất.

Tại sao có thể như vậy? Những ngày tháng ngọt ngào ngấn ngủ nàng cùng Bình Thường bên nhau, trong trí nhớ hắn đã bị xóa sạch, không còn tồn tại nữa.

Thật sự.....đã đúng như Phụng Thao Thiết nói, máu phượng hoàng lại một lần nữa có tác dụng, chẳng qua, lần này tẩy đi, không phải hồn phách của hắn, mà là tình yêu của nàng.....

8. Chương 8

“Bình Thường! Là em a! Anh nhìn rõ xem, em là Lí Tùy Tâm !” Lí Tùy Tâm vỗ nhẹ bờ vai trùng tên, lớn tiếng la lên trước vẻ mặt lạnh như băng của Bình Thường, đẩy lòng vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng, hy vọng hắn có thể nhớ tới nàng, nhớ tới tình yêu của bọn họ.

“Ta đương nhiên biết người là ai, người là phượng hoàng từ Vân Tiên Động Thiên bỏ chạy, hoang dã khó thuần, ưa thích cuồng náo làm cản, người đã tiêu dao lâu rồi, bây giờ tốt nhất thúc thủ chịu trời, đừng ép ta lại ra tay.” Tay Bình Thường cầm trường cung tên nhọn, vẻ mặt lạnh tức nhìn chăm chăm nàng, không chút dao động bởi tiếng kêu thảm tình của nàng.

“Anh thật sự đã quên sao? Anh đã nói anh vĩnh viễn yêu em, vĩnh viễn ở bên em..... Anh làm sao có thể quên?” Nàng đau lòng tức giận kêu, trên mặt tràn ngập nét không cam lòng.

“Người nói vậy bạ gì đó? Ta làm sao có thể nói những lời này với người?” Bình Thường không vui phần nộ đáp.

“Anh.....” Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, tất cả lời nói như kẹt trong cổ họng, rốt cuộc phát không ra tiếng.

Sự tình phát sinh rất đột nhiên, nàng căn bản không kịp phản ứng, căn bản không kịp sắp xếp lại suy nghĩ.

Chạng vạng vẫn còn là người đàn ông ôm ấp hoan ái cùng nàng, hiện giờ lại lập tức dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng như yêu vật, vì truy bắt nàng không ngại lấy tên nhọn công kích. Rõ ràng vừa mới thề thốt vĩnh viễn yêu nàng, sẽ mãi mãi là người cùng nàng dắt tay đi hết quãng đời, trong nháy mắt lại biến thành địch nhân lãnh khốc đáng sợ nhất.....

Chuyện này nàng phải đối mặt như thế nào?

Bình Thường vừa thức tỉnh, cái gì cũng không nói, trực tiếp mãnh liệt tấn công nàng, nàng không ngừng né tránh, muốn thử thức tỉnh hắn lần nữa, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Hắn không còn là Bình Thường yêu nàng tha thiết, hắn đã trở về làm “Hữu Bất đại nhân”, khôi phục dáng vẻ nghiêm khắc vốn có của hắn, ánh mắt như dao nhọn nhìn nàng, nói những lời lạnh lùng với nàng, phảng phất, hai tháng kia hết thảy chỉ là một giấc mộng.

“Bình Thường, súc sinh này dã tính quá nặng, đừng nhiều lời với nàng, tốc chiến tốc thắng.” Thối lui đến một bên Hạ Vũ Hoa nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Bình Thường cung kính nói.

Nàng mở to hai mắt, sau khi Bình Thường thanh tỉnh, nhìn thấy Hạ Vũ Hoa, tựa hồ kinh hãi sửng sốt, rồi lập tức nghiêng người hành đại lễ, bây giờ thái độ phản ứng đối với Hạ Vũ Hoa vô cùng cung kính, bộ dáng kia, quả thực tựa như đối mặt với một đại nhân vật.....

Ở Thừa Thiên cung, ai có thể mệnh lệnh được người đứng đầu tứ thần quan Hữu Bát đại nhân? Ai..... Có năng lực nhường này?

“Người..... Rốt cuộc là ai? Tên khốn như ngươi rốt cuộc là loại người nào?” Nàng kinh nghi nhìn Hạ Vũ Hoa.

“Làm càn! Trước mặt Ngọc Hoàng không thể vô lễ!” Bình Thường lập tức lạnh giọng trách cứ nàng,

Nàng cả kinh ngây dại.

Ngọc Hoàng? Hạ Vũ Hoa là..... quyền vị cao nhất Thừa Thiên cung..... Ngọc Hoàng?

Sao..... Làm sao có thể? Ngọc Hoàng làm sao có thể một mình hạ phạm, lưu lại bên cạnh nàng lâu như vậy?

“Người có vẻ rất kinh ngạc, cũng khó trách, ngươi cũng đã quên chuyện cũ trước kia, những kí ức kinh khủng kia, vào giờ khắc ngươi biến thành phượng hoàng, đã biến mất.....” Ngọc Hoàng nhìn chăm chăm nàng, trên mặt xẹt qua một thoáng yêu hận tình thù.

“Ta..... Biến thành phượng hoàng? Đây là ý tứ gì? Ta..... Trước kia cũng là người sao? Phải không?” Nàng ngẩn người, lập tức kích động la hét.

“Đúng, ngươi vốn là ‘Người’, nhưng ngươi phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, mới phải chịu ‘Hình Chú’, biến thành ‘Phi Nhân’.....” Ngọc Hoàng lạnh lạnh nói, tựa hồ đến nay đối với lỗi lầm của nàng vẫn canh cánh trong lòng.

“Ta là ai? Ta đã làm gì sai?” Nàng trợn to hai mắt.

“Phải chắc chắn..... Thật sự không nên để người quên đi, năm đó Tông Dung đề nghị tiêu hủy trí nhớ tứ thú các người, nói cái gì như vậy mới có thể đoạn tuyệt rối loạn, quả nhân thấy ngược lại thật tiện nghi cho các người, quên hết thấy, các người không còn thống khổ nên không hề hối lỗi, mà người còn nhớ rõ, lại chịu đựng thống khổ gấp bội, suốt ngày nhớ lại lưu giữ lại hồi ức đau đớn các người ban cho..... Nhất là người! Người khiến quả nhân phẫn hận, đến nay vẫn như lưỡi dao cắt nát tim gan quả nhân!” Ngọc Hoàng càng nói càng phẫn nộ, bước tới gần nàng, tát mạnh một bạt tai.

“A.....” Nàng không kịp tránh né, bị đánh nổ đom đóm mắt, lão đảo sắp ngã.

“Người phản bội quả nhân, lại ngay cả một câu giải thích cũng không có, vẫn cao ngạo không cầu xin, không giải thích, không xin thương xót..... Người đúng là tiện nhân! Nhọc công quả nhân nâng niu người trong lòng bàn tay, coi người như bảo vật, cẩn thận che chở, người lại dùng phương thức này hồi báo quả nhân?” Ngọc Hoàng nói xong lại là một tát.(Gek cái ông này quá—vũ phu!!)

Nàng đau điếng ngã nằm úp sấp xuống đất, thiếu chút nữa đánh mất ý thức.

Hắn ta..... Đến tột cùng đang nói cái gì? Vì sao nàng nghe đều không hiểu?

“Biến người thành phượng hoàng, còn tưởng rằng người ngoan ngoãn làm sủng vật, không nghĩ tới người lại lén trốn thoát hạ phạm, còn muốn xuống thế gian tìm chân ái..... Thật sự là rất buồn cười! Người hiểu được cái gì là yêu sao? Bóp nát trái tim quả nhân, người còn có tư cách gì được yêu?” Hắn ta nhắc nàng lên, tay thắt chặt cổ nàng, gân xanh nổi lên rồng to.

Nàng thiếu dưỡng khí mặt đỏ lên, liều mình giãy dụa, sau đó, vì tự bảo vệ mình, thân thể tự động kích hoạt, ngọn lửa bốc lên thiêu đốt bàn tay Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng không hề e sợ bỏng, chẳng những không buông tay, ngược lại nỗ lực cười chói tai.

“Người cứ thoải mái thiêu đốt đi! Một lần chết trong lửa, một lần nữa tái sinh, cho dù trốn hạ phạm gian, cũng không có người nào dám nhảy vào lửa, người trước nay vẫn luôn tự thiêu cháy người mình yêu, người vĩnh viễn không có được tình yêu, đây là nguyên rửa quả nhân gia tặng cho người!”

“Thì ra..... Đây hết thấy đều là trò quỷ của người? Người vì sao như vậy hận ta? Vì sao?” Nàng cao giọng thét lên, hỏa diễm càng thiêu càng mãnh liệt.

“Người hỏi quả nhân vì sao? Người còn dám hỏi? Người nguyên là ‘Lệ Phi’ của quả nhân ! Người vốn chỉ thuộc về duy nhất quả nhân, không phải của bất cứ kẻ nào! Người sinh là người của quả nhân, chết là quỷ nhà quả nhân, người bất luận thế nào cũng không thể rời đi! Nghe rõ rồi chứ? Người là của quả nhân, vĩnh viễn.....” Hắn ta không để ý bàn tay bị thiêu cháy đỏ rực, cuồng tiếu tuyên bố.

Lệ Phi? Lí Tuyền Tâm xanh mặt kinh hãi không thôi, nàng..... Từng là phi tử Ngọc Hoàng? Thì ra đây là thân phận thật của nàng?

Năm đó..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ngọc Hoàng, thỉnh bớt giận.” Bình Thường thấy hắn ta quá mức kích động, tiến lên khuyên nhủ.

“Người tránh ra! Chẳng lẽ người luyện tiếu nàng sao? Người còn quyến luyến đối với nàng sao? Người là tên đáng giận!” Ngọc Hoàng mất đồ rực, mạnh tay đẩy hắn ra, giận chó đánh mèo giơ tay lên kia thì bỏ về phía mặt hắn.

Bình Thường không tránh không né, hắn biết, chỉ có một chương này mới có thể làm cho Ngọc Hoàng nguôi giận.

Nhưng Lí Tuyền Tâm lại bị sự ngu trung của hắn làm sợ hãi, nàng không thể ngồi nhìn, ra sức giãy khỏi bàn tay Ngọc Hoàng, chắn ngay trước người Bình Thường, thay hắn đỡ một chương này.

“A.....” Nàng bị đánh bay ra phía sau, té rớt xuống, phun ra một vũng máu.

Bình Thường chợt giật mình , hắn không hiểu Lí Tuyền Tâm vì sao che chở hắn, lại càng không biết tại sao ngực mình lại đau nhói.

“Người đến bây giờ còn muốn bảo hộ hắn? Người.....quả thật yêu hắn?” Ngọc Hoàng thấy nàng liều chết quên mình thay Bình Thường đỡ một chương, tựa đổ thêm dầu vào lửa, trong lòng lại càng thêm đáng ghét.

“Đúng..... Ta yêu hắn..... Mặc kệ hắn có nhớ hay không ta, ta vẫn yêu hắn..... Vĩnh viễn không đổi thay, cho nên..... Bất luận trước kia ta là ai, ta chỉ biết, ta bây giờ không thuộc về người..... Bất luận sinh hoặc tử..... Trái tim của ta..... Chỉ dành cho hắn.....” Nàng ôm ngực, suy yếu nhìn Bình Thường.

Sắc mặt Bình Thường kinh dị khê biến, hắn tự nhận tâm mình như tĩnh lặng mặt nước hồ thu không gợn sóng, thế nhưng lại bị ngữ khí kiên định kia của nàng cảm động sâu sắc hơn bất cứ lời thề mãnh liệt nào.

“Lệ Phi” của Ngọc Hoàng này, nữ tử này năm đó kinh diễm toàn bộ thiên giới, vì sao luôn miệng nói nàng yêu hắn?

Ngọc Hoàng ghen tị đến phát cuồng, hắn ta trừng mắt nàng một lúc lâu, đột nhiên lớn tiếng cười điên cuồng.

“Ha..... Tốt lắm, người điên rồi, Lí Tuyền Tâm, người đâm nát trái tim quả nhân dưới chân còn chưa đủ, lại còn để quả nhân chịu loại sỉ nhục này..... Tốt lắm..... Quả nhân tuyệt đối không tha cho người, bắt đầu từ bây giờ, quả nhân muốn người sống không bằng chết, khiến người mỗi ngày phải chịu tra tấn..... Cho đến khi người mở miệng cầu xin quả nhân.....”

“Ta cho dù chết một nghìn lần, cũng tuyệt đối không cầu xin người.” Nàng quật cường trừng mắt nhìn hắn ta.

Ngọc Hoàng giận tím mặt, cả khuôn mặt chán nản vằn vện dữ tợn.

“Bình Thường! Giết nàng!” Hắn ta xoay mình rồng to.

Bình Thường cả kinh, lập tức trầm giọng nói: “Ngọc Hoàng, thân phượng hoàng bất tử.....”

“Quả nhân biết nàng là thân bất tử, cũng biết nàng không ngừng tái sinh, nhưng trước khi tái sinh tất phải chịu khổ hình liệt hỏa, loại đau đớn này không hề dễ chịu, huống chi, lại bị người giết chết.....” Ngọc Hoàng ác ý nhìn chằm chằm sắc mặt trắng bệch của Lí Tuyền Tâm.

“Nhưng.....” trong lòng Bình Thường dâng lên một loại kháng cự không thể nói nên lời.

“Quả nhân muốn người tự tay, dùng tên của người, bắn thủng trái tim của nàng..... một ngàn ngày sau này, quả nhân muốn nàng mỗi ngày chết một lần, mỗi ngày..... Chết ở trong tay của người.” Ngọc Hoàng ngoan độc nói.

Lí Tỳ Tâm trợn to hai mắt, toàn thân vì hoảng sợ cùng phần nộ mà phát run.

Nàng không sợ dục hỏa đau đớn (đau đớn khi tắm trong biển lửa), không sợ tái sinh khổ, nhưng, nàng không thể chịu đựng hình phạt này lại được chấp hành bởi chính tay người nàng yêu thương nhất.

Bình Thường cũng khiếp sợ trước quyết định ngoan độc này, lần đầu tiên con người cương quyết như hắn cảm thấy khó xử trước mệnh lệnh Ngọc Hoàng.

“Ngọc Hoàng, điều này.....”

“Đừng đồng tình với nàng, Bình Thường, nữ nhân này thật sự giả dối, nàng dùng máu phượng hoàng tẩy sạch hồn phách của người, hai tháng qua biến người thành nô bộc, sai khiến người, vũ nhục người, hiện tại lại giả mù sa mưa nói nàng yêu người..... Người đừng bị nàng ta lừa.” Ngọc Hoàng lạnh lùng nói.

Bình Thường đương nhiên nhớ rõ chuyện nàng ép hắn uống máu phượng hoàng, sự xảo quyệt狡 hoạt của nàng, hắn đã lĩnh giáo rồi, hiện tại Ngọc Hoàng nhắc tới, sự tức giận khi bị nàng lừa dối lại dâng lên.

“Không, không phải như vậy” Lí Tỳ Tâm cố giải thích.

“Động thủ!” Ngọc Hoàng quát.

“Vâng.” Bình Thường nhíu mi, cài tên kéo cung, nhắm ngay Lí Tỳ Tâm không chút phản kháng. Lí Tỳ Tâm bất động không tránh né, nàng chỉ xuất thần nhìn hắn, cố gắng tìm trên mặt hắn thâm tình cùng ôn nhu lúc trước, cho dù chỉ một chút cũng tốt, chỉ cần một chút, cũng đủ ngăn cản việc tổn thương trái tim nàng.....

Nhưng, nàng cái gì cũng không thấy, trên mặt Bình Thường, không có bóng dáng tình yêu nào, chỉ có sự trung thành tuyệt đối làm nàng tan nát cõi lòng..... Sự trung thành với Ngọc Hoàng.

Bình Thường chậm chạp không thể ra tay, nhìn ánh mắt Lí Tỳ Tâm tuyệt vọng, tâm hắn vốn tĩnh như bàn thạch lần đầu tiên rối loạn.....

“Bình Thường!” Ngọc Hoàng tức giận thúc giục bức bách.

Hắn hít một hơi, lấy lại bình tĩnh, kéo cung bắn tên. Mũi tên xé gió lao thẳng tới trái tim Lí Tỳ Tâm, lực đạo mạnh đến cơ hồ xuyên thấu thân hình mảnh khảnh của nàng.

Nàng cả người chấn động, ánh mắt mở thật lớn thật lớn.....

Chung quy..... Nàng vẫn là không thể có được tình yêu sao?

Thật vất vả tìm được chạc cây vững chắc, thì trong nháy mắt lập tức rơi xuống bụi gai. Những chiếc gai nhọn hoắt đâm vào gây thương tích đau đớn đầy mình.....

Điều Bình Thường làm nàng tổn thương sâu sắc nhất, không phải là mũi tên này, mà là hắn đã quên nàng!

Tâm đau cùng cực, đứt từng khúc gan ruột, hội tụ thành một giọt lệ, từ trong hốc mắt trống rỗng ứa ra, lăn dài trên má.

Lòng Bình Thường bị đá thương nghiêm trọng, giật mình cứng người không nói gì.

Ngọc Hoàng cười ha ha, khoái chí thỏa mãn.

“Ha..... Thật thâm hiểm! Lệ Phi, ngẩng đầu lên, sau này, còn chín trăm chín mươi chín ngày khổ hình chờ người..... Ha ha.....”

Như cắt đứt với mọi sự sống, thân thể nàng bén lửa, lửa cháy cuồng thiêu, liếm lấy từng tấc da thịt nàng, đến một cọng tóc cũng không chừa, da tróc thịt bong, chịu đựng gặm nhấm xương thịt tàn khốc nhất của hỏa hình.

“A – a—” Nàng hóa thành phượng hoàng, gào thét quăn quại trong ngọn lửa, cho đến khi đôi cánh cháy đen, cho đến khi hài cốt thành tro.

Bình Thường nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách này, toàn bộ lồng ngực đau đớn như không thể hô hấp, đau.....

Tựa như một phần thân thể hắn cũng đã chết.....

9. Chương 9

Thiên giới

“A —”

Một tiếng gào thét thê lương phá vỡ nơi Thừa Thiên cung yên tĩnh, tiếng thét kia tựa còn thống khổ hơn cả chết, vang vọng khắp mọi bức tường xà nhà nơi thâm cung, khiến bất cứ ai nghe thấy đều bị kinh hãi.

Lí Tuyền Tâm bị bắt về Thừa Thiên cung đã bốn mươi chín ngày. Hôm nay là lần chấp hình thứ bốn mươi chín, vẫn là tên nhon xuyên tim, vẫn là liệt hỏa đốt người, vẫn là đòn đau tan nát cõi lòng.....

Mấy ngày qua, mỗi ngày nàng đều chết đi trong tay Bình Thường, sau đó tái sinh trong biển lửa, hình phạt này đúng là sống không bằng chết. Lệ, sớm đã khô cạn, hy vọng, sớm đã tan biến. Nàng vốn mất hết tất cả lý do để tiếp tục sống, nhưng lại không thể chết. Cơ thể bất tử này giống một cơn ác mộng vô tận, tàn phá linh hồn nàng, ăn mòn cõi lòng nàng.

Nàng không biết, đến bao giờ hết thấy cực khổ kia mới có thể chấm dứt?

Nàng chỉ chờ đợi có người vì tình yêu của nàng mà gạt mối hận trước mắt, đến đây đoạt đi sinh mệnh của nàng.

Hỏa khởi, hỏa diệt, tái sinh..... (Lửa cháy, lửa tàn, tái sinh...)

Nàng vừa sống sót sau một lần hỏa hình, mệt mỏi chỉ còn lại chút hơi tàn ngã gục xuống trong chiếc lồng chim khổng lồ Ngọc Hoàng đặc chế cho riêng nàng. Bên ngoài chiếc lồng, Bình Thường tay cầm trường cung, lặng lẽ đứng yên, vẫn như dĩ vãng muôn đời, trên mặt không có cảm xúc gì.

“Tốt lắm, hôm nay biểu diễn đến đây thôi, đi xuống đi!” Ngọc Hoàng vung ống tay áo, khởi giá hồi tẩm cung.

“Vâng.....” Bình Thường lên tiếng, cung tiễn Ngọc Hoàng xong mới xoay người bước đi.

“Bình Thường.....” Lí Tuyền Tâm cất tiếng gọi hắn.

Hắn đứng yên, không quay đầu.

“Nếu chàng còn có lòng từ bi..... Hãy đi hỏi Tông Dung..... Phải như thế nào..... Mới có thể cho ta..... Một tên mất mạng..... Chấm dứt mọi chuyện.....” Nàng theo dõi hắn bóng dáng, nói đứt quãng.

Lưng hắn cứng đờ, nhưng khẩu khí lại lãnh khốc vô tình. “Người còn có chín trăm năm mươi một lần hành hình, đừng mong dùng cái chết trốn tránh.”

Nàng giật mình, đột nhiên nở nụ cười. “Ha..... Không hổ là Hữu Bật đại nhân chấp pháp như núi..... ngay cả một chút khoan dung cũng không cho.....”

“Đừng lãng phí tinh thần, sớm nghỉ ngơi, ngày mai ngươi còn phải chịu khổ hình.” Giọng nói Bình Thường lạnh lùng, cất bước muốn đi.

“Khổ hình này, chàng cảm thấy thú vị sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Hình pháp Kỷ luật, không phải trò đùa.” Hắn lại dừng chân.

“Nhưng ta lại thấy, đây là đúng một trò khôi hài..... Một vở kịch khiến ta dở khóc dở cười, tình yêu của ta, lại là tội lỗi (*), chàng không cảm thấy thật đáng buồn sao?” Nàng chậm rãi gượng dậy, nhìn bờ vai rộng của hắn, lòng chợt chua xót.

(*) nguyên tội

Bờ vai vững trải kia đã từ là bến đỗ nàng an tâm nhất, thế mà giờ đây lại gần trong gang tấc nhưng xa tựa chân trời.

“Ta chỉ phụ trách chấp pháp, không muốn bình luận.”

“Phải không? Thì ra..... Chàng còn ngoan độc hơn hơn Ngọc Hoàng.....” Trên mặt nàng tuy tươi cười, nhưng trái tim rỉ máu từng hồi.

Mỗi một tên của hắn, không hề chần chờ, cũng không nường tay, luôn vừa nhanh vừa chuẩn, không có một chút thương xót, không có một chút lưu luyến.

“Tùy người muốn nghĩ như thế nào thì như thế ấy.” Bình Thường nhú mày nói.

“Chàng có biết hình phạt này khiến ta thống khổ là gì không?” Nàng thì thào tự hỏi tự đáp: “Không phải tên nhon xuyên tim, không phải liệt hỏa đốt người, mà là chàng.....”

Trong tay áo, bàn tay cầm trường cung của hắn đột nhiên cứng đờ.

“Là mỗi ngày ngóng trông thấy chàng, sau đó được thoáng nhìn chàng trong chớp mắt, thì tự bản thân lại phải chứng kiến cảnh chàng không chút lưu tình bắn xuyên tim ta.....” Giọng nói của nàng bắt đầu run run, thời điểm hắn phụng mệnh buông tên giết nàng chính là lúc nàng đau đớn nhất.

Người hắn chợt khựng lại, dường như không muốn nghe thêm nữa, đột ngột bước đi.

“Tình yêu của ta với chàng..... Kết quả là lại là hung khí tra tấn chính mình.....” Nàng ngửa đầu tựa vào chấn song, tựa thanh âm mê sảng trong đêm đen yên lặng, tựa tiếng phượng hoàng than khóc bi ai.

Bình Thường làm như mất diếc tai ngơ, tay hắn cầm trường cung, đi dọc theo hành lang dài, ra khỏi Thừa Thiên cung, một đường trở về “Chính Khí Các” của mình.

Nhưng mà, không ai nhìn ra, sắc mặt hắn tối tăm, ngực hắn như bị thiêu đốt, cước bộ hắn như chì ngàn cân, trường cung trong tay hắn, nặng nề cơ hồ không cầm được.....

Bốn mươi chín ngày này, mỗi một mũi tên hắn bắn về phía Lí Tùy Tâm lại khiến trường cung hắn như nặng thêm một phần, đến bây giờ sức ép vô hình ấy đã vượt qua giới hạn của hắn. Mỗi lần kéo cung, tay lại phát run, rất sợ mất chính xác, lại cũng sợ ngắm chuẩn thì phải thấy cảnh nàng chìm trong biển lửa khiến thân thể hắn cũng như bị thiêu đốt. Nghe thanh âm đau đớn của nàng, cổ họng hắn nóng rát, có khi hắn hy vọng nàng đừng tái sinh. Có khi..... Lại cảm thấy may mắn rằng cơ thể nàng bất tử.

(Giành xé quá >__< ,=“” sao=“” ka=“” lại=“” cứ=“” trung=“” thành=“” với=“” ông=“” già=“” dở=“” hơi=“” dở=“” hám=“” đóa=“”>

Toàn thân hắn đều không thoải mái, đau đớn vô hình cào xé trong từng tế bào, nhưng đau đớn nhất chính là trong tim.

Trái tim hắn dường như đã mắc bệnh từ khi bắt đầu bắn mũi tên đầu tiên về phía Lí Tùy Tâm. Nó thường xuyên đau nhói, có khi không thở nổi, lại có khi giống trăm ngàn mũi kim châm vào, mỗi bữa không thể nuốt trôi, từng đêm trằn trọc thao thức.

Giờ phút này, nghe những lời Lí Tùy Tâm nói trái tim hắn lại càng đau đớn gấp bội, thật vất vả mới có thể trở về Chính Khí Các, thân thể dường như sắp gục ngã.

Một bàn tay kịp thời đưa ra, đỡ lấy Bình Thường.

“Bình Thường, người không sao chứ?”

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình quan tâm của Tông Dung, lập tức đứng thẳng lưng, cố tỏ ra vẻ khỏe mạnh. “Ta vẫn khỏe.”

“Đừng ỷ mạnh, người không khỏe chút nào, người bị bệnh.” Tông Dung một thân bạch sam, yên lặng nhìn hắn.

“Ta không bệnh, ta chỉ thì hơi mệt chút.....” Bình Thường liền phản bác.

“Trái tim, rất đau?” Tòng Dung đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hấn rùng mình.

“Trái tim của người, đang đau đớn.” Ánh mắt Tòng Dung ảm áp nói.

“Người ở nói bậy bạ gì đó? Tim ta tự ta biết quản, tin tưởng là nó bây giờ tốt lắm.” Hấn nhăn mày, khẩu khí cường ngạnh.

“Nếu nó tốt, vì sao người khóc?”

Bình Thường hơi lặng đi, rồi lập tức trách mắng: “Người đừng náo loạn!”

“Trái tim của người đang rơi lệ, chỉ là bản thân người nhìn không thấy.” Tòng Dung thở dài.

“Ta không hiểu người đang nói cái gì.” Bình Thường không vui trừng mắt nhìn hấn ta.

“Đầu óc người không rõ, nhưng trái tim người hiểu được, bởi vì trí óc người đã quên, nhưng trái tim người vẫn còn nhớ rõ....”

“Đêm khuya người tới tìm ta chính là muốn nói những lời vớ vẩn đó sao?” Hấn có chút tức giận.

“Không, ta đến, là chữa bệnh cho người.” Tòng Dung mỉm cười.

“Ta nói, ta không bệnh!” Bình Thường không hiểu tại sao đêm nay vị lão hữu này lại đáng ghét như vậy.

“Nếu vậy, có muốn nghe ta kể một câu chuyện xưa?” Tòng Dung đổi đề tài.

“Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi” Hấn không có tâm tình nghe chuyện xưa.

“Có một cô gái từ nhỏ trở mã diễm lệ tuyệt luân, nàng sinh ra ở tiên gia, cá tính tranh cường háo thắng, tự phụ cao ngạo, thông minh, cũng rất háo thắng. Ngọc Hoàng tình cờ nhìn thấy nàng, giật mình, không để ý kháng cự của nàng, dùng hết phương pháp bức nàng vào cung.....” Tòng Dung vẫn tự mình kể.

“Ta không muốn nghe chuyện Lệ Phi.” Bình Thường hừ lạnh.

“Cô gái vào cung, ngạo khí khinh người, nàng kiêu căng, phát cáu, không để Ngọc Hoàng vào mắt, không cho Ngọc Hoàng chạm vào nàng, nhưng nàng càng như thế, Ngọc Hoàng liền càng thích nàng, sủng nàng, theo đuổi nàng, lấy lòng nàng.....” Tòng Dung tìm ghế đá ngồi xuống, tiếp tục nói.

Bình Thường không hé răng, đây đúng là nguyên nhân hấn không có cảm tình với Lệ Phi.

“Mặc dù được sủng ái, cô gái ấy ở trong cung không hề vui vẻ. Nàng muốn được sống tự do tự tại, không ngờ lại bị nhốt ở trong cung, vì thế nàng dần dần trở nên sa sút tinh thần, rầu rĩ không vui, cho đến ngày nàng gặp một nam tử trong cung.....” Tòng Dung dừng một chút.

Bình Thường nghiêm mặt đông lạnh, Lệ Phi quả nhiên đối Ngọc Hoàng bất trung, cho nên mới phản bội Ngọc Hoàng, những điều sau này đều là nàng gieo gió gặt bão.

Nam tử kia thường xuyên tiến cung, vẻ mặt nghiêm khắc, lời ăn tiếng nói thận trọng, thái độ công chính cương trực cùng cá tính nhẫn nại, khiến cho nàng vô cùng ái mộ. Sau, nàng mới biết được, thì ra nam tử kia chính là thần quan chưởng quản pháp luật và kỷ luật Thừa Thiên cung.....

Bình Thường nghe hấn ám chỉ mình, biến sắc.

“Tòng Dung, người nói bậy bạ gì đó.....” Hấn kinh sợ quát to.

“Nàng vốn thăm mến nam tử kia, nhưng hiềm nỗi thân phận của mình, chỉ có thể tương tư thành bệnh.”

“Câm mồm!” Hấn giận dữ quát. Lệ Phi trước kia ái mộ hấn? Điều này quả là rất khó tin!

“Nàng bị bệnh, bệnh không nhẹ, ngự y lo lắng, Ngọc Hoàng cũng lo lắng, lúc này nam tử này vào cung bẩm tấu, Ngọc Hoàng triệu hấn đến Lệ Phi điện, bẩm trình phê tấu chương tại chỗ, cô gái rốt cục nhìn thấy người mình nhớ thương, bệnh lập tức tốt hơn phân nửa.....”

“Tòng Dung!” Bình Thường càng nghe càng kinh hãi.

“Cô gái ấy đã từng lén lút đến đây, nàng thường xuyên tránh ở góc khuất nhìn nam tử kia, càng lúc càng chìm đắm, không thể thoát ra...”

“Đừng nữa nói!” Bình Thường rống lên, nắm lấy vai Tòng Dung.

“Đã đến trọng điểm, người hãy nghe hết đã!” Tòng Dung cười, lại nói tiếp: “Cô gái đem tình cảm của mình chôn chặt ở trong lòng, nàng nghĩ sẽ không ai biết, nhưng trong cung tai vách mạch rừng, tâm sự của nàng, vẫn bị người nào đó phát giác, vì thế, ngày đó đệ đệ Ngọc Hoàng ‘Lệ vương’ làm phản, có người lén đưa tờ giấy, lấy tên nam tử kia, ước hẹn gặp mặt nàng ở cửa đông Thừa Thiên cung.....”

“Không!” Bình Thường cả người chấn động, kinh hãi mở to hai mắt

“Cô gái ấy trúng kế, hưng phấn đến chỗ ước hẹn, lại bị bắt gặp tại trận, tội danh là tư thông cùng ‘Lệ vương’, đồng mưu làm phản. Ngọc Hoàng giận dữ, truy bắt chủ mưu ‘Lệ vương’, ‘tổng quản Cẩm vệ quân’, ‘cung thị Thừa Thiên’, hạ ngục cùng với cô gái đáng thương kia, phán rửa hình ác liệt, vì thế bọn họ biến thành tứ thú, bị tước đoạt trí nhớ, vô lão bất tử, bất sinh bất diệt, không rơi luân hồi, trọn đời bị biếm hạ làm ‘Phi nhân.’ Tòng Dung nói tới đây, ngừng lại.

Bình Thường ngạc nhiên đứng sững sững, tứ thú đắc tội là do hắn điều tra xác nhận, Ngọc Hoàng phán định, Tòng Dung thi pháp, hắn nghĩ hắn so với bất cứ ai là người hiểu rõ nhất tội nghiệt bọn họ, nhưng sự việc liên quan Lệ Phi, hắn đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Càng làm hắn khiếp sợ chính là Lệ Phi hóa ra hàm oan trúng kế, mà gián tiếp hại nàng, lại là hắn.....

“Lệ Phi Vô tội ngay cả cơ hội biện giải cũng không có. Biến thành phượng hoàng Lí Tùy Tâm, nàng quên đi hết thảy, quên cả người, nhưng khát vọng tình yêu trong thâm tâm nàng vẫn chưa hề biến mất. Vì thế, mấy ngàn năm qua, nàng luôn luôn ngóng tìm tình yêu của nàng, tìm kiếm bóng dáng người.....” Tòng Dung nhẹ giọng nói.

Bình Thường sững người sợ hãi, tràn ngập chua xót trong lòng, Lệ Phi tính cách của Lệ phi cùng tội danh tạo phản làm cho hắn đối với Lệ Phi có thành kiến nghiêm trọng, mặc dù nàng hóa thành phượng hoàng, hắn cũng xem nàng như yêu nghiệt hại quốc, hóa ra tất cả hoàn toàn ngoài dự đoán từ đầu tới cuối, đều là hiểu lầm nghiêm trọng?

“Người biết nàng oan uổng, vì sao không nói?” Hắn vẫn khó có thể tin được, hơn nữa không thể lý giải sự giấu diếm của Tòng Dung.

“Ta sau khi biến nàng thành phượng hoàng, phát hiện nghi vấn trong trí nhớ nàng, mới tra ra chân tướng, mà chân tướng lại liên lụy đến toàn bộ Thừa Thiên cung. Sự tình vô cùng nghiêm trọng, ta không tiện vạch trần, hơn nữa, khi đó, cũng đã quá muộn.” Tòng Dung cúi đầu nói.

“Rốt cuộc là ai giả mạo tên ta.....” Hắn nhíu mày.

“Sự tình đã phát sinh, truy cứu vô ích, trước mắt quan trọng nhất là chuyện phượng hoàng.” Tòng Dung nhẹ nhàng gạt đề tài này đi.

“Người tại sao lại lo lắng cho phượng hoàng nàng ta như vậy? Ta chợt nhận ra..... Trong tứ thú người vẫn đặc biệt từ bi với phượng hoàng, cũng đặc biệt quan tâm.....” Tâm tư Bình Thường phập phồng dao động, nhớ lại ở Vân Tiên Động Thiên, Tòng Dung luôn khoan dung vài phần với phượng hoàng kia.

“Lí Tùy Tâm là người bị hại, số mệnh của nàng, bắt đầu do người, cũng nên kết thúc từ người, Bình Thường.” Tòng Dung đứng dậy, nhìn hắn.

“Ta?” Hắn ngẩn ra.

“Lần này tấu thỉnh Ngọc Hoàng, lệnh cho người đi thu phục nàng, nguyên nhân là vì tình duyên các người chưa dứt. Ở Nhân Giới, nàng cả lần đều yêu thương người, rốt cục làm xúc động trái tim người. Tình yêu của hai người đều đã sớm định.....” Lời của Tòng Dung tựa như thiên cơ định sẵn.

“Ta yêu thương nàng ta khi nào?” Hắn cả giận nói.

“Hiện tại!”

“Hiện tại?”

“Hiện tại, lòng người chất chứa bao nhiêu đau đớn chứng tỏ người yêu nàng bấy nhiêu.” Tòng Dung hy vọng có thể đánh thức hắn.

Bình Thường ngậy ngấn cả người.

Đau đớn nơi đáy lòng khiến hắn ngay cả thở dốc cũng không thể, là yêu sao?

Không! Không có khả năng! Hắn làm sao có thể yêu nàng? Nàng là Lệ Phi của Ngọc Hoàng !

Lý trí hắn liều mạng phủ nhận.

“Hai tháng ở Nhân Giới, các người điên cuồng yêu nhau, ngày tháng kia không thể biến mất, nó chỉ là bị che mờ, bị sự ngoan cố của người che mờ.” Tòng Dung thở dài .

“Đó nhất định là do máu phượng hoàng quá quý phá.” Hắn cãi chày cãi cối.

“Được rồi! Người muốn lý giải làm sao ta cũng không phản đối, tuy nhiên, thời điểm hành hình ngày mai, người tốt nhất nên suy nghĩ kĩ.....” Tòng Dung cố ý tạm dừng lại.

“Nghĩ cái gì?” Bình Thường trừng mắt nhìn Tòng Dung.

“Phượng hoàng cũng không phải lần nào cũng có thể tái sinh, nguyên rửa của tứ thú sẽ giải trừ khi bọn họ hồi phục trí nhớ. Đến lúc đó, bọn họ không còn trường sinh bất tử, chỉ cần một tên, lập tức bị mất mạng.” Tòng Dung cảnh cáo.

Bình Thường ngậy đại, nếu, vạn nhất, khoảnh khắc hắn bắn tên Lí Tuyền Tâm đột nhiên thanh tỉnh, trở lại hình người như cũ.....

Vừa nghĩ tới cảnh ấy, trái tim hắn chợt đau đớn kiệt liệt, gương mặt bình tĩnh trong phút chốc rơi xuống.

“Tuy nhiên, có lẽ như vậy đối với người cùng Phượng Nhi mà nói, lại chính là giải thoát. Muốn làm thế nào liền tự mình suy nghĩ đi Bình Thường.” Tòng Dung dứt lời, phe phẩy quạt lông, rất nhanh rời đi.

Đôi chân của Bình Thường run run vô lực, ngã ngồi nơi sàn đá đại điện rộng lớn, cúi đầu nhìn bàn tay phải chính mình , mù mịt thất thần.

Hai tay này, còn phải bắn ra chín trăm năm mươi mốt mũi tên nhọn. Mỗi tên đều bắn thủng trái tim Lí Tuyền Tâm, liệu hắn có thể chống được bao lâu?

Lí Tuyền Tâm..... Có năng lực chống được bao lâu?

Chẳng lẽ chỉ cái chết, mới có thể giải thoát sao?

Hắn giật mình trọng, trong đầu không tự chủ hiện lên ánh mắt diễm lệ đầy tuyệt vọng của Lí Tuyền Tâm.....

Đêm khuya, thanh âm kéo lê của y phục áo bào hoa gấm chậm rãi vọng tới gần chiếc lồng chim khổng lồ kia, Lí Tuyền Tâm ngẩng đầu, thấy một vị nữ nhân đầu đội mũ mào, trang phục hoa lệ, đứng ngay bên chân song, nhìn nàng cười lạnh.

“Tiện nhân này, rốt cục cũng nếm mùi đau khổ ?”

“Người là ai?” Nàng nhún mi hỏi.

“Người ngay cả ta là ai cũng đã quên, pháp thuật Tòng Dung thật đúng là lợi hại! Mấy ngàn năm, người vẫn nhớ không nói chuyện trước kia.” Nữ nhân châm chọc cười.

“Người không đáng để ta nhớ, bình thường ta cũng không rảnh đi nhớ.” Nàng tuy rằng mỗi một, nhưng năng lực đối đáp mĩa mai người vẫn không hề suy giảm.

“Người nói cái gì? Xem ra nhân giới đã tiêm nhiễm cho người thêm nhiều thói xấu bản thủ.” Nữ nhân cả giận nói.

“Kỳ thật Thừa Thiên cung cùng Nhân Giới đều dơ bẩn giống nhau, nơi nơi đều có những người giống như người.” Nàng liền đáp lễ.

“Hừ! Tiện nhân khá lắm, từ trước đã nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ vẫn không thay đổi. Tuy nhiên, trước kia người được sủng ái, hiện tại đã không còn như xưa. Thế nào, mỗi ngày bị nam nhân mình yêu bắn thủng trái tim, dư vị quả là không tệ?” Nữ nhân kia lớn tiếng móc mả.

Nàng trừng mắt nhìn nàng ta, lười đáp lại.

“Người là con phượng hoàng yêu nghiệt, căn bản không chết được, cho nên, bắn nhiều thêm vài lần nữa cũng chẳng là gì.” Nữ nhân vòng quanh lồng sắt, đi thong thả rảo bước đi quanh nàng, chăm chú nhìn nàng.

“Người đến tột cùng muốn làm gì?” Nàng không còn kiên nhẫn.

“Ta chỉ là tới cùng người ôn chuyện, Lệ Phi.” Nữ nhân cố tình nhấn mạnh tước hiệu nàng trước kia.

“Ôn chuyện?”

“Đúng vậy! Nhớ ngày đó, sau khi người tiến cung trở thành Ngọc Hoàng bảo bối, khiến ta cùng khác phi tử đều bị đẩy vào lãnh cung. Người là con hồ ly tinh mê hoặc hoàn toàn tâm trí Ngọc Hoàng, hắn ta giống như diên đại, từng giây từng phút đều muốn nhìn thấy người, bảo vệ người, khi đó, người có biết trong lòng ta cùng phi tử khác có bao nhiêu căm hận không?”

“Người..... không lẽ chính là..... Hoàng hậu?” Mắt nàng chợt lóe sáng.

“Người đoán không sai, đúng vậy, chính là ta.” Hoàng hậu ngẩng cao đầu

“Người một mình thân chinh đến đây, chỉ để nói người có bao nhiêu căm hận ta chỉ để nói người căm hận ta tới mức nào?” Nàng cười lạnh.

“Không, ta là đến xem kết cục của người, Lệ Phi, nhìn xem xú nha đầu năm đó không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, nay trở nên hạ tiện cỡ nào, thậm chí thương cơ nào!” Hoàng hậu khinh miệt liếc mắt nàng một cái.

“Nửa đêm, người lặn lội chạy đến nơi đây, có thể thấy được năm đó ta cho người đả kích không nhỏ.” Nàng trào phúng phản kích.

“Người.....” Hoàng hậu tức diên.

“Trong lòng phượng hoàng không có gì hay để xem, mời trở về đi!” Nàng không ngẩng đầu, nhắm mắt lại.

“Hừ hừ, đem người biến thành cá chậu chim lồng, cũng mất không ít tâm huyết của ta đâu!” Hoàng hậu đắc ý nói.

“Có ý gì?” Nàng nhanh chóng mở mắt ra, nhíu lại mi tâm.

“A..... Người không nhớ rõ, nhưng là lúc ấy thật đúng là phần khích a! Người là thứ tiện nhân ai cũng thấy chướng mắt mắt, nhưng lại khư khư ôm ấp tình cảm với tên đầu gối Bình Thường. Người cứ cho là không có người biết, nhưng làm sao thoát khỏi ánh mắt ta, chính vì thế ta chỉ cần đưa một tờ giấy là có thể khiến cho người gặp đại hạn chết người.....” Hoàng hậu che miệng cười to, đến nay vẫn cảm thấy kiêu ngạo với kiệt tác chính mình.

“Người nói cái gì?” Nàng trợn to hai mắt, đầu óc nặng nề trong sâu thẳm hiện lên hình ảnh mơ hồ.

“Người ư, một lòng thâm nghi đi gặp Bình Thường, lại không biết đó là cạm bẫy, để người cùng ‘Lệ vương’ gặp nhau, đắc tội danh tư thông, người coi xong..... Ha ha a.....” Hoàng hậu cười chói tai.

Tờ giấy? Tư thông?

Những lời này như một chiếc chìa khóa, bật mở tất cả những ký ức vốn đã chôn vùi, nàng giật mình trợn mắt, lục lại ký ức.....

“Nhìn người bị nam nhân người yêu nhất lăng trì, quả thực lòng người sáng khoái. Tình cảm một lòng một dạ của người đều là rác rưởi, Bình Thường người ta căn bản để ý cũng không để ý người đâu! Nhọc công người vì hắn hạ ngục, hắn cũng chỉ xem người như loại nữ tử hồng hạnh ra tường, phản tặc tư thông vô sỉ.

Hắn tự mình chấp pháp, đem người giáng xuống làm phượng hoàng, biến thành phi nhân nên người mới vùng trộm trốn xuống Nhân Giới.

Mấy ngàn năm qua, hắn vẫn chưa từng nghĩ đến người, đến bây giờ, lại mỗi ngày chấp hình, không lưu tình chút nào lấy tên bắn thủng người, dồn người vào chỗ chết rồi sau đó lại tái sinh..... Ha ha a..... Người cứ tiếp tục tại cái lồng sắt đây, nhận lấy thống khổ vô tận đi!” Hoàng hậu kéo vạt áo trường bào, nghênh ngang đi ra ngoài.

Lí Tuyền Tâm kinh ngạc đứng ở trong chiếc lồng, trí nhớ chôn sâu không thấy ánh mặt trời nhờ những lời châm chọc của hoàng hậu mà khai quật lên từng mảnh. Một ngày một đêm, nàng không ngủ không nghỉ, không ăn không uống, cố gắng sắp xếp những tình tiết đó, sau đó, một khác đêm khuya lại lần nữa buông xuống kia, nàng nhớ lại hết thấy.

Nhớ lại tâm tình ước hẹn của nàng đêm hôm đó.

Nhớ lại tâm tình hoảng sợ của nàng khi bị bắt đêm hôm đó.

Mà, tự tay bắt nàng, chính là người nàng mong nhớ đêm ngày Hữu Bật đại nhân Bình Thường.....

Khi đó, nàng như đã chết một lần!

Trong ánh mắt khinh miệt của Bình Thường, trong cái nhìn soi mói xem thường của hắn, khuôn mặt vô tình lạnh như băng của hắn, lòng của nàng sớm bị phản án tử hình.

Nàng, thân là Lệ Phi, lại yêu thương thần tử Ngọc Hoàng, cho dù là trúng mưu kế hoàng hậu, nàng cũng hết đường chối cãi. Cho dù nàng có bao nhiêu ủy khuất, nàng cũng không thể nói gì hơn.....

Kỉ ức xưa như dòng thác ào ào đổ về, lúc này nàng mới hiểu ra, tình yêu của nàng chính là cưỡng cầu, Bình Thường từ trước kia đã không yêu nàng, thậm chí, hắn còn chán ghét nàng, hắn mấy ngàn năm trước đã nhận định nàng chỉ là một nữ nhân bất trung bất nghĩa!

Nữ nhân của Ngọc Hoàng.....

“Ha.....” Nàng xoay mình ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, cười đến chua xót, cười đến tan nát, cười đến bi ai.

Tình yêu, kết quả là vẫn là dã tràng xe cát biển Đông....

Nàng còn hy vọng xa vời cái gì? Chờ mong cái gì? Con người vừa sáo mòn vừa bảo thủ lại tận trung đến mù quáng kia, hắn chỉ có thể vì tận trung mà chết, hắn vốn không hiểu yêu là gì, và cũng không thể yêu ai.....

Vĩnh viễn cũng không có khả năng....

Lệ tuôn trào ướt đầm khuôn mặt, dường như muốn rửa sạch hết thấy, tuyệt vọng cùng cực như muốn thấm vào tim gan xương tủy nháy mắt bao phủ nàng. Nàng không ngừng run run, thân thể cũng bắt đầu biến hóa

Từ hình người biến thành phượng hoàng, tiếp theo, ngọn lửa bùng cháy tựa như muốn phóng thích, hỏa thiêu thứ tình yêu cuồng nhiệt kia, lửa nóng nung đỏ lồng phượng, thiêu đỏ hai mắt nàng, sau đó, những chiếc lông phượng tuyết diễm tung bay tả tứ phía, hình dạng phượng hoàng kia trong phút chốc biến mất, hình pháp nguyên rửa hóa thứ kia cuối cùng đã giải trừ.

Nàng, đã hồi phục hình người, hồi phục thành mỹ nhân diễm quan quần phượng tuyết sắc trước kia, cũng hồi phục thành nữ tử trái tim vỡ nát năm đó.

Tiếng cười đã dứt, nhưng nước mắt của nàng vẫn không ngừng rơi, bởi vì rốt cục nàng hiểu được thời khắc tự do mà nàng mong ước chính là hồi kết của tình yêu chính mình.

Ngày năm mươi, lần chấp hình thứ năm mươi, gương mặt Bình Thường bình tĩnh, đứng ở ngoài chiếc lồng, cài tên, trường cung hướng về phía Lí Tuyền Tâm.

“Quả nhân hỏi lại một lần, Lệ Phi, người cầu hay không?” Ngọc Hoàng ngồi ở chỗ cao, lặp lại câu hỏi quen thuộc mỗi ngày.

Hắn ta chỉ cần Lí Tuyền Tâm thốt một tiếng cầu xin, chờ nàng mở miệng, chờ nàng giải thích, liền đặc xá tội của nàng.

Nhưng Lí Tuyền Tâm chỉ quạt cường mím chặt đôi môi, thẳng người nghênh đón, không nói, cũng không cầu.

Ngọc Hoàng giận dữ, vung tay lên, cao giọng quát: “Động thủ!”

Mặc dù là lần chấp hành thứ năm mươi, Bình Thường nghe hiệu lệnh Ngọc Hoàng như thường lệ đột nhiên ngực rối rắm, hắn nhìn mi, hít một hơi, muốn ổn định xao động rắc rối tâm tư theo đêm qua, đem tên nhắm ngay trái tim Lí Tuyền Tâm.

Bên trong chiếc lồng, Lí Tuyền Tâm thoát nhìn dị thường xinh đẹp, nhưng cũng im lặng dị thường, ngay cả thần thái cũng dị thường dờ dẩn. Trong mắt nàng không có thống khổ cùng hơi lửa nóng bỏng đạo trước, chỉ có một loại hàn khí làm trái tim người ta rét buốt.

Trái tim Bình Thường căng thẳng, bỗng nhiên cảm thấy cực độ bất an.

Về mặt nàng thật không thích hợp.....

“Bình Thường, người còn do dự gì? Mau bắn !” Ngọc Hoàng giận kêu.

“Vâng.” Bình Thường kéo căng dây cung, ánh mắt ngấm tinh chuẩn, nhin xuống đau đớn như muốn xé rách lồng ngực, lập tức bắn tên.

Nhưng, trong nháy mắt tên bắn ra, hắn rõ ràng phát hiện khóe miệng nàng hơi cong lên.

Nàng đang cười!

Cười tựa như không còn gì để lưu luyến, phảng phất, buông trôi hết thảy.....

Lời Tông Dung như điện quang thạch hỏa hiện lên tâm trí, hắn giật mình kinh hãi, chẳng lẽ nàng đã khôi phục trí nhớ, nàng không còn là một phượng hoàng bất tử?

Một tên này tựa như phán quyết giải thoát mà nàng chờ đợi, nên mỉm cười lúc này chính là cáo biệt cuối cùng của nàng đến hắn.....

Không!

Thứ tình cảm cuộn cuộn kêu gào tận sâu dưới đáy lòng hắn, rốt cục trào đến đỉnh điểm, tràn ngập toàn thân hắn, cũng như trái tim hắn.

Theo nhịp đập của con tim, khoảnh khắc mũi tên rời cung đầu ngón tay khẽ run, mũi tên xé gió lao đi trật phương hướng, cắm vào chính giữa cánh tay trái Lí Tuyền Tâm.

“A!” Nàng ngã về phía sau, tròng mắt nhìn hắn, trên gương mặt kinh ngạc.

Vì sao hắn lại mất chính xác? Được xưng thiên đình thần xạ thủ, bốn mươi chín thứ sát nàng chưa bao giờ thất thủ, vì sao cổ tình lần này làm lỗi?

Cổ tình, ở ngay thời khắc nàng không còn gì để mất này.....

“Bình Thường! Người đang làm cái gì?” Ngọc Hoàng bật dậy khỏi ghế, tức giận mắng chửi.

Hắn đang làm cái gì?

Bình Thường cũng chấn động tự hỏi, nhưng khi hắn thấy máu Lí Tuyền Tâm nhiễm đỏ tay áo, thấy khuôn mặt nàng trắng bệch, tâm trí hắn rốt cục đã có đáp án.

Đau đớn năm mươi ngày kia, không phải bệnh, mà là yêu.

Ở Nhân Giới, hai tháng lãng quên kia, hắn đã sớm phát sinh tình yêu với nàng, mầm móng tình yêu đã nảy nở, như dây leo gút gao cuốn lấy trái tim hắn. Cho dù không hề có tác dụng máu phượng hoàng, nhưng tình

cảm ấy vẫn ẩn núp ở trong cơ thể hắn, chưa hề phai tàn, ngược lại chính dưới sự đè nén của hắn lại càng lúc càng trở buột chặt hơn, mạnh mẽ hơn.

Giờ phút này, hắn đã đến cực hạn, tình yêu của nàng, rốt cục bức lui tinh thần cứng như thép của hắn, đánh tan lý trí ương ngạnh của hắn, kéo hắn trở quăng thời gian yêu đương say đắm khắc cốt ghi tâm, thức tỉnh lại con người hắn.

Lí Tuyền Tâm sớm không phải Lệ Phi, nàng là “Chủ nhân” hắn, là “người yêu”, là người phụ nữ mà hắn yêu thương nhất.

“Bình Thường, mau bắn tên khác!” Ngọc Hoàng hạ lệnh.

Hắn quay đầu nhìn Ngọc Hoàng, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Khuôn mặt con người đã từng là ông trời của hắn, nhưng bây giờ nhìn lại, cũng chỉ là phàm nhân ích kỷ xấu xí.

Như vậy, hắn muốn trung với ai?

Làm Hữu Bất trung thân mấy ngàn năm, khi này hắn thậm nghĩ đã đến lúc phải trung với chính mình, trung với trái tim bản thân.

Hắn lại kéo cung, nhưng lần này mục tiêu lại trên người Ngọc Hoàng. Tốc độ bắn tên nhanh như điện xẹt, khiến ọi người trở tay không kịp, mũi tên nhọn đã xuyên qua long bào, trực tiếp cố định Ngọc Hoàng trên long sàng.

Ngọc Hoàng khiếp sợ, Lí Tuyền Tâm càng kinh ngạc, trong khi mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng, hắn đã quay về phía chiếc lồng, trường cung vung lên, lấy pháp lực đánh gãy chấn song.

“Đi!” Hắn đi vào giữ chặt tay Lí Tuyền Tâm, xoay người bước đi.

“Ta không đi, người thống khoái một chút, trực tiếp giết ta đi!” Nàng giãy giụa thoát khỏi người hắn.

“Ta tuyệt đối không để nàng chết.” Hắn nhìn chăm chăm nàng, ngữ khí sắt son hữu lực.

“Người.....” Nàng thoáng kinh ngạc. Hắn đã biết? Biết nàng đã khôi phục hình người?

“Nàng đã không còn phượng hoàng chi hỏa, chết sẽ hồn phi phách tán.”

“Cho nên đâu? Người không cho ta chết? Không cho ta giải thoát? Người cố ý bắn lên trời, để tra tấn ta sao?” Nàng nhìn hắn chăm chú.

“Hiện tại không thời gian giải thích, đi mau!” Hắn không hề muốn nói lời vô nghĩa, cầm chặt tay nàng.

“Ta không đi theo người, buông!” Nàng ra sức kháng cự.

(Hai ông bà này chơi rượt bắt hoài, đúng là theo tình tình chạy, trốn tình tình theo =.=)

Mày rậm khê nhú, hắn không nói hai lời, ôm lấy eo nàng, nhảy ra chiếc lồng.

“Bắt lấy bọn họ!” Ngọc Hoàng lớn tiếng quát.

Bọn thị vệ tiến lên vây lấy hòng ngăn cản, nhưng Bình Thường võ lực siêu cường, trường cung thành vũ khí, ra sức vung lên, bọn thị vệ đều ngã xuống đất, hắn thừa cơ mang Lí Tuyền Tâm lao ra đại điện.

“Bình Thường –” Ngọc Hoàng tức giận dùng sức giật mạnh rút mũi tên ra, như cuồng sư rống giận tự mình đuổi theo.

Bình Thường nhảy nhẹ vài bước, ôm Lí Tuyền Tâm chạy khỏi Thừa Thiên cung, nhưng Ngọc Hoàng đã phát lệnh huy động, toàn bộ cấm vệ quân thiên cung tất cả xuất phát, trăm ngàn cao thủ tập kết không bao lâu đã bao vây quanh hai người bọn họ.

Hắn biết rõ quả nan địch chúng, mặt lại không đổi sắc. Bình tĩnh đánh lui một đám nhân mã đang xông lên, giao tranh mãnh liệt mở một đường thoát thân.

Lí Tuyền Tâm rầu rĩ nhìn hấn thương thể đầy người vẫn uy vũ không giảm, trong lòng vừa đau, lại vừa thăm oán, hấn vô duyên vô cớ đem nàng bắt đi, đến tột cùng tồn là trong lòng nghĩ gì?

Hấn vừa đánh vừa né, từng bước ngăn trở, thể trận đang giành co thì Ngọc Hoàng lửa giận bừng bừng tiến gần, từ trên trời giáng xuống.

“Bình Thường! Người thật to gan, dám cướp đi Lệ Phi, chẳng lẽ người muốn phản bội quả nhân sao?”

“Ta không có phản bội bất luận kẻ nào.” Hấn lạnh lùng thốt.

“Cái gì?” Ngọc Hoàng trừng mắt hấn.

“Ta không muốn làm người thất vọng, Ngọc Hoàng.” Hấn lần đầu tiên lấy ngang hàng khẩu khí đối Ngọc Hoàng nói chuyện.

“Người cướp đi quả nhân Lệ Phi, còn nói không làm thất vọng quả nhân?” Ngọc Hoàng vặn vẹo biến sắc mặt.

“Lệ Phi không thuộc loại người, nàng căn bản không thương người, người cho tới bây giờ vốn không có được nàng.” Bình Thường nghiêm túc nói.

Lí Tuyền Tâm ngây dại, Bình Thường..... Thay nàng nói chuyện? Vì sao? Chẳng lẽ hấn điên rồi sao?

“Người..... Người dám nói những lời này? Đáng chết, quả nhân muốn giết người, đem người băm thây vạn đoạn!” Ngọc Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi điên cuồng gào thét một tiếng, lòng bàn tay chém ra một đạo chùm tia sáng.

Bình Thường để Lí Tuyền Tâm sau người bảo hộ, lấy trường cung chống đỡ sức mạnh cực đại kia, nhưng không chỉ Ngọc Hoàng, những thị vệ khác một bên giương giương mắt hổ, chờ hơi có sơ hở, liền thời cơ tiến công, dù là thân thủ hấn không kém, không bao lâu lộ vẻ suy yếu.

Cánh tay Lí Tuyền Tâm trúng tên, đổ máu không ngừng, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, lại trải qua loại hỗn chiến này, cơ hồ không thể tiếp tục chống đỡ. Nàng suy yếu đối với hấn nói: “Đủ, người đừng lại hồ nháo..... buông ra ta!”

“Không, ta sẽ không buông ra người, chết cũng không.” Hấn không quay đầu, nhưng mỗi chữ đều như chém đinh chặt sắt.

“Người..... Quả là kỳ quái.....” Nàng không hiểu, hấn đến tột cùng suy nghĩ gì? Hấn không phải chán ghét nàng sao? Vì sao lại mang nàng đi, tự đứng cuốn vào loại phân tranh này, thật không giống với con người hấn.....

Mất máu quá nhiều, ý thức của nàng bắt đầu mơ hồ, không còn có khí lực đi phân tích hành vi Bình Thường.

“Chịu đựng một chút!” Bình Thường đưa tay đỡ lấy nàng.

Cắm vệ quân cùng nhau tiến công, Bình Thường vừa che chở Lí Tuyền Tâm, lại vừa phải toàn lực kháng địch, cuối cùng rốt cục hao hết khí lực, dưới chân loạng choạng, Ngọc Hoàng liền thừa cơ dăng vân bay đến trước mặt hấn, vẻ mặt dăng dăng sát khí, gươm cánh tay phải tự mãn ánh lửa –

“Còn không giao Lệ Phi –”

Đúng lúc này, một trận gió mang theo một đợt bột phấn trắng, bay về phía mọi người, Bình Thường vừa thấy bột phấn quen thuộc này, trong lòng rung mình, lập tức bế quan miện mũi chính mình, ôm lấy Lí Tuyền Tâm chạy như điên đến chỗ ngược gió.

“Đứng lại –” Ngọc Hoàng quát vang, đang muốn đuổi theo, mới phát hiện ra thân thể của chính mình không có cách nào cử động, nháy mắt liền trở nên cứng ngắc như tượng đá.

Không chỉ là hấn ta, tất cả những người dính phải bột phấn đột nhiên cứng đờ, đứng yên tại chỗ.

“Đây là.....cái thứ quỷ quái gì?” Hấn ta kinh hãi gầm nhẹ.

“Ngọc Hoàng, đây hình như là định tiên phấn.....” Có người cấp báo.

“Chết tiệt!” Tiếng quát Ngọc Hoàng như sấm nổ, thanh âm lay động toàn bộ thiên giới.

Mấy phút đồng hồ kế tiếp, đoàn đoàn lớp lớp cấm vệ quân toàn bộ Thừa Thiên cung, đều đứng yên như tượng đá, không thể nhúc nhích.

Bình Thường thừa cơ hội này, ôm lấy Lí Tuyền Tâm đã bất tỉnh, chạy như điên, dọc theo tới khi đến Chính Khí Các của hắn, mới dừng một chút, thoáng nghĩ biết nơi đây đã không nên ở lâu, pháp lực định tiên phần hữu hạn, Ngọc Hoàng bất cứ lúc nào cũng sẽ tìm tới cửa.

Như vậy, nên chạy trốn tới nơi nào? Hắn trước tiên cần tìm một chỗ giúp Lí Tuyền Tâm chữa thương.

Ánh mắt hắn dõi xuống tầng tầng lớp lớp biển mây phía dưới, suy tư một lát liền quyết định được nơi phải đến.

Hắn ôm chặt Lí Tuyền Tâm, tung người không chút do dự bay vào vãn hải, rơi xuống Nhân Giới.....

10. Chương 10

Nhân Giới

Lí Tuyền Tâm như thế nào cũng không nghĩ tới, nàng vừa tỉnh liền nhận ra nơi này, chính là nơi ở của nàng ở Nhân Giới, là tòa chung cư kia.

Mà Bình Thường..... đang bưng một mâm đồ ăn đi đến trước mặt nàng, trên người vẫn mặc chiếc áo phong đơn giản cùng quần bò nhẹ nhàng như trước kia ở cùng với nàng.

“Đói sao? Có muốn ăn gì không?” Hắn ôn nhu hỏi.

Đây..... Là mộng sao? Nàng lo sợ mở to mắt, không ngừng tự hỏi .

Là do hoài niệm đoạn thời gian kia, cho nên mới nằm mộng, trong mộng hết thấy đều không có thay đổi, hết thấy đều duy trì nguyên trạng.....

“Làm sao vậy? Miệng vết thương còn đau không?” Bình Thường lại hỏi.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, không dám hô hấp, rất chỉ sợ một hơi thở dốc, gương mặt thâm tình trước mắt này lại biến trở thành lãnh khốc ác liệt.

“Nàng khỏe không?” Hắn nhíu mày, tay nhẹ chạm vào mái tóc nàng.

Nàng chăm chú nhìn ngón tay thon dài của hắn, chợt nhớ lại, là bàn tay này, buông bốn mươi chín mũi tên nhọn xuyên qua trái tim nàng. Là bàn tay này, lần lượt bóp chết tình yêu sâu đậm của nàng. Là bàn tay này, không chút lưu tình đem lòng của nàng vò nát bấy.....

Mạch suy tư vừa dứt, nàng cũng nhất thời thanh tỉnh giấc mộng, phần nộ hất cánh tay kia ra, trừng mắt nhìn chủ nhân bàn tay ấy.

“Người mang ta đến đây làm gì?” Nàng lùi về phía sau, tức giận hỏi.

Bình Thường nhìn dáng vẻ nàng phòng bị, trái tim thoáng đau đớn.

“Nơi này cách Thừa Thiên cung khá xa, ta có thể thừa cơ giúp nàng chữa thương.” Hắn giải thích.

“Chữa thương?” Nàng cúi đầu nhìn cánh tay trái chính mình, nơi trúng tên đã được băng bó, nhưng nàng không hề cảm kích, ngược lại cả giận nói: “Ai mượn ngươi nhiều chuyện ? Vì sao phải giúp ta chữa thương? Người nên lấy thêm tên, nhắm ngay tim mà giết chết ta, vì sao còn cực khổ mang ta chạy trốn?”

“Ta không muốn nàng lại chịu khổ.....” Hắn nhìn sâu vào mắt nàng.

“Chịu khổ? Ha! Thực buồn cười, năm mươi ngày qua, ngươi không phải bắn tên mặt không đổi sắc sao? Không phải bắn rất thống khoái ? Bây giờ lại nói chuyện ma quỷ gì? Người rốt cuộc có chủ ý gì ?” Nàng cuồng tiếu châm chọc.

“Những chuyện trước kia..... Ta thật có lỗi.....” Hấn hiểu năm mươi ngày kia, nàng chịu tổn thương sâu đậm ra sao, mà thủ phạm lại chính là hấn.

Nhưng, làm tổn thương nàng, hấn cũng đau đớn!

Thậm chí, cảm giác tội lỗi càng nặng nề, nàng sao có thể hiểu được, nỗi đau của hấn cũng không hề kém nàng

“Người thật có lỗi? Người xin lỗi cái gì, người chỉ nghe lệnh làm việc, người căn bản không có làm sai. Đây gọi trung thành, là hành động người cho là đúng nhất mà?” Nàng khinh bỉ nói.

“Tùy Tâm.....”

“Không được vô lễ! Ta là Lệ Phi, là phi tử của Ngọc Hoàng.” Nàng trừng mắt với hấn, lớn tiếng quát.

“Không, nàng không phải Lệ Phi, không phải phi tử của Ngọc Hoàng, nàng là Lí Tùy Tâm, là người tên gọi Lí Tùy Tâm mà ta yêu.” Hấn nhìn không được thấp giọng kêu.

“Đủ! Người làm sao có thể yêu ta? Còn nhớ rõ năm đó ở pháp trường người nói những gì với mọi người không? Người nói ta cùng người tư thông, dâm loạn cung đình, nữ nhân bất nghĩa không trinh không khiết! Bây giờ, người lại nói người yêu loại nữ nhân này?” Nàng cắn răng, trong lòng đều là hận.

“Đúng, ta yêu loại nữ nhân này, mặc kệ nàng như thế nào, ta chính là yêu nàng!” Hấn hô to.

“Người như người..... Làm sao hiểu được yêu? Người căn bản không có tâm!” Nàng lạnh lùng mắng, bước xuống giường, đi về phía cửa phòng.

“Nàng muốn đi đâu?” Hấn bắt lấy tay nàng, vội la lên.

“Đừng chạm vào ta! Người tránh ra! Biến!” Nàng ra sức tránh thoát khỏi vòng tay hấn, kích động la hét.

“Lí Tùy Tâm!” Hấn giữ lấy nàng, lớn tiếng gọi, muốn nàng bình tĩnh lại.

“Đừng tùy tiện gọi tên ta! Người là tên đao phủ, người mặt sát tình yêu của ta, bây giờ mới ở nơi này giả mù sa mưa, người là tên khốn, buông.....” Nàng gào thét như điên dại, vết thương ở cánh tay gãy dựa lại vỡ ra, rỉ máu.

Hấn hít một hơi, xoay mình ôm nàng, cúi đầu che lại đôi môi của nàng.

Nàng kinh ngạc, cả người ngây dại.

Người này..... Rõ ràng đã thương cõi lòng của nàng, vì sao hiện tại lại muốn hôn nàng? Vì sao..... Còn muốn gọi nhớ lại cho nàng những thống khổ kia?

Hấn nặng nề hôn nàng, ngẩng đầu, vẻ mặt đau đớn kịch liệt nói: “Muốn ta làm như thế nào nàng mới có thể tin tưởng ta yêu nàng? Trước kia hiểu lầm quá sâu nên đã có thành kiến với nàng. Cũng là ta ngoan cố, một lòng chỉ trung với Ngọc Hoàng, sự việc mới diễn biến thành cục diện hôm nay, nhưng nàng bảo ta làm như thế nào?”

Thời gian hai tháng bị máu phượng hoàng tẩy hồn, đối ta mà nói chính là ngoài ý muốn, sau khi ta đã quên hết thấy, dưới tình huống ấy, ta chỉ có thể tuân theo vương lệnh, đối với nàng..... Đối với nàng.....”

Hấn nói không được nữa, chỉ cần nhớ đến mũi tên đầu tiên xuyên thấu trái tim nàng kia, tay phải dùng để kéo cung không nhìn được mà bắt đầu run run.

“Cho nên sao? Người muốn nói cái gì? Người muốn nói, người không có sai? Bốn mươi chín mũi tên khổ hình kia, là trừng phạt đúng tội? Là ta gieo gió gặt bão?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Không, ta muốn giải thích với nàng.....” Hấn biết tính khí nàng, nàng oán, nàng hận, nhưng, nàng cố ý xuyên tạc ý tứ của hấn còn làm cho hấn vừa khổ vừa giận.

“Nói xin lỗi? Ta với người đã không còn liên hệ gì nữa, ta đã từng khẩn cầu người chỉ cần còn nhớ chút tình cảm của chúng ta, thủ hạ lưu tình, chỉ cần một lần, chỉ cần có thể nhìn thấy trên mặt người có chút mềm lòng, ta liền cam nguyện chịu đựng, nhưng, khi người cầm tên bắn ta, mày cũng không nhú mắt không nhăn, không có chút chần chờ, người..... Luôn tàn nhẫn, nhẫn tâm Dùng tên.....Đem tình yêu của ta lần

lượt bắn nát.....” Nàng nói xong nói xong mắt đỏ hoe, nỗi đau xót này, mỗi lần nói ra lại như phải trải qua một lần nữa.

“Tùy Tâm.....” Hấn nâng mi nghe thấy những lời lên án của nàng mà lại nhúu chặt lại.

“Hiện tại, tình yêu của ta với người đã tiêu tan, không còn chút cảm giác, cho nên, người không cần giải thích, người cứ đuổi ta về thiên cung, đi làm Hữu Bật đại nhân của người cho tốt, đi làm tâm phúc thần tử của Ngọc Hoàng như trước đi!” Khẩu khí nàng tựa như không hề có gì ràng buộc với hấn.

“Ta vốn đã không thể trở về được, mà ta cũng không nghĩ sẽ trở về, bởi vì ta không bao giờ là Hữu Bật đại nhân nữa. Sau này ta sẽ yêu thương nàng, ta sẽ chỉ là nô bộc của nàng, là cái bóng của nàng.....” Hấn tha thiết nói.

“Đừng nói nữa! Những lời nói không có ý nghĩa ấy lúc này thật nực cười.....” Nàng nhúu mi, xoay người muốn chạy trốn.

Hấn kéo nàng trở về, thống khổ nhìn chằm chằm nàng, “Nàng rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể tha thứ ta? Nói yêu nàng còn chưa đủ? Như vậy, nàng nói đi, ta phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng tiêu tan nghi ngờ? Bất luận nàng nói cái gì, ta đều nghe theo”

“Tốt, vậy cứ để ta đâm người bốn mươi chín tên đi, ta muốn người cũng ném thử nỗi thống khổ khi từng mũi tên xuyên tim!” Nàng thốt lên giận dữ.

Hấn bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, gật gật đầu, ngay lập tức thực sự biến ra một mũi tên nhọn, nhét vào trong tay nàng, cỡi vạt áo trước của mình để lộ ra ngực trái.

“Nơi này, nàng hãy dùng sức thứ đi! Bốn mươi chín tên, nàng cứ đâm đủ bốn mươi chín tên. Những điều ta nợ nàng, ta sẽ trả lại đầy đủ!”

Nàng nắm chặt mũi tên, mở lớn hai mắt, lấy hơi quát: “Nói nghe rất hào phóng, người nghĩ rằng ta không hạ thủ được sao?”

“Không, ta hy vọng nàng mạnh tay một chút, sâu một chút, tốt nhất là làm cho trái tim của ta ngừng đập, như vậy, nó sẽ không đau đớn.....” Hấn nghiêm túc đáp.

Cả người nàng chấn động, một nỗi chua xót chợt dâng lên, thiêu rít cổ họng.

“Người cũng biết đau? Người không phải có ý chí sắt đá sao?”

“Đúng vậy, trái tim ta đau đớn, ngay từ mũi tên đầu tiên bắn nàng đến bây giờ, ta không thể bắt nó ngừng lại, đành phải nhờ nàng tới giúp ta chấm dứt.” Hấn trầm giọng sâu kín nói.

“Tốt lắm, là người nói, một khi đã như vậy, ta sẽ giúp người bớt đau đớn, giúp người kết thúc –” Nàng nắm chặt tên, giơ tay cao, nhắm ngay hấn ngực. Lại, như thế nào cũng không thể xuống tay được.

“Động thủ đi!” Hấn nghiêm mặt thúc giục.

Nàng cũng muốn động thủ, nhưng, tay nàng tựa hồ không chịu khống chế, dù thế nào cũng không động đây

Không được, nàng không có biện pháp, cho dù lại hận hấn, giận hấn, nàng vẫn yêu thương hấn.....

Lí Tùy Tâm, người thật là khờ!. Ngay cả một mũi tên như vậy cũng luyến tiếc, người làm sao có thể đoạn tuyệt với hấn?

Nghĩ đến sự mềm lòng của mình, nàng liền càng cảm thấy ủy khuất, lại nhìn biểu tình đau đớn kịch liệt trên mặt hấn, lệ trong hốc mắt chợp tuôn như lũ cuốn tràn đê, che lấp sự quật cường của nàng, rửa sạch oán giận của nàng. Tay nàng run nhè nhẹ, cuối cùng, chỉ có thể buông mũi tên, lấy nắm đầm liễu mạng phát tiết thùng thụp lên ngực hấn.

“Người là trướng thối! Người cố ý dùng chiêu này tra tấn ta, người đoán chắc ta không đối phó được với người, mới hào phóng nói vậy, người đáng giận! Đáng giận! Đáng giận –” Nàng vừa đánh vừa khóc.

Nắm đầm của nàng nhẹ hều không đau, nhưng giọt lệ của nàng lại đủ để làm cho lòng hắn co rút, hắn nhủu mày, không để ý lời quát mắng, nắm đầm của nàng, một tay kéo nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy.

“Người đáng giận.....” Nàng vùi đầu trong ngực hắn, khóc sụt nước.

“Thực xin lỗi.....” Hắn đau lòng nói nhỏ, không ngừng an ủi.

Bước ngoặt này thay đổi số mệnh chập trùng đầy cách trở của bọn họ, như minh chứng cho tình yêu của cả hai dành cho nhau, cuối cùng muôn vàn khó khăn đã tan biến trong vô hình.

Trải qua năm dài tháng rộng, trái tim hai người sát lại bên nhau, tâm đầu ý hợp.

Bình Thường cúi đầu, hôn những giọt lệ lăn dài trên má nàng, chất lỏng mặn chát kia, so với mũi tên nhọn xuyên tim, càng lay động tâm hồn hắn mạnh mẽ hơn, càng có thể lấy đi trung thành của hắn.

Lí Tuyền Tâm ở hắn trong lòng khóc thút thít, trái tim đã chết như lại sống lại, nàng đột nhiên ngộ ra, chỉ cần có tình yêu, cho dù không có phượng hoàng chi hỏa, nàng cũng có thể tái sinh.

Chỉ là, quãng thời gian êm đềm này sẽ không lâu dài, trong lòng nàng rất rõ ràng, Ngọc Hoàng tuyệt không từ bỏ ý đồ, truy binh tùy thời sẽ tới, đến lúc đó, nàng cùng Bình Thường tuyệt đối trốn không thoát.

“Chàng nói Chàng là nô bộc của ta, vậy chàng phải vĩnh viễn nghe lời ta” Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Vâng, nàng nói cái gì ta cũng nghe.” Hắn vuốt ve gò má nàng.

“Như vậy, hôn ta.” Nàng tựa một nữ vương ban mệnh lệnh.

Bình Thường cũng hiểu được, thời gian bọn họ không nhiều, nhân mã Ngọc Hoàng tra ra nơi hai người rơi xuống, bọn họ có lẽ lại bị chia rẽ.....

Nghĩ đến vậy, ngực hắn cứng lại, xoay mình cuồng dã hôn trụ môi nàng, khẩn thiết đòi hỏi.

Không cần ngôn ngữ dư thừa, giờ này khắc này, chỉ có da thịt cọ sát mới có thể khắc sâu cảm thụ nhân tình thế gian, chỉ có những vòng ôm nồng nhiệt nhất mới có thể vuốt ve vết thương trong lòng.

Nàng mở đôi môi hồng đáp lại hắn, cùng lưỡi hắn dây dưa không dứt, tham lam níu giữ sự ấm áp của hắn.

Hắn không chịu nổi nhiệt tình khiêu khích của nàng, càng hôn nàng thật sâu, cắn cắn đôi môi mềm mại đầy đặn của nàng, cùng chiếc lưỡi đình hương của nàng giao triền.

Dục hỏa thoáng chốc được châm ngòi, nàng cùng hắn ngã xuống giường. Hắn nhanh chóng cởi hết y phục của nàng, điên cuồng hôn lên gáy tuyết, trên xương quai xanh của nàng, bỗng, khi hắn thấy ngực trái nàng mơ hồ vết sẹo màu hồng nhạt, thân mình đột nhiên cứng đờ.

Cho dù năng lực hồi sinh của phượng hoàng cường đại, nhưng ở cùng một điểm, liên tục bốn mươi chín lần bị thương, cũng sẽ lưu lại dấu vết.....

Hắn nhìn vết sẹo hồng nhạt kia, tưởng tượng thân hình nhỏ nhắn mềm mại này, chịu đựng lực bắn tên cường đại của hắn, ngực đau xót, chợt rơi lệ.

“Bình Thường?” Lí Tuyền Tâm vuốt ve khuôn mặt hắn, kinh ngạc không thôi.

Chưa từng nghĩ tới, con người rắn rỏi như Bình Thường, cũng sẽ rơi lệ.....

“Rất đau ?” Hắn đột nhiên nhìn chằm chằm nàng, không cách nào lý giải được tại sao khi ấy mình lại có thể ngoan độc, có thể nào tàn nhẫn như thế.

“Không..... Không đau..... Chỉ cần có được tình yêu của chàng, ta không đau.....” Hốc mắt nàng ướt đầm, nhẹ đáp. Nàng không oán, không đau, có thể thấy hắn vì nàng rơi lệ, cuộc đời này nàng không còn cầu mong gì. Tim hắn chợt đập thật nhanh, cúi đầu xuống, hôn lên vết sẹo màu hồng nhạt kia, tiếp theo, môi hắn lại dời xuống, ngậm lấy đỉnh núi phấn hồng, điên cuồng thưởng thức hương vị ngọt ngào kia.

“A.....” Nàng ôm lấy đầu hắn, lỗ hồng trong tim như được lấp đầy.

Hắn xoa nhẹ bộ ngực tròn trịa no đủ của nàng, hôn lên từng tắc da thịt của nàng, đầu ngón tay vuốt ve dọc theo sống lưng xuống bụng dưới, và rồi ngón tay của hắn đi thật sâu vào nơi mềm mại ướt át kia, chà xát dòng suối tình rạo rực vì hắn, dùng hết thực lực của bản thân kích thích nàng, khơi gợi ham muốn của nàng, làm nàng như đang bị một ngọn lửa nóng thiêu đốt... “A..... Bình Thường..... Bình Thường.....” Nàng miễn cảm thở gấp, toàn thân tựa hồ nhẹ như bông.

“Ta yêu nàng, Tùy Tâm.....” Hắn say đắm thì thầm, hòa tan dưới sự xinh đẹp quyến rũ của nàng.

Nàng tựa một đóa kỳ hoa tuyệt lệ, dưới những đầu ngón tay vuốt ve dịu dàng của hắn, dần dần nở rộ, ngọc thể mượt mà, tỏa ra hơi thở mê người, hai chân mảnh khảnh khó khăn nhúc nhích vịn vịn, phảng phất như mời chào không lời.

Hắn không để nàng chờ lâu, dỡ quần áo xuống, liền thẳng tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, công thành chiếm đất, trở thành chủ nhân duy nhất của thân thể xinh đẹp này.

Nàng như dây leo gắt gao quấn lấy hắn, tựa như đã tìm được chạc cây vững chắc để xây tổ, một khắc cũng không nguyện buông tay, cùng nắm tay hắn vượt qua tử sinh, lướt qua vịnh hằng.

Thân thể giao hoà, bọn họ kích tình bắn ra bốn phía, ý loạn tình mê, hắn khẽ động thân ra vào, dồn dập dâng trào theo men tình. Hơi thở phập phồng, bọn họ trao nhau nụ hôn đắm say, linh hồn sớm đã hợp thành một thực thể, không còn gì có thể khiến bọn họ chia lìa.

Hết sức phóng đảng chính bản thân, cả hai như dã thú không biết chừng mực, một lần lại một lần chiếm lĩnh lẫn nhau, cũng có được lẫn nhau, phảng phất đây là thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.....

Phảng phất, cả đời bọn họ này chỉ sống vì những giây phút này.

Ngọc Hoàng đến nhanh hơn so với Bình Thường dự đoán, hắn cùng Lí Tùy Tâm vừa nghỉ ngơi trong chỗ lát, cổ khí mạnh mẽ kia liền thổi tan vạn vật trong trời đất mà đến.

Lí Tùy Tâm cơ hồ đồng thời bừng tỉnh, sắc mặt nàng tái nhợt ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ tầng mười sáu.

“Hắn ta đang đến đây.....” Nàng căng thẳng nói.

“Ừ.” Bình Thường ôm lấy nàng, trấn định hôn nàng.

“Phải làm sao bây giờ?” Nàng hỏi.

“Dù sao trốn cũng không thoát, không bằng trực diện giáp chiến.” Bình Thường biết rõ, cho dù trốn tới chân trời góc biển, Ngọc Hoàng cũng sẽ không buông tha bọn họ.

“Nhưng căn bản không hề có phần thắng.” Nàng thở dài. Không phải phượng hoàng, nàng giờ phút này chỉ là một thiếu nữ tay trái gà không chặt, hoàn toàn không giúp được gì.

“Cùng lắm cùng chết, nàng sợ sao?” Hắn cầm tay nàng.

“Không sợ, phải chết, liền cùng chết.” Nàng tiến sát vào trong lòng hắn.

Bình Thường bao bọc lấy nàng, mi tâm hiện lên một tia lo lắng, với hiểu biết của hắn đối Ngọc Hoàng, có lẽ ngay cả ước muốn cùng chết bên nhau Ngọc Hoàng cũng sẽ không cho phép.

Bên ngoài tòa chung cư, Ngọc Hoàng dẫn một đoàn thiên binh thần tướng, cười mây tới gần.

“Bình Thường, Lệ Phi, các ngươi ra đây cho quả nhân!”

Bình Thường cùng Lí Tùy Tâm dắt tay cùng nhau đi ra ban công, không hề sợ hãi nhìn Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng thấy vẻ mặt bọn họ vô cùng thân thiết, nhất thời ghen ghét dữ dội, cắn răng gầm lên: “Các ngươi là đôi cầu nam nữ, nghĩ chạy trốn tới Nhân Giới là có thể bình an vô sự sao?”

“Chúng ta cũng không muốn chạy trốn, chúng ta chính là.....‘Về nhà.’” Bình Thường bình tĩnh đáp.

Ngọc Hoàng trừng mắt nhìn hắn, oán hận nói: “Xem ra, ngươi đã nhớ chuyện hai tháng kia.....”

“Đúng vậy.”

“Quả nhân nói cho các người biết, quãng thời gian kia chỉ là một giấc mộng, người không nên, cũng không xứng mơ mộng.” trong mắt Ngọc Hoàng tràn ngập sát khí.

“Đó là suy nghĩ của người, đối với ta mà nói, hai tháng ấy mới chính là chân thực nhất.” mặt Bình Thường không đổi sắc.

“Người..... Người đã thay đổi, Bình Thường, vì một nữ nhân, người dám phản nghịch quả nhân?” Ngọc Hoàng phần nộ không thôi.

“Ta không thay đổi, ta vẫn trung thành, chẳng qua, đối tượng trung thành của ta đã thay đổi” Hấn nói xong nhìn Lí Tuyền Tâm bên cạnh.

Lí Tuyền Tâm mỉm cười nhìn hấn, lúc này vẻ hiền dịu xinh đẹp rạng rỡ của nàng khiến người khác nín thở.

Ngọc Hoàng quả thực ghen tị phát cuồng, phi tử hấn yêu nhất lại đứng ở bên thần tử hấn, cười hạnh phúc ngọt ngào, trong khi nàng cho tới bây giờ chưa từng cười với hấn ta như vậy.

“Các người thật lớn mật..... Quả nhân tuyệt không tha các người..... Người cùng Lệ Phi, quả nhân nhất định sẽ làm các người sống còn thống khổ hơn chết!” Ngọc Hoàng ngoan độc hô to, vung tay lên, binh tướng bên cạnh liền ồa lên.

Bình Thường đẩy Lí Tuyền Tâm vào phòng trong, “Nàng ở trong này chờ ta.....”

“Được.” Lí Tuyền Tâm gật gật đầu.

“Nếu.....” Hấn muốn nói lại thôi.

“Nếu chàng chết, ta tuyệt đối không sống một mình.” Nàng vẻ mặt không ngại hiểm nguy.

Hấn cảm động không nói nên lời, thâm tình liếc nhìn nàng một cái, lập tức xoay người lao ra ban công, duỗi tay, trường cung lập tức hiện lên, hấn nhanh chóng cài tên, tên bắn ra như tia chớp, khiến địch nhân đổ xuống rào rào tầng tầng lớp lớp.

Lí Tuyền Tâm lặng lẽ nhìn thân thủ mạnh mẽ của hấn, ngực hơi hơi nóng lên.

Bình Thường chủ động bay ra giữa không trung, đại triển thân thủ, sử dụng hết tất cả võ nghệ của mình, một mình địch trăm người, lại vẫn bình tĩnh chắc chắn, không chút hốt hoảng nào.

Ngọc Hoàng không thể không sợ hãi than thầm, dĩ vãng đây là thần tử hấn ta coi trọng nhất. Bình Thường quả thật là nhân tài kiệt xuất, nhưng, cũng bởi vì hiểu biết hấn bất phàm, nên một khi đã trở thành đối thủ, càng không thể lưu hấn lại.

“Thủ Kiếm!” Hấn ta xoay mình hét lớn một tiếng.

Một đại tướng thân trang phục khôi giáp, mặt nạ che khuất nửa khuôn mặt phút chốc xuất hiện ở phía sau hấn. “Có thần.”

“Bình Thường giao cho người.” Ngọc Hoàng dứt lời, tiếp theo liền biến mất không dấu vết.

“Vâng.” Đứng đầu tứ đại thần quan “Võ khúc” Thủ Kiếm lĩnh mệnh, nhún chân một chút, như quỷ mị tiến tới gần Bình Thường.

Bình Thường vừa thấy Thủ Kiếm, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Thủ Kiếm là võ tướng, công phu vào hàng đầu trong tứ thần, trong tay một thanh tinh thạch thần kiếm rèn được từ trong Thiên Hỏa. Kiếm này kiến huyết phong hầu (kiếm rời vỏ là phải thấy máu), kiếm khí bức người, người kiếm hợp nhất, mọi tấn công đều bị khắc chế, bách chiến bách thắng.

Bởi vậy, Tên “Võ khúc đại nhân”, cũng không sai, tuy rằng.....

Nàng là nữ nhân.

“Không nghĩ tới, có ngày chúng ta trở thành địch nhân.” Bình Thường nhìn chằm chằm Thủ Kiếm.

“Ta cũng không nghĩ tới, trung thành và tận tâm, chưởng quản thiết kỉ như ngươi lại sẽ vì một nữ nhân phản bội Ngọc Hoàng, tình yêu, thực sự quan trọng như vậy sao?” Thủ Kiếm trong mắt lóe trào phúng xuyên qua lớp mặt nạ.

“Nói, ngươi cũng sẽ không hiểu, chỉ có tự mình gặp gỡ, mới có thể minh bạch.” Bình Thường nghiêm mặt nói.

“Ta đây chỉ sợ vĩnh viễn cũng không sẽ minh bạch, bởi vì, tình yêu là thứ vụn vặt ta không bao giờ rảnh để ý.” Thủ Kiếm cười lạnh, không muốn tranh cãi vô nghĩa, trường kiếm rời bao, tung người nhảy đến trước mặt hấn chém xuống.

Bình Thường lấy cung đối kháng, cẩn thận ứng chiến, thực lực hấn cũng không kém, nhưng đối thủ kiếm pháp hiểm có. Kết quả, một kẻ không cố kị tình cảm xưa, một người không còn đường lui mà buông tay nhất bác, trong khoảng thời gian ngắn cân sức ngang tài.

Lí Tỳ Tâm nhìn đến xuất thần, không chú ý bóng đen phía sau, một bàn tay to đột ngột ghì chặt gáy ngọc nàng.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng.

Bình Thường rung mình, quay đầu nhìn nàng, vừa phân tâm, mũi kiếm Thủ Kiếm nhân cơ hội xẹt qua cánh tay phải hấn, đánh rơi trường cung trong tay hấn, do không kịp né tránh, ngực liền nhận một kiếm.

“Bình Thường –” Lí Tỳ Tâm thất thanh kêu.

“Hừ, ngươi cho là hai người các ngươi thoát được ra lòng bàn tay quả nhân sao?” Ngọc Hoàng kéo nàng lại gần, cúi đầu cười giận bên tai nàng.

“Đừng đụng vào ta!” Nàng chán ghét liều mạng giãy dụa .

“Buông nàng ra!” Bình Thường không để ý vết thương máu tuôn như suối, vội vã lao tới.

“Đối thủ của ngươi là ta, Bình Thường.” Thủ Kiếm đảo người nhảy tới, ngăn chặn hấn, trường kiếm chia thẳng vào cổ hấn.

“Đừng dả thương hấn!” Lí Tỳ Tâm lớn tiếng cầu xin.

Thủ Kiếm xoay kiếm dừng lại, nàng quay đầu liếc Lí Tỳ Tâm, rồi dời ánh mắt về phía vương hoàng, chờ chỉ thị hấn ta.

“Đừng giết hấn, Thủ Kiếm, đem hấn trói lại!” Ngọc Hoàng ra lệnh.

Thủ Kiếm thu kiếm, vung tay lên, thuộc hạ của nàng lập tức tiến lại gần Bình Thường, lấy dây thừng buộc chặt chân tay, trình hình chữ đại bị dính ở giữa không trung.

Lí Tỳ Tâm khê thở phào, Ngọc Hoàng lập tức lạnh nhạt mỉa mai: “Như thế nào, ngươi không nở nhìn hấn bị thương? Ngươi đã quên khi hấn dùng tên bắn ngươi, chưa từng thay hấn nghĩ tới cảm giác hấn khi đó. Bây giờ, đối lại ngươi hãy thể nghiệm tư vị này đi.....”

“Ngươi muốn như thế nào?” Nàng hỏi Ngọc Hoàng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm cả người Bình Thường toàn máu, tâm vừa sợ lại vừa đau.

“Yên tâm, quả nhân sẽ không lập tức sẽ giết hấn, quả nhân chính là phải trước mặt ngươi, lắng tri hấn.....” Ngọc Hoàng âm ngoan nở nụ cười.

Ngực Lí Tỳ Tâm nhói đau, đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Ngươi sẽ biết, sự hồ đồ của ngươi sẽ hại thảm nam nhân ngươi âu yếm.....” Ngọc Hoàng nói xong mở lòng bàn tay ra, một ngọn lửa màu xanh lập tức bùng lên, hấn ta ác liệt cười, nâng tay lên cao hỏi. “Biết đây là cái gì không?”

Lí Tỳ Tâm trừng mắt nhìn yêu quỷ chi hỏa kia không thể đoán được đó là cái gì, nàng chỉ biết là, đó cũng không phải phượng hoàng chi hỏa.

“Cái này gọi là Thiên Sơn minh hỏa, nhiệt độ nó hơn gấp trăm lần phượng hoàng chi hỏa, thêu cháy bất cứ thứ gì, bao gồm phạm nhân thần phật, vạn vật chi linh thể hồn phách..... Chỉ cần một đốm lửa, có thể đem hết thảy đốt thành hư vô.” Ngọc Hoàng cười rầu rĩ, lại nói tiếp: “Nhưng chỗ đáng sợ nhất của nó, là trước khi hồn phách tan biến, sẽ bị nó thiêu đốt trong ba ngày ba đêm.....”

“Không.....” Nàng nuốt xuống một hàn khí, toàn thân nhân sợ hãi run rẩy.

“Quả nhân muốn cho Bình Thường ném thử, trước khi hồn phách hôi phi yên diệt còn phải chịu tra tấn ba ngày ba đêm đau khổ cùng cực.” Hắc ngoan độc nói xong, sau đó, cầm ngọn lửa xanh trong tay đầu ném về phía Bình Thường,

“Đừng –” Nàng lớn tiếng hét lên, vội vã ngăn cản, nhưng đã muộn.

Ngọn lửa xanh kia như linh xà bàn bò lên người Bình Thường, nháy mắt vây quanh thân thể hắn. ngọn lửa như miệng yêu ma mở lớn, không ngừng công kích hắn, xé rách hắn.

“Ư –” Bình Thường bị vây bên trong, Thiên Sơn minh hỏa thiêu cháy tàn phá quần áo, sợi tóc cháy đen, nháy mắt làn da sưng đỏ bong ra, nhưng hắn vẫn là cắn chặt răng, không kêu lên đau đớn, không muốn làm cho Lí Tuyền Tâm khổ sở.

Lí Tuyền Tâm trừng lớn hai mắt, nhớ tới lời thề lúc trước Bình Thường nói với nàng –

Nếu ta vi phạm lời thề, ta liền chịu liệt hỏa chi hình, hóa thành tro tàn!

Lời thề kia..... Thành thực! Quả thực thành thực!

Nước mắt nàng tuôn trào, trái tim thu thành một đoàn, loại đau đớn này, so với chịu đựng bốn mươi chín tên còn muốn lớn hơn nữa càng sâu.

“Ha..... Mở to hai mắt ra nhìn đi, Lệ Phi, đây là kết cục cho sự phản bội quả nhân! Chờ hắn thành cát bụi, hóa hư ảo, quả nhân sẽ nhốt ngươi tại đỉnh Nam Hải, đến lúc đó, một sinh, một diệt, ngươi liền vĩnh viễn không thể cùng hắn cùng một chỗ” Ngọc Hoàng giữ chặt tay nàng cuồng tiếu.

Vĩnh viễn không thể cùng một chỗ sao?

Ai nói ? Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm ánh lửa xanh, đột nhiên mỉm cười, dùng sức thoát khỏi bàn tay Ngọc Hoàng, phi thân vào ngọn lửa đang bốc cháy: “Không! Lệ Phi, trở về –”

Ngọc Hoàng sợ hãi rống lên, bàn tay to chụp tới, muốn giữ lấy nàng, lại chỉ kịp kéo một mảnh quần áo nàng, cả người nàng đã nhào vào bên trong minh hỏa, ôm chặt lấy Bình Thường.

Minh hỏa nháy mắt càng dữ dội hơn, điên cuồng thêu rui mọi thứ. Ánh lửa lóa mắt cùng nhiệt độ cực nóng kia ngăn trở tất cả những kẻ nào tới gần. Bất luận là ai cũng chỉ có thể trở mắt nhìn ngọn lửa nuốt lấy nàng cùng Bình Thường, ngay cả hồn phách đều hóa thành tro tàn.....

Ngọc Hoàng ngây dại nhìn ngọn lửa, bất cứ lời cũng không thốt nên được.

Nữ tử hắn ta ưu ái yêu thương nhất, thế nhưng cũng không thể lưu lại được.....

Đột nhiên, một thân ảnh linh hoạt thừa dịp rối loạn trà trộn vào trong cảnh hỗn chiến, quấy nhiễu toàn bộ hiện trạng, mọi người nhất thời một trận xôn xao ồ lên.

“Chuyện gì?” Ngọc Hoàng hoảng hốt hỏi.

“Một con điều! Có một con điều làm loạn trong này!” Mọi người kêu.

“Điều?” Ngọc Hoàng vi ngạc, trên mặt đột hiện lên vẻ mặt kinh ngạc lo sợ phức tạp.

“Ngọc Hoàng, là ngân điều đứng đầu trong tứ thú.” Thủ kiếm bấm báo.

“Giết nó là chức trách của ngươi, Thủ Kiếm, đừng để ai sống sót!” Hắc lãnh lạnh hạ lệnh.

“Vâng, giao cho thần xử lý.” Thủ kiếm nói xong lập tức rút kiếm tới trước truy bắt.

Lực chú ý của mọi người đều bị chìm điều dời đi, không ai phát hiện một hồ lô bằng thủy tinh nho nhỏ lặng yên xuất hiện ở bên ngoài ngọn lửa, hút hồn phách Lí Tuyền Tâm cùng Bình Thường vào, nhốt lại trong hồ

lô, sau đó, như giọt nước nhanh chóng lắng xuống, lắng xuống, xuống tận đáy, cuối cùng rơi vào trong lòng bàn tay đang mở ra, bị gắt gao nắm chặt.

“Chắc, lại để cho ta chứng kiến cảnh tự tử này, đũa ngốc, tình yêu so với tính mạng quan trọng hơn sao? Thật sự là thua với các người.... Hiện tại, cứ nghỉ ngơi trong đó đi! Chờ ngày nào đó ta cao hứng, sẽ thả các người ra ngoài....” Phụng Thao Thiên hừ nhẹ một tiếng, đeo mảnh ngọc thạch trước ngực, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười quỷ dị, hai tay lập tức đút vào trong túi, tiêu sái dời đi.

Hồ lô thủy tinh trước ngực hắn ta, dưới ánh sáng của đèn đường, hiện lên hình ảnh một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, thoát nhìn tựa một ngọn lửa, cháy mãi cháy mãi khiến cho nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng cũng rung động.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-phuong>